ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΟΡΘΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΙΔΕΕΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 225
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2022
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

«Μήπως το παρελθόν δεν ρίχνει μακρύτερα τη σκιά του στο παρόν όσο βαθύτερα είναι τα αισθήματα που προκαλεί η ανάμνηση του, όσο πιο μυθικό είναι;»

ΤΟΜΑΣ ΜΑΝ, ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΒΟΥΝΟ

Διαδηλωτές σταματούν άρματα μάχης κατά την εισβολή ρωσικών στρατευμάτων στην Πράγα το 1968 (Άνοιξη της Πράγας)

Διαδηλωτές σταματούν άρματα μάχης
κατά την εισβολή ρωσικών στρατευμάτων
στην Πράγα το 1968 (Άνοιξη της Πράγας)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Το 2012 ο Ισραηλινός διπλωμάτης, πολιτικός και ιστορικός, καθώς και πρώην υπουργός Εξωτερικών του Ισραήλ, ***Σλόμο Μπεν Άμι***, με άρθρό του που δημοσιεύτηκε στην ισπανική εφημερίδα *El Pais* αναφερόμενος στις σχετικές συζητήσεις για την παρακμή της Δυτικής Αυτοκρατορίας αναφέρθηκε στην περιβόητη μελέτη του Γερμανού ιστορικού και φιλόσοφου ***Όσβαλντ Σπένγκλερ*** την «*Παρακμή της Δύσης*» (1917). Ο *Μπεν Άμι* ισχυρίστηκε ότι μπορεί μεν η παντοδυναμία της Δύσης και η ικανότητά της να υπαγορεύει την παγκόσμια τάξη πραγμάτων να τίθενται υπό αμφισβήτηση και να δέχονται ολοένα μεγαλύτερες προκλήσεις από τους ανερχόμενους παίκτες εξ Ανατολής (Κίνα, Ινδία), όμως «*η διαδικασία της πτώσης της Δύσης δεν είναι γραμμική και μη αναστρέψιμη*». Επεσήμανε, επίσης, ότι ντετερμινιστικές προσεγγίσεις της ιστορίας συνήθως υπονομεύονται από αστάθμητους παράγοντες, την απρόβλεπτη ανθρώπινη βούληση και στην προκειμένη περίπτωση «*την εκπληκτική ικανότητα της Δύσης να ανανεώνεται, ακόμα και μετά από κατακλυσμιαίες απώλειες*». Παρ' όλα αυτά ο πρώην ισραηλινός υπουργός εξωτερικών ομολογεί ότι δίχως αμφιβολία η στρατιωτική όσο και η οικονομική κυριαρχία της Δύσης έχουν πλέον περιοριστεί σημαντικά, αφού για παράδειγμα, το 2000, το ΑΕΠ των ΗΠΑ ήταν οκτώ φορές υψηλότερο από το αντίστοιχο της Κίνας, ενώ το 2012 είναι μόλις το διπλάσιο. Ο Μπεν Άμι τόνιζε επίσης ότι ένας συνδυασμός παραγόντων όπως η ανισότητα των εισοδημάτων, η γενικότερη απογοήτευση με τους δημοκρατικούς θεσμούς και η απομυθοποίηση του Δυτικού – και δη του αμερικανικού – ονείρου οξύνουν την κρίση της Δύσης. Όσο για τον ***Ευρωκεντρισμό*** κατά την γνώμη του αυτός τείνει να εκλείψει ακόμη και ως έννοια. Η μοιρολατρία, η γενικευμένη αμφισβήτηση των πραγμάτων, η ***Αραβική άνοιξη***, η ιδιαίτερη περίπτωση του ανερχόμενου γίγαντα, της **Κίνας**, μία καπιταλιστική οικονομία με έλλειψη αστικών ελευθεριών, περιπλέκουν τα πράγματα και θολώνουν το τοπίο με την ***Ευρώπη*** να βυθίζεται ολοένα και περισσότερο στην μετα-ιστορική της νοοτροπία, εγκαταλείποντας κάθε φιλοδοξία να αποτελέσει υπολογίσιμη στρατιωτική δύναμη.

Καθώς διανύουμε την 35η ημέρα μετά την ρωσική εισβολή στην Ουκρανία και ενώ η Δύση έχει εξαπολύσει ένα πραγματικό πογκρόμ, σ' ένα κυνήγι μαγισσών σ' οποιονδήποτε και οτιδήποτε χαρακτηρίζεται ως ρωσικής προέλευσης, πληροφορούμαστε ότι σύμφωνα με το υπουργείο Εξωτερικών της Ρωσίας, Μόσχα και Πεκίνο συμφώνησαν να διευρύνουν τη συνεργασία τους κατά τη διάρκεια της συνάντησης των υπουργών Εξωτερικών τους σήμε-

Καὶ εἶδον ὅτι ἤνοιξε τὸ ἀρνίον μίαν ἐκ τῶν ἑπτὰ σφραγίδων· καὶ ἤκουσα ἑνὸς ἐκ τῶν τεσσάρων ζῴων λέγοντος, ὡς φωνὴ βροντῆς· Ἔρχου. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἵππος λευκός, καὶ ὁ καθήμενος ἐπ' αὐτὸν ἔχων τόξον· καὶ ἐδόθη αὐτῷ στέφανος, καὶ ἐξῆλθε νικῶν καὶ ἵνα νικήσῃ.

Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγῖδα τὴν δευτέραν, ἤκουσα τοῦ δευτέρου ζῴου λέγοντος· Ἔρχου. Καὶ ἐξῆλθεν ἄλλος ἵππος πυρρός, καὶ τῷ καθημένῳ ἐπ' αὐτὸν ἐδόθη αὐτῷ λαβεῖν τὴν εἰρήνην ἐκ τῆς γῆς καὶ ἵνα ἀλλήλους σφάξωσι, καὶ ἐδόθη αὐτῷ μάχαιρα μεγάλη.

(Αποκάλυψη, 6:1-4)

Ούτε ελευθερία, ούτε ησυχία

«Αχ, δεν ξέρετε εσείς τί θα πει πόλεμος και πείνα, ευχή και κατάρα να μην τα γνωρίσετε», μάς έλεγαν θυμόσοφα οι παππούδες και οι γιαγιάδες μας κουνώντας το κεφάλι και εμείς ανέμελοι σηκώναμε τους ώμους; Μα τί μας έλεγαν αυτοί; Όποιος πεινάει ανοίγει το ψυγείο και τρώει και των φρονίμων τα παιδιά -που πάντα τα φθονούσαμε- μαγειρεύουν πριν πεινάσουν. Πόλεμος; Ποιός πόλεμος! Κάποτε γίνονταν πόλεμοι, το μαθαίναμε και στο μάθημα της ιστορίας. Τώρα δεν συμφέρει κανέναν ο πόλεμος, διότι τα κέρδη και το εμπόριο κλπ κλπ. Έτσι έλεγαν οι «σοφοί» και το υποστήριζαν με πάθος. Αρκεί να κάθεσαι φρόνιμα και να κοιτάς τη δουλειά σου. Τρεις γενιές μεγάλωσαν έτσι, σπούδασαν τα παιδιά τους, ταξίδεψαν στις ευρώπες, έχτισαν σπίτια, έκαναν δουλειές.

«Τὸ γὰρ ἄπραγμον οὐ σῴζεται μὴ μετὰ τοῦ δραστηρίου τεταγμένον, οὐδὲ ἐν ἀρχούσῃ πόλει ξυμφέρει, ἀλλ' ἐν ὑπηκόῳ, ἀσφαλῶς δουλεύειν».

βοήθεια της τεχνολογίας μιλά στα κοινοβούλια των κρατών από κάποιο μπούνκερ σε άγνωστη τοποθεσία. Το ολόγραμμά του έχει εισβάλλει στα σπίτια μας και μας απειλεί ακόμα και με ολοκαύτωμα αν δεν... Η Ρωσία εισβάλλει στην ανατολική Ουκρανία, η Πολωνία λιγουρεύεται το Καλίνινγκραντ (γιατί όχι και τα δυτικά ουκρανικά εδάφη), το ΝΑΤΟ μεταφέρει στρατεύματα και ναυτικές δυνάμεις στην Αλεξανδρούπολη και στις ανατολικές χώρες, ξαφνικά μαθαίνουμε ότι Ρωσία και Ιαπωνία δεν υπέγραψαν ποτέ συνθήκη ειρήνης για κάτι νησιά στον Ειρηνικό, οι Αζέροι επιτίθενται στο Ναγκόρνο Καραμπάχ, η Κίνα δηλώνει «ανεμπόδιστη» να ενωθεί με την Ταϊβάν. Η καμπάνα χτυπά και στη γειτονιά μας: Αν εκβιαστεί το Κόσσοβο να γίνει μέλος του ΝΑΤΟ η Σερβία θα απαντήσει.

Όλοι οι βρυκόλακες του παρελθόντος βγήκαν μονομιάς από τους τάφους τους, οι Ναζί, οι σοβιετικοί, οι ναυτικές δυνάμεις του 19ου αιώνα, οι αυστρουγγαρίες και οι πρωσσίες, οι εθνικισμοί και οι μεγαλοϊδεατισμοί των παλιών αυτοκρατοριών. Όλα αυτά που θεωρούνταν «ξεπερασμένα» για πάντα μέσα από την καλλιέργεια για την ακρίβεια, την επιβολή με τη φωτιά και το σίδερο της περιβόητης διακρατικής «ευρωπαϊκής ταυτότητας» -αντίστοιχης της σοβιετικής ταυτότητας- δηλαδή ***άλυτα εθνικά και γλωσσικά ζητήματα, ιστορικές μνήμες και ψευδαισθήσεις, προαιώνιες αντιπαλότητες και ψυχικές συγγένειες,*** αναδύονται μετά από 70 χρόνια από το ευρωπαϊκό τέλμα, για να οδηγήσουν τη ***γηραιά ήπειρο*** ξανά στην άβυσσο με όχημα την εξουσιαστική παράνοια και καύσιμη ύλη, όπως πάντα, τους πληθυσμούς. Θέλουμε να το ξεχνάμε, αλλά οι ανθρωποσφαγές είναι κάτι το πολύ συνηθισμένο ιστορικά στον ευρωπαϊκό χώρο.

Μπορεί ο ***Μπόρχες*** να σημείωνε, πως η εθνική ταυτότητα είναι μια ψευδής κατασκευή, που επιβάλλεται με τη βία στη θέση μιας άλλης εθνικής ταυτότητας, που και αυτή ήταν εξ ίσου ψευδής. Ψευδείς και οι δύο με αυστηρά ιστορικούς όρους μεν, αλλά που παράγουν παράλληλες πραγματικότητες, που συγκρούονται υπόκωφα πάνω στα χνάρια παμπάλαιων διαιρέσεων. Μπορεί οι λεγόμενοι

Γερμανού ιστορικού και φιλόσοφου **Όσβαλντ Σπένγκλερ** την «*Παρακμή της Δύσης*» (1917). Ο *Μπεν Άμι* ισχυρίστηκε ότι μπορεί μεν η παντοδυναμία της Δύσης και η ικανότητά της να υπαγορεύει την παγκόσμια τάξη πραγμάτων να τίθενται υπό αμφισβήτηση και να δέχονται ολοένα μεγαλύτερες προκλήσεις από τους ανερχόμενους παίκτες εξ Ανατολής (Κίνα, Ινδία), όμως «*η διαδικασία της πτώσης της Δύσης δεν είναι γραμμική και μη αναστρέψιμη*». Επεσήμανε, επίσης, ότι ντετερμινιστικές προσεγγίσεις της ιστορίας συνήθως υπονομεύονται από αστάθμητους παράγοντες, την απρόβλεπτη ανθρώπινη βούληση και στην προκειμένη περίπτωση «*την εκπληκτική ικανότητα της Δύσης να ανανεώνεται, ακόμα και μετά από κατακλυσμιαίες απώλειες*». Παρ' όλα αυτά ο πρώην ισραηλινός υπουργός εξωτερικών ομολογεί ότι δίχως αμφιβολία η στρατιωτική όσο και η οικονομική κυριαρχία της Δύσης έχουν πλέον περιοριστεί σημαντικά, αφού για παράδειγμα, το 2000, το ΑΕΠ των ΗΠΑ ήταν οκτώ φορές υψηλότερο από το αντίστοιχο της Κίνας, ενώ το 2012 είναι μόλις το διπλάσιο. Ο Μπεν Άμι τόνιζε επίσης ότι ένας συνδυασμός παραγόντων όπως η ανισότητα των εισοδημάτων, η γενικότερη απογοήτευση με τους δημοκρατικούς θεσμούς και η απομυθοποίηση του Δυτικού – και δη του αμερικανικού – ονείρου οξύνουν την κρίση της Δύσης. Όσο για τον ***Ευρωκεντρισμό*** κατά την γνώμη του αυτός τείνει να εκλείψει ακόμη και ως έννοια. Η μοιρολατρία, η γενικευμένη αμφισβήτηση των πραγμάτων, η ***Αραβική άνοιξη***, η ιδιαίτερη περίπτωση του ανερχόμενου γίγαντα, της **Κίνας**, μία καπιταλιστική οικονομία με έλλειψη αστικών ελευθεριών, περιπλέκουν τα πράγματα και θολώνουν το τοπίο με την ***Ευρώπη*** να βυθίζεται ολοένα και περισσότερο στην μετα-ιστορική της νοοτροπία, εγκαταλείποντας κάθε φιλοδοξία να αποτελέσει υπολογίσιμη στρατιωτική δύναμη.

Καθώς διανύουμε την 35η ημέρα μετά την ρωσική εισβολή στην Ουκρανία και ενώ η Δύση έχει εξαπολύσει ένα πραγματικό πογκρόμ, σ' ένα κυνήγι μαγισσών σ' οποιονδήποτε και οτιδήποτε χαρακτηρίζεται ως ρωσικής προέλευσης, πληροφορούμαστε ότι σύμφωνα με το υπουργείο Εξωτερικών της Ρωσίας, Μόσχα και Πεκίνο συμφώνησαν να διευρύνουν τη συνεργασία τους κατά τη διάρκεια της συνάντησης των υπουργών Εξωτερικών τους σήμερα στην Κίνα, εν μέσω «δύσκολων διεθνών συνθηκών». Η εν λόγω συνεργασία περιλαμβάνει την οικοδόμηση συντονισμού σε επίπεδο εξωτερικής πολιτικής και την διατύπωση ενιαίας θέσης για διεθνείς υποθέσεις. Την ίδια στιγμή λήγει το τελεσίγραφο της Μόσχας σε ΕΕ για πληρωμή σε ρούβλια για την παροχή φυσικού αερίου, σιτηρών και γενικότερα για τις εισαγωγές από την Ρωσία με τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις να τρέχουν στην κυριολεξία πανικόβλητες να λύσουν τον «γόρδιο δεσμό». Στην ίδια κατεύθυνση κινούνται και οι συμφωνίες Κίνας-Ινδίας που παρακάμπτουν το δολάριο ως νόμισμα συναλλαγών.

Ο κόσμος μοιράζεται εκ νέου με κάθε προηγούμενη βεβαιότητα όπως επανειλημμένα έχουμε τονίσει να αποτελεί απλά ένα κουρελόχαρτο. Οι δυτικοευρωπαϊκές κοινωνίες παραμένουν σε λήθαργο ποτισμένες για τα καλά σε μια προπαγάνδα που τις κρατά υπνωτισμένες ακόμα και την στιγμή που και οι τελευταίες ψευδαισθήσεις σβήνουν οριστικά. Σοκαρισμένες, παγωμένες και εξουθενωμένες από το φαινόμενο της «πανδημίας» μοιάζουν σε τέτοιο βαθμό

Καὶ εἶδον ὅτι ἤνοιξε τὸ ἀρνίον μίαν ἐκ τῶν ἑπτὰ σφραγίδων· καὶ ἤκουσα ἑνὸς ἐκ τῶν τεσσάρων ζῴων λέγοντος, ὡς φωνὴ βροντῆς· Ἔρχου. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἵππος λευκός, καὶ ὁ καθήμενος ἐπ' αὐτὸν ἔχων τόξον· καὶ ἐδόθη αὐτῷ στέφανος, καὶ ἐξῆλθε νικῶν καὶ ἵνα νικήσῃ.

Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγῖδα τὴν δευτέραν, ἤκουσα τοῦ δευτέρου ζῴου λέγοντος· Ἔρχου. Καὶ ἐξῆλθεν ἄλλος ἵππος πυρρός, καὶ τῷ καθημένῳ ἐπ' αὐτὸν ἐδόθη αὐτῷ λαβεῖν τὴν εἰρήνην ἐκ τῆς γῆς καὶ ἵνα ἀλλήλους σφάξωσι, καὶ ἐδόθη αὐτῷ μάχαιρα μεγάλη.

(Αποκάλυψη, 6:1-4)

Ούτε ελευθερία, ούτε ησυχία

«Αχ, δεν ξέρετε εσείς τί θα πει πόλεμος και πείνα, ευχή και κατάρα να μην τα γνωρίσετε», μάς έλεγαν θυμόσοφα οι παππούδες και οι γιαγιάδες μας κουνώντας το κεφάλι και εμείς ανέμελοι σηκώναμε τους ώμους; Μα τί μας έλεγαν αυτοί; Όποιος πεινάει ανοίγει το ψυγείο και τρώει και των φρονίμων τα παιδιά -που πάντα τα φθονούσαμε- μαγειρεύουν πριν πεινάσουν. Πόλεμος; Ποιός πόλεμος! Κάποτε γίνονταν πόλεμοι, το μαθαίναμε και στο μάθημα της ιστορίας. Τώρα δεν συμφέρει κανέναν ο πόλεμος, διότι τα κέρδη και το εμπόριο κλπ κλπ. Έτσι έλεγαν οι «σοφοί» και το υποστήριζαν με πάθος. Αρκεί να κάθεσαι φρόνιμα και να κοιτάς τη δουλειά σου. Τρεις γενιές μεγάλωσαν έτσι, σπούδασαν τα παιδιά τους, ταξίδεψαν στις ευρώπες, έχτισαν σπίτια, έκαναν δουλειές.

«***Τὸ γὰρ ἄπραγμον οὐ σῴζεται μὴ μετὰ τοῦ δραστηρίου τεταγμένον, οὐδὲ ἐν ἀρχούσῃ πόλει ξυμφέρει, ἀλλ' ἐν ὑπηκόῳ, ἀσφαλῶς δουλεύειν***». (Θουκυδίδης, Ἱστορίαι 2.61.1-2.63.) Με άλλα λόγια, ή θα είστε ελεύθεροι ή θα είστε ήσυχοι. Η ασφάλεια της δουλείας, το «άσφαλῶς δουλεύειν» ήταν για τρεις γενιές το *Άγιο Δισκοπότηρο*, το *Γκράαλ* για την υλική ευημερία, την κοινωνική άνοδο και την ειρήνη, καθώς άκουγαν από παντού ότι οι Σύμμαχοι ήταν ισχυροί μα δίκαιοι, τιμωρούσαν τους άτακτους και αντάμοιβαν καλά τους πιστούς υπηρέτες τους. Αυτό το μάθαιναν στο σχολείο από την πρώτη δημοτικού μαζί με κάτι κολοκοτρώνηδες και παλαιολόγους, σημαιάκια και παρελάσεις. Παραδόξως όταν πτώχευσε η χώρα και άρχισαν οι μεγάλοι στεναγμοί μπροστά στο ταμείο του σουπερμάρκετ του βενζινάδικου και του γκισέ της εφορίας, τότε έγινε ακόμα πιο περιζήτητη η ασφάλεια του δούλου. Μεγάλη τύχη να είναι κάποιος δούλος σου λένε, γιατί ξέρετε ακούγεται

εσωρή), το ΝΑΤΟ μεταφέρει στρατεύματα και ναυτικές δυνάμεις στην Αλεξανδρούπολη και στις ανατολικές χώρες, ξαφνικά μαθαίνουμε ότι Ρωσία και Ιαπωνία δεν υπέγραψαν ποτέ συνθήκη ειρήνης για κάτι νησιά στον Ειρηνικό, οι Αζέροι επιτίθενται στο Ναγκόρνο Καραμπάχ, η Κίνα δηλώνει «ανεμπόδιστη» να ενωθεί με την Ταϊβάν. Η καμπάνα χτυπά και στη γειτονιά μας: Αν εκβιαστεί το Κόσσοβο να γίνει μέλος του ΝΑΤΟ η Σερβία θα απαντήσει.

Όλοι οι βρυκόλακες του παρελθόντος βγήκαν μονομιάς από τους τάφους τους, οι Ναζί, οι σοβιετικοί, οι ναυτικές δυνάμεις του 19ου αιώνα, οι αυστρουγγαρίες και οι πρωσσίες, οι εθνικισμοί και οι μεγαλοϊδεατισμοί των παλιών αυτοκρατοριών. Όλα αυτά που θεωρούνταν «ξεπερασμένα» για πάντα μέσα από την καλλιέργεια για την ακρίβεια, την επιβολή με τη φωτιά και το σίδερο της περιβόητης διακρατικής «ευρωπαϊκής ταυτότητας» -αντίστοιχης της σοβιετικής ταυτότητας- δηλαδή ***άλυτα εθνικά και γλωσσικά ζητήματα, ιστορικές μνήμες και ψευδαισθήσεις, προαιώνιες αντιπαλότητες και ψυχικές συγγένειες,*** αναδύονται μετά από 70 χρόνια από το ευρωπαϊκό τέλμα, για να οδηγήσουν τη ***γηραιά ήπειρο*** ξανά στην άβυσσο με όχημα την εξουσιαστική παράνοια και καύσιμη ύλη, όπως πάντα, τους πληθυσμούς. Θέλουμε να το ξεχνάμε, αλλά οι ανθρωποσφαγές είναι κάτι το πολύ συνηθισμένο ιστορικά στον ευρωπαϊκό χώρο.

Μπορεί ο ***Μπόρχες*** να σημείωνε, πως η εθνική ταυτότητα είναι μια ψευδής κατασκευή, που επιβάλλεται με τη βία στη θέση μιας άλλης εθνικής ταυτότητας, που και αυτή ήταν εξ ίσου ψευδής. Ψευδείς και οι δύο με αυστηρά ιστορικούς όρους μεν, αλλά που παράγουν παράλληλες πραγματικότητες, που συγκρούονται υπόκωφα πάνω στα χάσματα παμπάλαιων διαιρέσεων. Μπορεί οι λεγόμενοι νεοέλληνες, επί παραδείγματι, να τρέμουν μήπως βρεθούν εκτός της «μεγάλης ευρωπαϊκής οικογένειας», αλλά στο βάθος δεν θα ξεχάσουν ποτέ ότι η χώρα τους κατακτήθηκε και λεηλατήθηκε πάμπολλες φορές από τις δυτικές ***Μεγάλες Δυνάμεις*** (από την εποχή των Σταυροφοριών) και την ***Οθωμανική Πύλη***, ότι ***τα πρώτα κόμματα στην Ελλάδα ήταν το Αγγλικό, το Γαλλικό και το Ρωσικό και ότι στο πρωτόκολλο του Λονδίνου δεν υπήρχε ούτε μία ελληνική υπογραφή***.

Ομοίως, δεν μπορούμε να αγνοήσουμε ότι ο Ουκρανικός λιμός, που επέβαλε ο Στάλιν, κόστισε τη ζωή σε μερικά εκατομμύρια ουκρανούς, που αν και ζούσαν στον μεγαλύτερο σιτοβολώνα του κόσμου, δεν μπορούσαν να εξασφαλίσουν ένα σπυρί σιτάρι για τα παιδιά τους. Ομοίως και τα είκοσι εκατομμύ-

γενικότερη απογοήτευση με τους δημοκρατικούς θεσμούς και η απομυθοποίηση του Δυτικού – και δη του αμερικανικού – ονείρου οξύνουν την κρίση της Δύσης. Όσο για τον ***Ευρωκεντρισμό*** κατά την γνώμη του αυτός τείνει να εκλείψει ακόμη και ως έννοια. Η μοιρολατρία, η γενικευμένη αμφισβήτηση των πραγμάτων, η ***Αραβική άνοιξη***, η ιδιαίτερη περίπτωση του ανερχόμενου γίγαντα, της **Κίνας**, μία καπιταλιστική οικονομία με έλλειψη αστικών ελευθεριών, περιπλέκουν τα πράγματα και θολώνουν το τοπίο με την ***Ευρώπη*** να βυθίζεται ολοένα και περισσότερο στην μετα-ιστορική της νοοτροπία, εγκαταλείποντας κάθε φιλοδοξία να αποτελέσει υπολογίσιμη στρατιωτική δύναμη.

Καθώς διανύουμε την 35η ημέρα μετά την ρωσική εισβολή στην Ουκρανία και ενώ η Δύση έχει εξαπολύσει ένα πραγματικό πογκρόμ, σ' ένα κυνήγι μαγισσών σ' οποιονδήποτε και οτιδήποτε χαρακτηρίζεται ως ρωσικής προέλευσης, πληροφορούμαστε ότι σύμφωνα με το υπουργείο Εξωτερικών της Ρωσίας, Μόσχα και Πεκίνο συμφώνησαν να διευρύνουν τη συνεργασία τους κατά τη διάρκεια της συνάντησης των υπουργών Εξωτερικών τους σήμερα στην Κίνα, εν μέσω «δύσκολων διεθνών συνθηκών». Η εν λόγω συνεργασία περιλαμβάνει την οικοδόμηση συντονισμού σε επίπεδο εξωτερικής πολιτικής και την διατύπωση ενιαίας θέσης για διεθνείς υποθέσεις. Την ίδια στιγμή λήγει το τελεσίγραφο της Μόσχας σε ΕΕ για πληρωμή σε ρούβλια για την παροχή φυσικού αερίου, σιτηρών και γενικότερα για τις εισαγωγές από την Ρωσία με τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις να τρέχουν στην κυριολεξία πανικόβλητες να λύσουν τον «γόρδιο δεσμό». Στην ίδια κατεύθυνση κινούνται και οι συμφωνίες Κίνας-Ινδίας που παρακάμπτουν το δολάριο ως νόμισμα συναλλαγών.

Ο κόσμος μοιράζεται εκ νέου με κάθε προηγούμενη βεβαιότητα όπως επανειλημμένα έχουμε τονίσει να αποτελεί απλά ένα κουρελόχαρτο. Οι δυτικοευρωπαϊκές κοινωνίες παραμένουν σε λήθαργο ποτισμένες για τα καλά σε μια προπαγάνδα που τις κρατά υπνωτισμένες ακόμα και την στιγμή που και οι τελευταίες ψευδαισθήσεις σβήνουν οριστικά. Σοκαρισμένες, παγωμένες και εξουθενωμένες από το φαινόμενο της «πανδημίας» μοιάζουν σε τέτοιο βαθμό παρηκμασμένες, που αδυνατούν να αντιληφθούν το μέγεθος των παγκόσμιων μεταβολών. Αφομοιωμένες κινηματικές αντιστάσεις, ένας διεθνισμός που ευκολοχώνευθηκε από τους υπερεθνικούς σχηματισμούς κάθε είδους πολιτικούς, στρατιωτικούς και οικονομικούς, η εμμονή στο κυνήγι του κάθε λογής δικαιωματισμού οδήγησαν με μαθηματική ακρίβεια πιο γρήγορα στα όσα περιγράφονται πιο πάνω.

Δυστυχώς επιβεβαιώνεται για μιαν ακόμη φορά ότι, όπως έχει γράψει ο ***Χάινριχ Χάινε***, «***Κάθε εποχή είναι μια σφίγγα που καταποντίζεται στην άβυσσο μόλις λυθεί ο γρίφος της***»...

Απρίλιος 2022

ευχή και κατάρα να μην τα γνωρίσετε», μας έλεγαν θυμόσοφα οι παππούδες και οι γιαγιάδες μας κουνώντας το κεφάλι και εμείς ανέμελοι σηκώναμε τους ώμους; Μα τί μας έλεγαν αυτοί; Όποιος πεινάει ανοίγει το ψυγείο και τρώει και των φρονίμων τα παιδιά -που πάντα τα φθονούσαμε- μαγειρεύουν πριν πεινάσουν. Πόλεμος; Ποιός πόλεμος! Κάποτε γίνονταν πόλεμοι, το μαθαίναμε και στο μάθημα της ιστορίας. Τώρα δεν συμφέρει κανέναν ο πόλεμος, διότι τα κέρδη και το εμπόριο κλπ κλπ. Έτσι έλεγαν οι «σοφοί» και το υποστήριζαν με πάθος. Αρκεί να κάθεσαι φρόνιμα και να κοιτάς τη δουλειά σου. Τρεις γενιές μεγάλωσαν έτσι, σπούδασαν τα παιδιά τους, ταξίδεψαν στις ευρώπες, έχτισαν σπίτια, έκαναν δουλειές.

«***Τὸ γὰρ ἄπραγμον οὐ σῴζεται μὴ μετὰ τοῦ δραστηρίου τεταγμένον, οὐδὲ ἐν ἀρχούσῃ πόλει ξυμφέρει, ἀλλ' ἐν ὑπηκόῳ, ἀσφαλῶς δουλεύειν***». (Θουκυδίδης, Ἱστορίαι 2.61.1-2.63.) Με άλλα λόγια, ή θα είστε ελεύθεροι ή θα είστε ήσυχοι. Η ασφάλεια της δουλείας, το «άσφαλῶς δουλεύειν» ήταν για τρεις γενιές το *Άγιο Δισκοπότηρο*, το *Γκράαλ* για την υλική ευημερία, την κοινωνική άνοδο και την ειρήνη, καθώς άκουγαν από παντού ότι οι Σύμμαχοι ήταν ισχυροί μα δίκαιοι, τιμωρούσαν τους άτακτους και αντάμοιβαν καλά τους πιστούς υπηρέτες τους. Αυτό το μάθαιναν στο σχολείο από την πρώτη δημοτικού μαζί με κάτι κολοκοτρώνηδες και παλαιολόγους, σημαιάκια και παρελάσεις. Παραδόξως όταν πτώχευσε η χώρα και άρχισαν οι μεγάλοι στεναγμοί μπροστά στο ταμείο του σουπερμάρκετ του βενζινάδικου και του γκισέ της εφορίας, τότε έγινε ακόμα πιο περιζήτητη η ασφάλεια του δούλου. Μεγάλη τύχη να είναι κάποιος δούλος σου λένε, γιατί ξέρετε ακούγεται και κάτι χειρότερο, να μην μας θέλουν ούτε για δούλους...

Ελευθερία ή ησυχία. Πολυτέλειες. Η θουκυδίδειος διάζευξη κάποια στιγμή καταρρέει, όπως οι αιώνιοι πάγοι του Αρκτικού κύκλου. Ούτε ελευθερία, ούτε ησυχία πια. Η ευχή της γιαγιάς δεν έπιασε. Όπως όλα δείχνουν και Πείνα θα γνωρίσουμε και πόλεμο. Ο Γ' Παγκόσμιος Πόλεμος άρχισε ανεπίσημα. Οι ιστορικοί του μέλλοντος ας προσδιορίσουν την επίσημη ημερομηνία έναρξης. Προφήτης του ολέθρου ο κοντούλης «πρόεδρος» της Ουκρανίας, ο απόλυτος ροκ σταρ των διεθνών ΜΜΕ, που με τη σοβιετικής ταυτότητας- δηλαδή ***αλυτα εθνικά και γλωσσικά ζητήματα, ιστορικές μνήμες και ψευδαισθήσεις, προαιώνιες αντιπαλότητες και ψυχικές συγγένειες,*** αναδύονται μετά από 70 χρόνια από το ευρωπαϊκό τέλμα, για να οδηγήσουν τη ***γηραιά ήπειρο*** ξανά στην άβυσσο με όχημα την εξουσιαστική παράνοια και καύσιμη ύλη, όπως πάντα, τους πληθυσμούς. Θέλουμε να το ξεχνάμε, αλλά οι ανθρωποσφαγές είναι κάτι το πολύ συνηθισμένο ιστορικά στον ευρωπαϊκό χώρο.

Μπορεί ο ***Μπόρχες*** να σημειώνε, πως η εθνική ταυτότητα είναι μια ψευδής κατασκευή, που επιβάλλεται με τη βία στη θέση μιας άλλης εθνικής ταυτότητας, που και αυτή ήταν εξ ίσου ψευδής. Ψευδείς και οι δύο με αυστηρά ιστορικούς όρους μεν, αλλά που παράγουν παράλληλες πραγματικότητες, που συγκρούονται υπόκωφα πάνω στα χνάρια παμπάλαιων διαιρέσεων. Μπορεί οι λεγόμενοι νεοέλληνες, επί παραδείγματι, να τρέμουν μήπως βρεθούν εκτός της «μεγάλης ευρωπαϊκής οικογένειας», αλλά στο βάθος δεν θα ξεχάσουν ποτέ ότι η χώρα τους κατακτήθηκε και λεηλατήθηκε πάμπολλες φορές από τις δυτικές ***Μεγάλες Δυνάμεις*** (από την εποχή των Σταυροφοριών) και την ***Οθωμανική Πύλη***, ότι ***τα πρώτα κόμματα στην Ελλάδα ήταν το Αγγλικό, το Γαλλικό και το Ρωσικό και ότι στο πρωτόκολλο του Λονδίνου δεν υπήρχε ούτε μία ελληνική υπογραφή***.

Ομοίως, δεν μπορούμε να αγνοήσουμε ότι ο Ουκρανικός λιμός, που επέβαλε ο Στάλιν, κόστισε τη ζωή σε μερικά εκατομμύρια ουκρανούς, που αν και ζούσαν στον μεγαλύτερο σιτοβολώνα του κόσμου, δεν μπορούσαν να εξασφαλίσουν ένα σπυρί σιτάρι για τα παιδιά τους. Ομοίως και τα είκοσι εκατομμύρια σφαγιασθέντων ρώσων από τα ναζιστικά στρατεύματα, καθώς και τον τρόμο των φινλανδών, των κατοίκων της χωρών της βαλτικής και των πολωνών μπροστά στη ρώσικη αρκούδα, που πριν 70 μόλις χρόνια κατακτούσε τις πόλεις και τα χωριά, που ζούσαν.

Ώστε έχουμε, πάλι, πόλεμο... Πού ξεφύτρωσαν ξαφνικά όλοι αυτοί πολεμοχαρείς άνθρωποι, πότε πρόλαβαν και μυήθηκαν στα μυστικά του απέραντου Ουκρανικού κάμπου, ήξεραν και από πριν πόσο αίμα στάζει το «slava ukraini»», που τελειώ-

συνέχεια στη σελ. 4

Ο ΟΛΕΘΡΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΓΙΓΑΝΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΠΑΝΔΗΜΙΚΗ, ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΗ, ΕΠΙΣΙΤΙΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΗ «ΚΡΙΣΗ»

«Οι περισσότεροι άνθρωποι πρέπει να είχαν αντιληφθεί, ακόμη και πριν να το καταστήσει προφανές ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, ότι η εποχή όπου τα ευρωπαϊκά έθνη μπορούσαν να ερίζουν μεταξύ τους για την παγκόσμια κυριαρχία παρήλθε ανεπιστρεπτί. Για την Ευρώπη δεν υπάρχει τίποτα να συζητήσει σε αυτή την κατεύθυνση, και όποιος Ευρωπαίος εξακολουθεί να διψά για παγκόσμια εξουσία είτε θα πέσει σε απόγνωση είτε θα γελοιοποιηθεί, όπως οι Ναπολέοντες στα ψυχιατρεία».

Μαξ Φρις (Ιούλιος 1945)

«Περνούσαμε τότε το χρόνο 1939. Μια μακρινή τώρα υπόθεση είναι η εποχή εκείνη. Μακρινή τόσο αφάνταστα γι' αυτούς που ζουν ακόμα... Έχουν να κουβαλούν στην πλάτη τους τόμους βαριούς παγκόσμιας ιστορίας. Τους τόμους της περιόδος 1939 μέχρι '45. Τότε στοιβάζονταν φοβερά τα σύννεφα πάνω στην υδρόγειο. Η καταιγίδα ήταν δίπλα. Έκανες έτσι και τη μυριζόσουνα. Λέγαμε τότε εμείς οι τέσσερις: Τώρα τι θα κάμουν οι Γάλλοι. Τα διεθνή προλεταριάτα. Ο Ρούζβελτ. Οι Ινδίες. Τα αγγλικά τρέιντ-γιούνιονς. Η κόκκινη Κίνα. Ήταν τα πιόνια τούτα τα μαγκιόρα. Μια μετατόπισή τους άστοχη, και μπόρειε και να το μπατάριζε το διεθνές καράβι. Νύχτες ξενυχτούσαμε. Να προβλέψομε κάτι. Σαν τις χαρτορίχτρες. Να προλάβομε κάτι. Σαν στοργικοί γιατροί, αν μας περνούσε από το χέρι μας. [...] "Νιώθω το σώμα μου να σπάζει από το βάρος. Νιώθω ότι τρομερά γεγονότα προχωρούν και μας φθάνουν και σαν να με πλακώνει η αγωνία τους"».

Μέλπω Αξιώτη, *Φράου Ντόκτορ* (1945-1946)

Πριν, μέσα και μετά από κάθε πόλεμο η εξουσία εκτός των άλλων επαναδιαπραγματεύεται το «*παρελθόν*», αυτόν τον «*παράξενο τόπο*», που διαρκώς μεταβάλλεται. Μέσω της επιλεκτικής αναπαράστασης οι τόποι της μνήμης κατασκευάζονται και επισκευάζονται σχολαστικά, για να επιβληθεί η κρατική εκδοχή μέσω της στρατευμένης αριστερής ή δεξιάς ιστοριογραφίας, που συγκλίνουν πρώτα απ' όλα στην αποθέωση του «***ζωτικού ψεύδους***», για να θυμηθούμε και τον θεατρικό συγγραφέα *Ερρίκο Ίψεν*. Τα «***ζωτικά ψεύδη***» του παρελθόντος ***υφαίνουν το δίχτυ της απάτης του μέλλοντος***, ένα μέλλον γεμάτο «*συνταρακτικά αιφνίδια*» γεγονότα, «*κρίσεις μεγάλες και απρόβλεπτες*», «*κρίσεις*» αναπόδραστες, που δήθεν ανατρέπουν

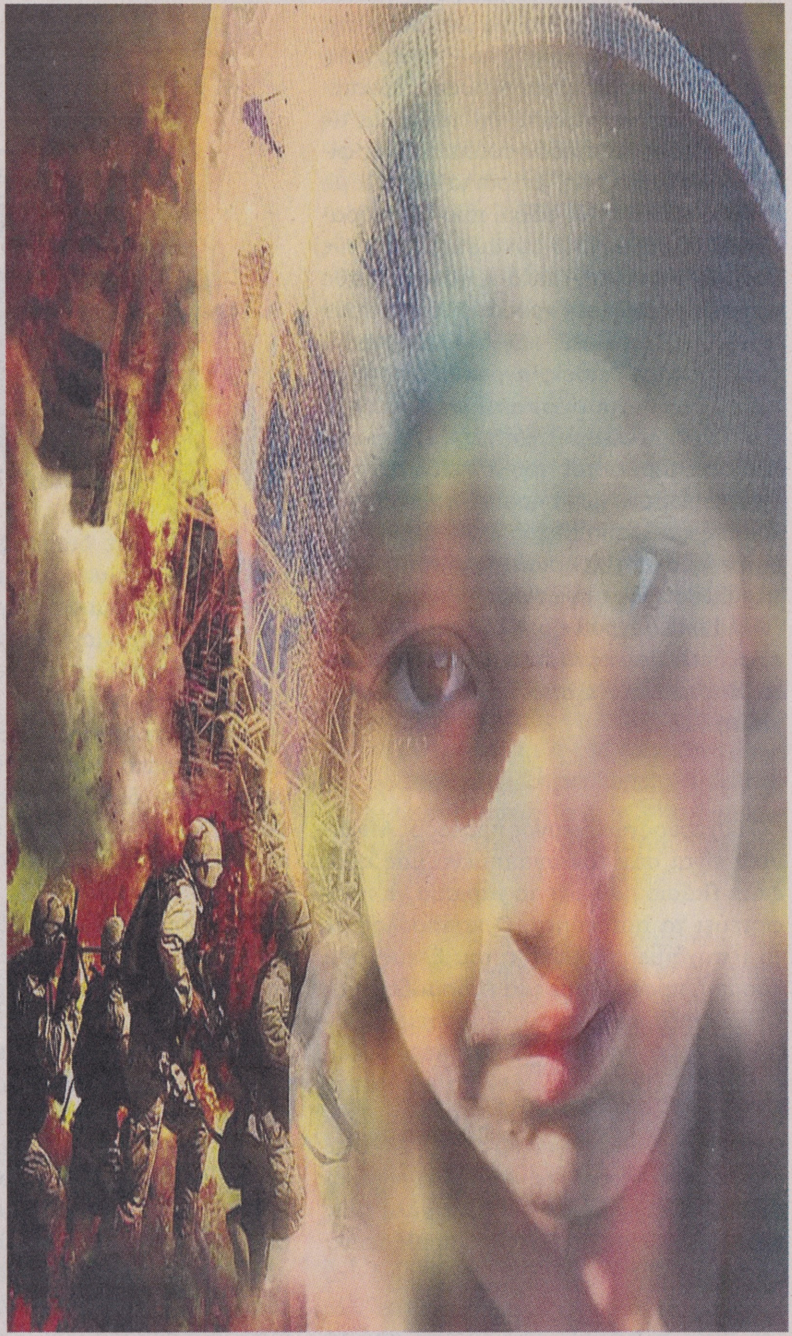
μοίραζαν τα ιμάτια του εκλιπόντος imperium romanum, και όλοι οι ηγεμόνες –Αυστριακοί, Γάλλοι, Βρετανοί, Ρώσοι αλλά και οι νεότεροι Γερμανοί αυτοκράτορες– ονειρεύονταν ανεξαιρέτως την restauratio imperii».

Γι' αυτό όλοι οι ηγεμόνες διατυπώνουν μια βαθιά τους πεποίθηση ισχυριζόμενοι ότι μικρή σημασία έχει η ήττα, εφ' όσον αυτή επιτρέπει να σκηνοθετηθεί ένας μύθος, που θα γίνει μαγιά αναγέννησης και νέων μαχών, ακόμα και αν αυτό αφορά το μακρινό μέλλον: *«τα ερείπια της Ρώμης συγκινούν και καλούν σε άμιλλα. Τα ερείπια του Ράιχ και η αφήγηση του ηρωικού του τέλους πρέπει ομοίως να προκαλούν ιερό σεβασμό και τρόμο παρακινώντας στην μάχη».*

Όπως σημειώνει ο ιστορικός ***Tony Judt*** στο έργο του «*Η Ευρώπη μετά τον Πόλεμο*», στην Ανατολική Ευρώπη και στα Βαλκάνια ο πόλεμος δεν τελείωσε με την ήττα του Χίτλερ, διότι η κατοχή από τα σοβιετικά στρατεύματα και ο εμφύλιος πόλεμος συνεχίστηκαν για αρκετό διάστημα μετά τον διαμελισμό του γερμανικού κράτους: *«Οι κατακτητικοί πόλεμοι, φυσικά δεν ήταν άγνωστοι στην Ευρώπη. Τουναντίον, η λαϊκή μνήμη από τον Τριακονταετή Πόλεμο στη Γερμανία του δέκατου έβδομου αιώνα, στη διάρκεια του οποίου ξένοι μισθοφορικοί στρατοί λυμαίνονταν τη χώρα και τρομοκρατούσαν τον ντόπιο πληθυσμό, διατηρήθηκε ζωντανή τρεις αιώνες αργότερα στους μύθους και στα παραμύθια του τόπου. Μέχρι την δεκαετία του 1930 οι γιαγιάδες στην Ισπανία φρονημάτιζαν τα ατίθασα παιδιά με την απειλή του Ναπολέοντα. Ωστόσο, η εμπειρία της κατοχής στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο είχε ξεχωριστή ένταση. Εν μέρει αυτό οφειλόταν στον τρόπο με τον οποίο οι ναζιστές συμπεριφέρθηκαν στους υποδουλωμένους λαούς».*

Ο πόλεμος στην Ουκρανία επαναφέρει

«Οι περισσότεροι άνθρωποι πρέπει να είχαν αντιληφθεί, ακόμη και πριν να το καταστήσει προφανές ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, ότι η εποχή όπου τα ευρωπαϊκά έθνη μπορούσαν να ερίζουν μεταξύ τους για την παγκόσμια κυριαρχία παρήλθε ανεπιστρεπτί. Για την Ευρώπη δεν υπάρχει τίποτα να συζητήσει σε αυτή την κατεύθυνση, και όποιος Ευρωπαίος εξακολουθεί να διψά για παγκόσμια εξουσία είτε θα πέσει σε απόγνωση είτε θα γελοιοποιηθεί, όπως οι Ναπολέοντες στα ψυχιατρεία».

Μαξ Φρις (Ιούλιος 1945)

«Περνούσαμε τότε το χρόνο 1939. Μια μακρινή τώρα υπόθεση είναι η εποχή εκείνη. Μακρινή τόσο αφάνταστα γι' αυτούς που ζουν ακόμα… Έχουν να κουβαλούν στην πλάτη τους τόμους βαριούς παγκόσμιας ιστορίας. Τους τόμους της περίοδος 1939 μέχρι '45. Τότε στοιβάζονταν φοβερά τα σύννεφα πάνω στην υδρόγειο. Η καταιγίδα ήταν δίπλα. Έκανες έτσι και τη μυριζόσουνα. Λέγαμε τότε εμείς οι τέσσερις: Τώρα τι θα κάμουν οι Γάλλοι. Τα διεθνή προλεταριάτα. Ο Ρούζβελτ. Οι Ινδίες. Τα αγγλικά τρέιντ-γιούνιονς. Η κόκκινη Κίνα. Ήταν τα πιόνια τούτα τα μαγκιόρα. Μια μετατόπισή τους άστοχη, και μπόρειε και να το μπατάριζε το διεθνές καράβι. Νύχτες ξενυχτούσαμε. Να προβλέψομε κάτι. Σαν τις χαρτορίχτρες. Να προλάβομε κάτι. Σαν στοργικοί γιατροί, αν μας περνούσε από το χέρι μας. […] "Νιώθω το σώμα μου να σπάζει από το βάρος. Νιώθω ότι τρομερά γεγονότα προχωρούν και μας φθάνουν και σαν να με πλακώνει η αγωνία τους"».

Μέλπω Αξιώτη, *Φράου Ντόκτορ* (1945-1946)

Πριν, μέσα και μετά από κάθε πόλεμο η εξουσία εκτός των άλλων επαναδιαπραγματεύεται το «*παρελθόν*», αυτόν τον «*παράξενο τόπο*», που διαρκώς μεταβάλλεται. Μέσω της επιλεκτικής αναπαράστασης οι τόποι της μνήμης κατασκευάζονται και επισκευάζονται σχολαστικά, για να επιβληθεί η κρατική εκδοχή μέσω της στρατευμένης αριστερής ή δεξιάς ιστοριογραφίας, που συγκλίνουν πρώτα απ' όλα στην αποθέωση του «***ζωτικού ψεύδους***», για να θυμηθούμε και τον θεατρικό συγγραφέα *Ερρίκο Ίψεν*. Τα «***ζωτικά ψεύδη***» του παρελθόντος **υφαίνουν το δίχτυ της απάτης του μέλλοντος**, ένα μέλλον γεμάτο «*συνταρακτικά αιφνίδια*» γεγονότα, «*κρίσεις μεγάλες και απρόβλεπτες*», «*κρίσεις*» αναπόδραστες, που δήθεν ανατρέπουν τις «*ισορροπίες*», και την κυριαρχική βούληση για «*αιώνια ειρήνη και σταθερότητα*».

Τα «***ζωτικά ψεύδη***» δεν αναιρούν την δύναμη της απόλυτης διαγραφής ιστορικών γεγονότων, αντίθετα την ενδυναμώνουν. «*Σβήσαμε το έτος 1789 από τη γερμανική ιστορία*», ανακοινώνει ο Γκέμπελς σε ένα ραδιοφωνικό του διάγγελμα την Πρωταπριλιά του 1933. *Συνομωσία μοίραζαν τα ιμάτια του εκλιπόντος imperium romanum, και όλοι οι ηγεμόνες –Αυστριακοί, Γάλλοι, Βρετανοί, Ρώσοι αλλά και οι νεότεροι Γερμανοί αυτοκράτορες– ονειρεύονταν ανεξαιρέτως την restauratio imperii».*

Γι' αυτό όλοι οι ηγεμόνες διατυπώνουν μια βαθιά τους πεποίθηση ισχυριζόμενοι ότι μικρή σημασία έχει η ήττα, εφ' όσον αυτή επιτρέπει να σκηνοθετηθεί ένας μύθος, που θα γίνει μαγιά αναγέννησης και νέων μαχών, ακόμα και αν αυτό αφορά το μακρινό μέλλον: «*τα ερείπια της Ρώμης συγκινούν και καλούν σε άμιλλα. Τα ερείπια του Ράιχ και η αφήγηση του ηρωικού του τέλους πρέπει ομοίως να προκαλούν ιερό σεβασμό και τρόμο παρακινώντας στην μάχη*».

Όπως σημειώνει ο ιστορικός ***Tony Judt*** στο έργο του «*Η Ευρώπη μετά τον Πόλεμο*», στην Ανατολική Ευρώπη και στα Βαλκάνια ο πόλεμος δεν τελείωσε με την ήττα του Χίτλερ, διότι η κατοχή από τα σοβιετικά στρατεύματα και ο εμφύλιος πόλεμος συνεχίστηκαν για αρκετό διάστημα μετά τον διαμελισμό του γερμανικού κράτους: «*Οι κατακτητικοί πόλεμοι, φυσικά δεν ήταν άγνωστοι στην Ευρώπη. Τουναντίον, η λαϊκή μνήμη από τον Τριακονταετή Πόλεμο στη Γερμανία του δέκατου έβδομου αιώνα, στη διάρκεια του οποίου ξένοι μισθοφορικοί στρατοί λυμαίνονταν τη χώρα και τρομοκρατούσαν τον ντόπιο πληθυσμό, διατηρήθηκε ζωντανή τρεις αιώνες αργότερα στους μύθους και στα παραμύθια του τόπου. Μέχρι την δεκαετία του 1930 οι γιαγιάδες στην Ισπανία φρονημάτιζαν τα ατίθασα παιδιά με την απειλή του Ναπολέοντα. Ωστόσο, η εμπειρία της κατοχής στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο είχε ξεχωριστή ένταση. Εν μέρει αυτό οφειλόταν στον τρόπο με τον οποίο οι ναζιστές συμπεριφέρθηκαν στους υποδουλωμένους λαούς*».

Ο πόλεμος στην Ουκρανία επαναφέρει σβησμένες μνήμες του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου στον ευρωπαϊκό χώρο, εικόνες ανείπωτης δυστυχίας, ερημωμένων πόλεων, με τις εναπομείναντες ανθρώπινες φιγούρες να περιπλανώνται στα ερείπια, με εκατομμύρια τρομαγμένους πρόσφυγες, απελπισμένους και εξουθενωμένους να αναζητούν διαφυγή, με πτώματα στρατιωτών και αμάχων μέσα στις λάσπες και

κής τάξης» μεταξύ ΗΠΑ και Κίνας; Βρίσκεται, λοιπόν, υπό διαμόρφωση μια εκ νέου οριοθετημένη παγκόσμια τάξη μέσω μιας σειράς πολέμων δια αντιπροσώπων, δηλαδή πληρεξούσιων δυνάμεων, που, αν δεν αποτρέπει, τουλάχιστον περιορίζει την περίπτωση χρήση πυρηνικών όπλων για την «τελική» διευθέτηση;

Σαν στοργικοί γιατροί, αν μας περνούσε από το χέρι μας. [...] "Νιώθω το σώμα μου να σπάζει από το βάρος. Νιώθω ότι τρομερά γεγονότα προχωρούν και μας φθάνουν και σαν να με πλακώνει η αγωνία τους"».

Μέλπω Αξιώτη, *Φράου Ντόκτορ* (1945-1946)

Πριν, μέσα και μετά από κάθε πόλεμο η εξουσία εκτός των άλλων επαναδιαπραγματεύεται το «*παρελθόν*», αυτόν τον «*παράξενο τόπο*», που διαρκώς μεταβάλλεται. Μέσω της επιλεκτικής αναπαράστασης οι τόποι της μνήμης κατασκευάζονται και επισκευάζονται σχολαστικά, για να επιβληθεί η κρατική εκδοχή μέσω της στρατευμένης αριστερής ή δεξιάς ιστοριογραφίας, που συγκλίνουν πρώτα απ' όλα στην αποθέωση του «***ζωτικού ψεύδους***», για να θυμηθούμε και τον θεατρικό συγγραφέα *Ερρίκο Ίψεν*. Τα «***ζωτικά ψεύδη***» του παρελθόντος **υφαίνουν το δίχτυ της απάτης του μέλλοντος**, ένα μέλλον γεμάτο «*συνταρακτικά αιφνίδια*» γεγονότα, «*κρίσεις μεγάλες και απρόβλεπτες*», «*κρίσεις*» αναπόδραστες, που δήθεν ανατρέπουν τις «*ισορροπίες*», και την κυριαρχική βούληση για «*αιώνια ειρήνη και σταθερότητα*».

Τα «***ζωτικά ψεύδη***» δεν αναιρούν την δύναμη της απόλυτης διαγραφής ιστορικών γεγονότων, αντίθετα την ενδυναμώνουν. «*Σβήσαμε το έτος 1789 από τη γερμανική ιστορία*», ανακοινώνει ο *Γκέμπελς* σε ένα ραδιοφωνικό του διάγγελμα την Πρωταπριλιά του 1933. Συνωμοσία της οργανωμένης λήθης ενώπιον παγκόσμιου «*ακροατηρίου*»; Μπορεί. Σε κάθε περίπτωση οι προθέσεις δεν κρύβονται. Το παρελθόν ανασκάπτεται για να ορισθεί εκ νέου η απαρχή, «*κάθε αυγή των πραγμάτων*», όπως έλεγε ο *Paul Valeri*, αφού «*κάθε αρχαιότητα, κάθε αιτιότητα, κάθε αρχή των πραγμάτων, είναι μυθική επινόηση και υπακούει σε απλούς νόμους*».

Αυτή είναι στην πραγματικότητα η κύρια αναζήτηση των πάσης προέλευσης επίδοξων διεκδικητών της οικουμενικής κυριαρχίας και όχι μόνον του Χίτλερ, ο οποίος υποστήριζε, ότι η ιστορική επιστήμη και η διδασκαλία της ιστορίας έπρεπε να αναδείξουν μια «*σαφή καθοδηγητική γραμμή*» μέσα από τον συγκεχυμένο αχό και την ένταση των ανθρώπινων γεγονότων και πράξεων.

Γι' αυτόν τον λόγο η ***μυθολογία του απόλυτου κακού*** συσκοτίζει την αρχιτεκτονική κάθε προσπάθειας οικουμενικής κυριαρχίας ή την ανακατασκευή της παγκόσμιας τάξης πραγμάτων, παρά τις φωτίζει. Άλλωστε, όπως υπενθυμίζει ο Γάλλος ιστορικός ***Johann Chapoutot*** (*Εθνικοσοσιαλισμός και η Αρχαιότητα*) «*από τον Καρλομάγνο και μετά, όλοι οι διεκδικητές της οικουμενικής κυριαρχίας δια-*

γερμανικού κράτους: «Οι κατακτητικοί πόλεμοι, φυσικά δεν ήταν άγνωστοι στην Ευρώπη. Τουναντίον, η λαϊκή μνήμη από τον Τριακονταετή Πόλεμο στη Γερμανία του δέκατου έβδομου αιώνα, στη διάρκεια του οποίου ξένοι μισθοφορικοί στρατοί λυμαίνονταν τη χώρα και τρομοκρατούσαν τον ντόπιο πληθυσμό, διατηρήθηκε ζωντανή τρεις αιώνες αργότερα στους μύθους και στα παραμύθια του τόπου. Μέχρι την δεκαετία του 1930 οι γιαγιάδες στην Ισπανία φρονημάτιζαν τα ατίθασα παιδιά με την απειλή του Ναπολέοντα. Ωστόσο, η εμπειρία της κατοχής στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο είχε ξεχωριστή ένταση. Εν μέρει αυτό οφειλόταν στον τρόπο με τον οποίο οι ναζιστές συμπεριφέρθηκαν στους υποδουλωμένους λαούς».

Ο πόλεμος στην Ουκρανία επαναφέρει σβησμένες μνήμες του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου στον ευρωπαϊκό χώρο, εικόνες ανείπωτης δυστυχίας, ερημωμένων πόλεων, με τις εναπομείναντες ανθρώπινες φιγούρες να περιπλανώνται στα ερείπια, με εκατομμύρια τρομαγμένους πρόσφυγες, απελπισμένους και εξουθενωμένους να αναζητούν διαφυγή, με πτώματα στρατιωτών και αμάχων μέσα στις λάσπες και στα χαλάσματα. «***Αυτά που επακολούθησαν δεν περιγράφονται και η ψυχή τα απωθεί του ανθρώπου***», όπως έγραφε ο λογοτέχνης της γενιάς του '30 Ασημάκης Πανσέληνος (*Τότε που ζούσαμε*, 1981), αναφερόμενος και σε ένα περιστατικό των πρώτων ημερών της κατοχής, όταν ένα ζευγάρι «αδελφικών φίλων» του, έχοντας πετύχει δυο καρβέλια ψωμί έξω από ένα φούρνο, δεν θα δείξουν την ελάχιστη αλληλεγγύη προς εκείνον. «***Η ζωή αναδιπλώνεται και ξεπέφτει για να σωθεί***», γράφει ο ίδιος, περιγράφοντας σκηνές, που έβλεπε κατ' επανάληψη στους δρόμους με μικρά κορίτσια να εκδίδονται σε Ιταλούς και Γερμανούς για λίγο ψωμί.

Ο Αμερικανός πολιτικός επιστήμονας ***K. Waltz*** έχει υποστηρίξει ότι ο πόλεμος συμβαίνει λόγω του ότι δεν υπάρχει τίποτα να τον σταματήσει. Φταίει, λοιπόν, το «ασταθές» παγκόσμιο σύστημα, η παρακμή της αμερικανικής παγκόσμιας ηγεμονίας, η ανάδυση ενός πολυπολικού παγκόσμιου κυριαρχικού συστήματος, η διάθεση ισχυρών «παικτών» να αποκοπούν από την μεγάλη κλίμακα και να επαναορίσουν την συμμετοχή τους μέσω μιας ... αποπαγκοσμιοποιημένης παγκοσμιοποίησης, μιας «οριακής τάξης» μεταξύ ΗΠΑ και Κίνας; Βρίσκεται, λοιπόν, υπό διαμόρφωση μια εκ νέου οριοθετημένη παγκόσμια τάξη μέσω μιας σειράς πολέμων δια αντιπροσώπων, δηλαδή πληρεξούσιων δυνάμεων, που, αν δεν αποτρέπει, τουλάχιστον περιορίζει την περίπτωση χρήση πυρηνικών όπλων για την «τελική» διευθέτηση;

Και τελικά πόσο αναπάντεχος ήταν ο πόλεμος στην Ουκρανία ή πόση αλήθεια κρύβουν οι διαβεβαιώσεις περί αδυναμίας αποτροπής του;

Ο οικονομολόγος ***Larry Summers***, καθηγητής και πρώην Πρόεδρος του Πανεπιστημίου Χάρβαρντ, στα μέσα του 2020 σημειώνει ότι η ***πανδημία*** του κορωνοϊού συνιστά «***ένα τεράστιο παγκόσμιο συμβάν από την άποψη των επιπτώσεων και των ερωτημάτων που θα θέσει***» κατά τις επόμενες γενιές. Συγκρίνει τη συγκυρία αυτή με «τη δολοφονία, το 1914, του ***Αρχιδούκα Φερδινάνδου***, το ***Κραχ του 1929*** ή τη Διάσκεψη του Μονάχου το 1938» υποστηρίζοντας ότι «*Κανένα γεγονός από την εποχή του [Αμερικανικού] Εμφυλίου Πολέμου δεν έχει αλλάξει τόσο δραματικά τις ζωές τόσο πολλών οικογενειών*» στις ΗΠΑ. Εξαιτίας της επιδημίας και άλλων βιολογικών και οικολογικών κρίσεων, κατά τον ***Summers***, οι κυβερνήσεις ανά τον κόσμο θα κληθούν να διαδραματίσουν νέους ρόλους προβλέποντας ότι ο «***21ος αιώνας θα είναι ο αιώνας της Ασίας***» σε αντίθεση με τον «αμερικανικό» 20ον αιώνα.

συνέχεια στη σελ. 5

συνέχεια από τη σελ. 2

νουν τα πύρινα κείμενά τους στα σόσιαλ μήντια; Πότε πρόλαβαν να μισήσουν, όχι τον Πούτιν, αλλά κάθε τί που προέρχεται από τη Ρωσία, τη μεγάλη ρώσικη λογοτεχνία, τη μεγάλη ποίηση, την τέχνη και τις επιστήμες; Κάτι σχεδόν συμπαθητικές φιλελεύθερες θείτσες, μετριοπαθείς και με καλούς τρόπους ως τώρα, που δεν παρασύρονται δήθεν από συναισθηματισμούς και αναζητούν την αιτία πίσω από κάθε τι, γκαρίζουν σαν χρυσαυγίτες, ζητούν και άλλες κυρώσεις και άλλα πογκρόμ. Εμείς κάναμε λάθος, άγρια θηρία ήσαν πάντα. Ανήσυχοι οι δυτικοί αναλυτές για την «αναποτελεσματικότητα» του ρωσικού στρατού, αυτοί που ισοπέδωσαν επί τρεις μήνες μια χώρα προτού παρελάσουν νικητές και τροπαιούχοι. (Ανήσυχος και ο embedded αντιεξουσιαστής τους που έχει ακριβώς τις ίδιες αγωνίες).

Αλλά όπως έγραψε ο ***Βλαντιμίρ Ναμπόκοφ***, «***Οι ύαινες πιστεύουν στα πτώματα. Αποτελεί ματαιοπονία να τους μιλάμε για τη ζωή***».

Η Ευρώπη κλαίουσα

Ο 80χρονος αμερικανός πρόεδρος ***Μπάιντεν*** είναι σαν τον αγαπημένο μας προφήτη Παΐσιο που είχε το χάρισμα να προφητεύει τα αυτονόητα. Ο παππούλης με το αλτσχάιμερ, ο Ηγέτης του Ελεύθερου Κόσμου, προφήτευσε μια εβδομάδα μετά την έναρξη των ρωσικών επιχειρήσεων ότι τα τανκς της Μόσχας θα περικυκλώσουν το Κίεβο, αλλά... δεν θα κερδίσουν ποτέ την καρδιά του ...Ιρανικού λαού. Στην ιστορική σύνοδο G7-ΝΑΤΟ-ΕΕ της 24-25ης Μαρτίου, ο πρόεδρος Μπάιντεν, μπροστά στην ευγνωμονούσα ***Ούρσουλα Φον ντερ Λάιεν***, είπε ότι θα «προσπαθήσει να φέρει» 15 δις κυβικά μέτρα αμερικάνικο

Και βέβαια, είχε διαμορφωθεί η ισχυρή προσδοκία θεσμικών κινήσεων – από την ενοποιούμενη άμυνα μέχρι την δημιουργία κοινών μηχανισμών για διαχείριση της ενεργειακής πίεσης/εξάρτησης από την Ρωσία.

Και άντε, ο Μπάιντεν φέρνει το πανάκριβο αμερικάνικο LNG. Πως θα παραληφθεί και πως θα διατεθεί στην κατανάλωση χωρίς τέρμιναλς, αποθηκευτικούς χώρους και αγωγούς; Από τέρμιναλς, η Γερμανία –ο βασικός καταναλωτής ρωσικού φυσικού αερίου– διαθέτει πόσα; Μηδέν! Η περιφερειακή/περιθωριακή Ελλάδα με την Ρεβυθούσα και αύριο το FSRU Αλεξανδρούπολης καυχάται για δυο. Κοντά στην Γερμανία, η Λιθουανία έχει 1, η Πολωνία προωθεί άλλο 1, από την άλλη πλευρά το Βέλγιο έχει 3, ο Ολλανδία μελετά 1.... Τρίτον, έστω και φθάνει το LNG με το καλό και παραλαμβάνεται. Προς την βιομηχανική και οικιακή κατανάλωση πώς φτάνει; Μα... με δίκτυο αγωγών. Αυτή η υποδομή, πόσο χρόνο χρειάζεται για να ωριμάσει

νται βοήθεια από τη Δύση για τον πόλεμο στην ***Υεμένη***, δεν στάθηκαν ιδιαίτερα ευγνώμονες παρά τα αμερικανικά καλοπιάσματα και είπαν, σταυρώνοντας τα χέρια, πως «*όπως εμείς δεν έχουμε δικαίωμα να πούμε στις ΗΠΑ τί να κάνει, ούτε οι ΗΠΑ μπορούν να έχουν αξίωση να κάνουμε ό,τι μας λένε*». **Σαουδική Αραβία, Εμιράτα και Ιράν** είναι σε πόλεμο μεταξύ τους, αλλά διαθέτουν η κάθε μία ξεχωριστά εξαιρετικές εμπορικές και διπλωματικές σχέσεις με τη Μόσχα, που τις διατήρησαν ακόμα και την εποχή, που συγκρούονταν στο Συριακό έδαφος δια μέσω των τότε «μαχητών της ελευθερίας», των τζιχαντιστών. Γιατί να τις χαλάσουν τώρα;

Κατόπιν, ο ***Μπάιντεν*** πήρε τα δυναμωτικά χάπια του και επισκέφθηκε τη Βαρσοβία για να καθησυχάσει όπως-όπως τους πολωνούς –οι Ρώσοι τον υποδέχτηκαν με πυραυλικές επιθέσεις υψηλής ακρίβειας σε μεγάλες ουκρανικές πετρελαϊκές αποθήκες και σε μια μεγάλη

Θανάσιμος εισβολέας Μητσοτάκης.

Την υποχρεωτική μετονομασία του στιχουργού και τραγουδιστή Δημήτρη Μητσοτάκη (από τους Ενδελέχεια αν θυμάστε...) σε «***Ντμίτρι Πούτιν***» αποφάσισε η κυβέρνηση μετά την ανάρτηση του ανόητου γιου του Κυριάκου, που δεν μπορούσε να φανταστεί ότι υπάρχει κάποιος άλλος με επώνυμο Μητσοτάκης και μάλιστα ότι θα μπορούσε ποτέ να συμμετάσχει σε ύποπτη φιλορώσικη συναυλία για την ειρήνη μαζί με κάποιον «***Εισβολέα***» και κάποιον «***Θανάσιμο***», ενώ ξεκίνησε εισαγγελική έρευνα για τις συνθήκες καπηλείας του πρωθυπουργικού ονόματος. Ο στιχουργός, αποσβολωμένος από την εξέλιξη δήλωσε, πως αν και είχε αρχίσει να ενοχλείται από το συνεχόμενο «μητσοτάκη γαμιέσ@ι», που το φώναζαν παντού από το φούρνο της γειτονιάς και το σουπερμάρκετ ως τις συναυλίες, εν τούτοις το Πούτιν του πέφτει πολύ βαρύ και επιπλέον δεν ξέρει ούτε μια λέξη ρώσικα. Παρά τις διαμαρτυρίες του, όμως, όταν μπαίνει σε δημόσιες υπηρεσίες, τον αποκαλούν οι υπάλληλοι «κύριο Πούτιν» και «τσάρο», ενώ η εφορία είναι έτοιμη να κατασχέσει τα περιουσιακά του στοιχεία, στο πλαίσιο των ευρωπαϊκών κυρώσεων σε επώνυμους ρώσους πολίτες...

Λεόν

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

καλούς τρόπους ως τώρα, που δεν παρασύρονται δήθεν από συναισθηματισμούς και αναζητούν την αιτία πίσω από κάθε τι, γκαρίζουν σαν χρυσαυγίτες, ζητούν και άλλες κυρώσεις και άλλα πογκρόμ. Εμείς κάναμε λάθος, άγρια θηρία ήσαν πάντα. Ανήσυχοι οι δυτικοί αναλυτές για την «αναποτελεσματικότητα» του ρωσικού στρατού, αυτοί που ισοπέδωσαν επί τρεις μήνες μια χώρα προτού παρελάσουν νικητές και τροπαιούχοι. (Ανήσυχος και ο embedded αντιεξουσιαστής τους που έχει ακριβώς τις ίδιες αγωνίες).

Αλλά όπως έγραψε ο ***Βλαντιμίρ Ναμπόκοφ***, «***Οι ύαινες πιστεύουν στα πτώματα. Αποτελεί ματαιοπονία να τους μιλάμε για τη ζωή***».

Η Ευρώπη κλαίουσα

Ο 80χρονος αμερικανός πρόεδρος ***Μπάιντεν*** είναι σαν τον αγαπημένο μας προφήτη Παΐσιο που είχε το χάρισμα να προφητεύει τα αυτονόητα. Ο παππούλης με το αλτσχάιμερ, ο Ηγέτης του Ελεύθερου Κόσμου, προφήτευσε μια εβδομάδα μετά την έναρξη των ρωσικών επιχειρήσεων ότι τα τανκς της Μόσχας θα περικυκλώσουν το Κίεβο, αλλά… δεν θα κερδίσουν ποτέ την καρδιά του …Ιρανικού λαού. Στην ιστορική σύνοδο G7-NATO-EE της 24-25ης Μαρτίου, ο πρόεδρος Μπάιντεν, μπροστά στην ευγνωμονούσα ***Ούρσουλα Φον ντερ Λάιεν***, είπε ότι θα «προσπαθήσει να φέρει» 15 δις κυβικά μέτρα αμερικάνικο υγροποιημένο φυσικό αέριο για το 2022 (σε τιμές 5-7 φορές ακριβότερα από το «κακό» ρωσικό αέριο) με την προοπτική να δίνει 50 δις ως το …2030. (Μόνο για το 2021 η «κραταιά» Ευρώπη χρησιμοποίησε 155 δις κυβικών μέτρων ρώσικου αεριου μέσω αγωγών).

Ναι, αυτή είναι η περίφημη πράσινη ευρωπαϊκή ατζέντα 2030! Οι μικρόνοες και αυτοκαταστροφικοί ευρωπαίοι ηγέτες τα έκαναν τόσο μούσκεμα με τις κυρώσεις κατά της ρωσικής οικονομίας και την ταπεινωτική αξίωση του ρώσου προέδρου να πληρώνουν το λογαριασμό σε ρούβλι, που δεν τόλμησαν να επιβάλλουν νέες κυρώσεις και ήδη προβληματίζονται για τις προηγούμενες.

Και βέβαια, είχε διαμορφωθεί η ισχυρή προσδοκία θεσμικών κινήσεων – από την ενοποιούμενη άμυνα μέχρι την δημιουργία κοινών μηχανισμών για διαχείριση της ενεργειακής πίεσης/εξάρτησης από την Ρωσία.

Και άντε, ο Μπάιντεν φέρνει το πανάκριβο αμερικάνικο LNG. Πως θα παραληφθεί και πως θα διατεθεί στην κατανάλωση χωρίς τέρμιναλς, αποθηκευτικούς χώρους και αγωγούς; Από τέρμιναλς, η Γερμανία –ο βασικός καταναλωτής ρωσικού φυσικού αερίου– διαθέτει πόσα; Μηδέν! Η περιφερειακή/περιθωριακή Ελλάδα με την Ρεβυθούσα και αύριο το FSRU Αλεξανδρούπολης καυχάται για δυο. Κοντά στην Γερμανία, η Λιθουανία έχει 1, η Πολωνία προωθεί άλλο 1, από την άλλη πλευρά το Βέλγιο έχει 3, ο Ολλανδία μελετά 1…. Τρίτον, έστω και φθάνει το LNG με το καλό και παραλαμβάνεται. Προς την βιομηχανική και οικιακή κατανάλωση πώς φτάνει; Μα… με δίκτυο αγωγών. Αυτή η υποδομή, πόσο χρόνο χρειάζεται για να ωριμάσει και να αποδώσει; Αυτά μας επισημαίνουν διάφοροι σοβαροί και μετρημένοι ευρωπαίοι σχολιαστές.

Προηγουμένως η κυρία Φον Ντερ Λάιεν είχε πάει και στο Κατάρ να ζητιανέψει αέριο -πρωτίστως για τη Γερμανία- αλλά ο ***Καταριανός Σεΐχης*** της είπε πολύ ευχαρίστως, αλλά ξέρετε εμείς πουλάμε το 90% του αερίου μας με μακροχρόνια συμβόλαια, κι αυτά τα βραχυχρόνια, που προσπαθείτε να μας φέρετε δεν μας ενδιαφέρουν. Επίσης, το γεγονός ότι μας έχετε στοχεύσει με διάφορες διαδικασίες anti-trust δεν βοηθάει και το ξέρετε, περιμένουμε πρώτα να δούμε αν σοβαρολογείτε. Μετά το 2025 και βλέπουμε.

Επόμενη στάση. ***Τεχεράνη***. Ιδού πως

νται βοήθεια από τη Δύση για τον πόλεμο στην ***Υεμένη***, δεν στάθηκαν ιδιαίτερα ευγνώμονες παρά τα αμερικανικά καλοπιάσματα και είπαν, σταυρώνοντας τα χέρια, πως «*όπως εμείς δεν έχουμε δικαίωμα να πούμε στις ΗΠΑ τί να κάνει, ούτε οι ΗΠΑ μπορούν να έχουν αξίωση να κάνουμε ό,τι μας λένε*». **Σαουδική Αραβία, Εμιράτα και Ιράν** είναι σε πόλεμο μεταξύ τους, αλλά διαθέτουν η κάθε μία ξεχωριστά εξαιρετικές εμπορικές και διπλωματικές σχέσεις με τη Μόσχα, που τις διατήρησαν ακόμα και την εποχή, που συγκρούονταν στο Συριακό έδαφος δια μέσω των τότε «μαχητών της ελευθερίας», των τζιχαντιστών. Γιατί να τις χαλάσουν τώρα;

Κατόπιν, ο ***Μπάιντεν*** πήρε τα δυναμωτικά χάπια του και επισκέφθηκε τη Βαρσοβία για να καθησυχάσει όπως-όπως τους πολωνούς –οι Ρώσοι τον υποδέχτηκαν με πυραυλικές επιθέσεις υψηλής ακρίβειας σε μεγάλες ουκρανικές πετρελαϊκές αποθήκες και σε μια μεγάλη επισκευαστική βάση αρμάτων κοντά στα ουκρανοπολωνικά σύνορα– και αποκάλεσε τον ***Πούτιν*** «*χασάπη*». *Έ, αυτό ήταν. Τον μάζεψαν μέχρι και οι δικοί του και τον χρέωσαν με «προσωπικές απόψεις»*.

Στο περιθώριο της «πανηγυρικής» συνόδου για τον τετραγωνισμό του κύκλου που λέγεται απεξάρτηση της ΕΕ από τα ρωσικά καύσιμα, ο ***Γερμανός Υπ. Αγροτικής Οικονομίας*** ζήτησε από τους πολίτες να μειώσουν την κατανάλωση κρέατος κατά το 1/3 «*κόντρα στην επιθετικότητα του Πούτιν*»! Ο συνάδελφος του επί των οικονομι-

ρούσε να φανταστεί ότι υπάρχει κάποιος άλλος με επώνυμο Μητσοτάκης και μάλιστα ότι θα μπορούσε ποτέ να συμμετάσχει σε ύποπτη φιλορώσικη συναυλία για την ειρήνη μαζί με κάποιον «***Εισβολέα***» και κάποιον «***Θανάσιμο***», ενώ ξεκίνησε εισαγγελική έρευνα για τις συνθήκες καπηλείας του πρωθυπουργικού ονόματος. Ο στιχουργός, αποσβολωμένος από την εξέλιξη δήλωσε, πως αν και είχε αρχίσει να ενοχλείται από το συνεχόμενο «μητσοτάκη γαμιέσ@ι», που το φώναζαν παντού από το φούρνο της γειτονιάς και το σουπερμάρκετ ως τις συναυλίες, εν τούτοις το Πούτιν του πέφτει πολύ βαρύ και επιπλέον δεν ξέρει ούτε μια λέξη ρώσικα. Παρά τις διαμαρτυρίες του, όμως, όταν μπαίνει σε δημόσιες υπηρεσίες, τον αποκαλούν οι υπάλληλοι «κύριο Πούτιν» και «τσάρο», ενώ η εφορία είναι έτοιμη να κατασχέσει τα περιουσιακά του στοιχεία, στο πλαίσιο των ευρωπαϊκών κυρώσεων σε επώνυμους ρώσους πολίτες…

Λεόν

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 21ος, Φύλλο 225
Απρίλιος 2022

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82

Τηλέφωνο: **69 32 65 17 40**

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Τράπεζα Πειραιώς)

IBAN: GR77 0172 0260 0050 2601 4503 410

Η Ευρώπη κλαίουσα

Ο 80χρονος αμερικανός πρόεδρος ***Μπάιντεν*** είναι σαν τον αγαπημένο μας προφήτη Παΐσιο που είχε το χάρισμα να προφητεύει τα αυτονόητα. Ο παππούλης με το αλτσχάιμερ, ο Ηγέτης του Ελεύθερου Κόσμου, προφήτευσε μια εβδομάδα μετά την έναρξη των ρωσικών επιχειρήσεων ότι τα τανκς της Μόσχας θα περικυκλώσουν το Κίεβο, αλλά... δεν θα κερδίσουν ποτέ την καρδιά του ...Ιρανικού λαού. Στην ιστορική σύνοδο G7-ΝΑΤΟ-ΕΕ της 24-25ης Μαρτίου, ο πρόεδρος Μπάιντεν, μπροστά στην ευγνωμονούσα ***Ούρσουλα Φον ντερ Λάιεν***, είπε ότι θα «προσπαθήσει να φέρει» 15 δις κυβικά μέτρα αμερικάνικο υγροποιημένο φυσικό αέριο για το 2022 (σε τιμές 5-7 φορές ακριβότερα από το «κακό» ρωσικό αέριο) με την προοπτική να δίνει 50 δις ως το ...2030. (Μόνο για το 2021 η «κραταιά» Ευρώπη χρησιμοποίησε 155 δις κυβικών μέτρων ρώσικου αερίου μέσω αγωγών).

Ναι, αυτή είναι η περίφημη πράσινη ευρωπαϊκή ατζέντα 2030! Οι μικρόνοες και αυτοκαταστροφικοί ευρωπαίοι ηγέτες τα έκαναν τόσο μούσκεμα με τις κυρώσεις κατά της ρωσικής οικονομίας και την ταπεινωτική αξίωση του ρώσου προέδρου να πληρώνουν το λογαριασμό σε ρούβλι, που δεν τόλμησαν να επιβάλλουν νέες κυρώσεις και ήδη προβληματίζονται για τις προηγούμενες.

Που λέτε, λοιπόν, στην τριπλή Σύνοδο είχαν εναποτεθεί προσδοκίες ευρύτερης χάραξης κοινής Ευρωπαϊκής πορείας για την αντιμετώπιση του γεωπολιτικού σοκ από την εισβολή στην Ουκρανία. Από δίπλα και ως συνέπειά της, την αντιμετώπιση της ενεργειακής και οικονομικής (και επισιτιστικής...) κρίσης. Μάλιστα, χτίζοντας στην εμπειρία των εργαλείων, που είχαν διαμορφωθεί από την ΕΕ «27» για την αντιμετώπιση του αμέσως προηγούμενου σοκ της πανδημίας του κορωνοϊού.

βο αμερικάνικο LNG. Πως θα παραληφθεί και πως θα διατεθεί στην κατανάλωση χωρίς τέρμιναλς, αποθηκευτικούς χώρους και αγωγούς; Από τέρμιναλς, η Γερμανία –ο βασικός καταναλωτής ρωσικού φυσικού αερίου– διαθέτει πόσα; Μηδέν! Η περιφερειακή/περιθωριακή Ελλάδα με την Ρεβυθούσα και αύριο το FSRU Αλεξανδρούπολης καυχάται για δυο. Κοντά στην Γερμανία, η Λιθουανία έχει 1, η Πολωνία προωθεί άλλο 1, από την άλλη πλευρά το Βέλγιο έχει 3, ο Ολλανδία μελετά 1.... Τρίτον, έστω και φθάνει το LNG με το καλό και παραλαμβάνεται. Προς την βιομηχανική και οικιακή κατανάλωση πώς φτάνει; Μα... με δίκτυο αγωγών. Αυτή η υποδομή, πόσο χρόνο χρειάζεται για να ωριμάσει και να αποδώσει; Αυτά μας επισημαίνουν διάφοροι σοβαροί και μετρημένοι ευρωπαίοι σχολιαστές.

Προηγουμένως η κυρία Φον Ντερ Λάιεν είχε πάει και στο Κατάρ να ζητιανέψει αέριο -πρωτίστως για τη Γερμανία- αλλά ο ***Καταριανός Σεΐχης*** της είπε πολύ ευχαρίστως, αλλά ξέρετε εμείς πουλάμε το 90% του αερίου μας με μακροχρόνια συμβόλαια, κι αυτά τα βραχυχρόνια, που προσπαθείτε να μας φέρετε δεν μας ενδιαφέρουν. Επίσης, το γεγονός ότι μας έχετε στοχεύσει με διάφορες διαδικασίες anti-trust δεν βοηθάει και το ξέρετε, περιμένουμε πρώτα να δούμε αν σοβαρολογείτε. Μετά το 2025 και βλέπουμε.

Επόμενη στάση. ***Τεχεράνη***. Ιδού πως αντιμετώπισαν οι ***Ιρανοί μουλάδες*** τους ταπεινωμένους ευρωπαίους τώρα που τους πέτυχαν στην ανάγκη. Πρώτα θα επιστρέψετε σαν καλά παιδιά στην πυρηνική συμφωνία που αποχωρήσατε μαζί με τον ***Τραμπ*** και θα κλείσετε το θέμα όμορφα-όμορφα στην ***Επιτροπή Ατομικής Ενέργειας***, θα επιστρέψετε τα δις που χρωστάτε για αυτά που σας πουλήσαμε και θα το σκεφτούμε βάζοντας μπροστά τον ***Λαβρόφ*** για πρόσθετες εγγυήσεις.

Οι ***βάρβαροι Σαουδάραβες***, αν και δέχο-

ό,τι μας λένε». **Σαουδική Αραβία, Εμιράτα και Ιράν** είναι σε πόλεμο μεταξύ τους, αλλά διαθέτουν η κάθε μία ξεχωριστά εξαιρετικές εμπορικές και διπλωματικές σχέσεις με τη Μόσχα, που τις διατήρησαν ακόμα και την εποχή, που συγκρούονταν στο Συριακό έδαφος δια μέσω των τότε «μαχητών της ελευθερίας», των τζιχαντιστών. Γιατί να τις χαλάσουν τώρα;

Κατόπιν, ο ***Μπάιντεν*** πήρε τα δυναμωτικά χάπια του και επισκέφθηκε τη Βαρσοβία για να καθησυχάσει όπως-όπως τους πολωνούς –οι Ρώσοι τον υποδέχτηκαν με πυραυλικές επιθέσεις υψηλής ακρίβειας σε μεγάλες ουκρανικές πετρελαϊκές αποθήκες και σε μια μεγάλη επισκευαστική βάση αρμάτων κοντά στα ουκρανοπολωνικά σύνορα– και αποκάλεσε τον ***Πούτιν*** *«χασάπη». Έ, αυτό ήταν. Τον μάζεψαν μέχρι και οι δικοί του και τον χρέωσαν με «προσωπικές απόψεις».*

Στο περιθώριο της «πανηγυρικής» συνόδου για τον τετραγωνισμό του κύκλου που λέγεται απεξάρτηση της ΕΕ από τα ρωσικά καύσιμα, ο ***Γερμανός Υπ. Αγροτικής Οικονομίας*** ζήτησε από τους πολίτες να μειώσουν την κατανάλωση κρέατος κατά το 1/3 *«κόντρα στην επιθετικότητα του Πούτιν»*! Ο συνάδελφος του επί των οικονομικών πρότεινε οι οδηγοί να μειώσουν την ταχύτητα στους δρόμους καταναλώνοντας λιγότερα καύσιμα, επίσης κόντρα στον... Πούτιν! Ακόμα και ***το χαλασμένο ρολόι που λέγεται Κυριάκος Μητσοτάκης*** –είχνει σωστά την ώρα δύο φορές το 24ωρο– είπε στο CNN με τραγικότητα ότι χρειάζεται προσοχή, μήπως οι κυρώσεις κατά της Ρωσίας βλάψουν τελικά περισσότερο εμάς...

σε δημόσιες υπηρεσίες, τον αποκαλούν οι υπάλληλοι «κύριο Πούτιν» και «τσάρο», ενώ η εφορία είναι έτοιμη να κατασχέσει τα περιουσιακά του στοιχεία, στο πλαίσιο των ευρωπαϊκών κυρώσεων σε επώνυμους ρώσους πολίτες...

Λεόν

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 21ος, Φύλλο 225
Απρίλιος 2022

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82

Τηλέφωνο: **69 32 65 17 40**

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Τράπεζα Πειραιώς)

IBAN: GR77 0172 0260 0050 2601 4503 410

bic: PIRBGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδρομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:

Παναγιώτη Ι. Λιόλιο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

Για ηλεκτρονική επικοινωνία:
diadromi@anarchy.gr

συνέχεια από τη σελ. 3

Έχουμε, λοιπόν, λίγο πριν την έναρξη της ρωσικής εισβολής στην Ουκραΐνα τα εξής δεδομένα εκ πρώτης όψεως: ένα «ασταθές» παγκόσμιο πολυπολικό κυριαρχικό σύστημα, εφιαλτικές προβλέψεις για το κόστος της πανδημίας στην παγκόσμια οικονομία, όπως αυτές του ΔΝΤ που υπολόγισε σε 12,5 τρισ. δολάρια μέχρι το 2024, φραγμένες εφοδιαστικές αλυσίδες, εκατομμύρια ανέργους, εφιαλτικούς ψηφιακούς ελέγχους στις ανθρώπινες κοινωνίες, την απόσυρση των ΗΠΑ από το Αφγανιστάν, την εισβολή πριν ένα χρόνο την 6η Ιανουαρίου 2021 στο Καπιτώλιο των υποστηρικτών του απερχόμενου αμερικανού προέδρου Ν. Τραμπ, την αποχώρηση της Μ. Βρετανίας από την ΕΕ πριν δύο χρόνια την 1η Φλεβάρη του 2020, την επίσης πρόσφατη αλλαγή ηγεσίας του γερμανικού κράτους. Επιπλέον το κινεζικό κράτος ελέω πανδημίας (μόνο;) καθίσταται η χώρα με τα μεγαλύτερα αποθέματα τροφίμων, καθώς το 2020 αγόρασε 26% παραπάνω σιτηρά και σπόρους ελαίων σε σχέση με το 2019. Οι εισαγωγές αυξήθηκαν κατά 11% ακόμη το 2021 και συνεχίζουν να ανεβαίνουν τους πρώτους μήνες του 2022 για την αντιμετώπιση της παγκόσμια επισιτιστικής «κρίσης». Ρωσία και Κίνα στοκάρουν χρυσό με πυρετώδεις ρυθμούς και συνδέονται μεταξύ τους με το διεθνές σύστημα πληρωμών της Κίνας.

Θα προσθέσουμε, επίσης, το γεγονός ότι η ενεργειακή «κρίση» εμφανίζεται επίσης πριν την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία σαν αποτέλεσμα της πρακτικής τόσο της ΕΚΤ όσο και της FED να «κόβουν» πυρετωδώς χρήμα ελέω πανδημίας αυξάνοντας τα κρατικά χρέη και την χρηματιστηριακή «φούσκα» για να αντιμετωπίσουν την μείωση της παγκόσμια παραγωγικής διαδικασίας, στην οποία εντάσσεται φυσικά και η αγροτική παραγωγή!!!

Ας δούμε, τώρα με ποιον τρόπο προειδοποιούσε για τις εξελίξεις ο *Henry Kissinger* ήδη από το 2014: «*Η Ρωσία δεν θα ήταν σε θέση να επιβάλει μια στρατιωτική λύση, χωρίς να απομονωθεί, σε μια εποχή που πολλά από τα σύνορά της είναι ήδη επισφαλή. Για τη Δύση, η δαιμονοποίηση του Βλαντιμίρ Πούτιν δεν είναι πολιτική. Είναι άλλοθι για την απουσία πολιτικής σκέψης. Ο Πούτιν θα πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι, όποια κι αν είναι τα παράπονά του, μια πολιτική στρατιωτικών επιβολών θα προκαλούσε έναν άλλο Ψυχρό Πόλεμο. Από την πλευρά τους, οι Ηνωμένες Πολιτείες πρέπει να αποφύγουν να αντιμετωπίζουν την Ρωσία ως παρεκκλίνουσα που θέλουν να τη διδάξουν κανόνες συμπεριφοράς που έχουν θεσπιστεί από την Ουάσιγκτον. Η εξωτερική πολιτική είναι η τέχνη του καθορισμού προτεραιοτήτων. Το λέω εδώ και επτά χρόνια και το ξαναλέω: Η Ουκρανία δεν πρέπει να μπει στο ΝΑΤΟ!*».

Μ' άλλα λόγια, ενώ η αποτροπή ενός προαναγγελθέντος πολέμου υποτίθεται θα έπρεπε να ήταν η πρώτη προτεραιότητα μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, αυτό όχι μόνο δεν γίνεται, αλλά αντίθετα λίγο πριν την έναρξη του πολέμου και ενώ συγκεντρώνονται στα ρωσοουκρανικά σύνορα 200.000 στρατιώτες (προφανώς όχι για να κάνουν εκδρομή), οι ΗΠΑ δεν κουνούν ούτε ένα δάκτυλο από την μαριονέτα που λέγεται Ζελένσκι, ώστε να αποτραπεί ένας πόλεμος με ανεκτίμητες (;) παγκόσμιες συνέπειες, ενώ η ΕΕ παριστάνει την ωραία κοιμωμένη.

Όσο για τα διεθνή κεφάλαια που έχουν επενδυθεί στη Ρωσία, μόνο σε μετοχές και ομόλογα, ξεπερνούν τα 60 δισεκατομμύρια δολάρια, σύμφωνα με στοιχεία της εταιρείας χρηματοοικονομικής ανάλυσης Morningstar. Εταιρείες, όπως η Capital Group, η Blackrock και η Vanguard έχουν πληγεί περισσότερο. Σύμφωνα με ανάλυση της αμερικανικής επενδυτικής τράπεζας JPMorgan, οι ξένοι κατέχουν περίπου 79 δισεκατομμύρια δολάρια σε ρωσικά χρεόγραφα. Η ***Τράπεζα Διεθνών Διακανονισμών*** (BIS), εκτιμά επίσης ότι τα ξένα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα στη Ρωσία αντιμετωπίζουν κινδύνους, ύψους περίπου 120 δισεκατομμυρίων δολαρίων. Στην Ευρώπη, οι ιταλικές και γαλλικές τράπεζες έχουν πληγεί περισσότερο – με λίγο πάνω από 25 δισεκατομμύρια δολάρια για κάθε χώρα. Η BP θέλει να παραιτηθεί από το μερίδιό της

δεν έχετε δει τίποτα. Αν αγνοήσουμε τη βόρεια Αφρική, η βόρεια Αφρική θα έρθει στην Ευρώπη. Αν αγνοήσουμε τη Μέση Ανατολή, η Μέση Ανατολή θα έρθει στην Ευρώπη. Τι νομίζετε ότι θα συμβεί στο Παρίσι, το Σικάγο και τις Βρυξέλλες αν δεν υπάρχουν αρκετά τρόφιμα; Είναι εύκολο να κάθεστε στο πανύψηλο άλογό σας ή στον χρυσελεφάντινο πύργο σας όταν δεν είστε αυτοί που λιμοκτονούν». Την ίδια στιγμή αναγγέλλεται ο επανεξοπλισμός του γερμανικού κράτους για πρώτη φορά μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο γεγονός για το οποίο τρίβουν τα χέρια τους πρώτιστα οι ΗΠΑ.

Θα το πούμε ευθέως.

Θεωρούμε ότι δεν εξελίσσεται ένας πόλεμος μεταξύ Ρωσίας και Ουκραΐνας, αλλά, μέσω αυτού, το μεγάλο ξεκαθάρισμα κυριαρχικών λογαριασμών, που εντάσσεται στην περιβόητη ***Μεγάλη Επανεκκίνηση***. Είναι φανερό ότι οι παγκόσμιες οικονομικές συνέπειες της ρωσικής εισβολής στην Ουκρανία δεν μπορούν να λυθούν με πακέτα βοήθειας ή φθηνό χρήμα από τις κεντρικές τράπεζες.

Πρόθεσή τους είναι ο όλεθρος του πολέμου, εκτός των άλλων, να γιγαντώσει την δυστοπία της πανδημικής, ενεργειακής, επισιτιστικής και προσφυγικής «κρίσης» σε βάθος χρόνου και μάλιστα με, σχεδόν καθημερινές, απειλές για χρήση πυρηνικών και βιολογικών όπλων. Η Ουκραΐνα δυστυχώς θεωρείται ένα πιόνι αναλώσιμο σ' αυτούς τους παγκόσμιους σχεδιασμούς. Ήδη ομολογούν ότι ατζέντα του 2030, η οποία συμπεριλαμβάνει την πράσινη ανάπτυξη και επενδύσεις τρισεκατομμυρίων ευρώ προωθείται λόγω της «επείγουσας» κατάστασης με πυρετώδεις ρυθμούς.

Ναι, οι διαχρονικοί καταστροφείς του περιβάλλοντος ζητούν τώρα από τον παγκόσμιο πληθυσμό να «*μειώσει το ενεργειακό του αποτύπωμα*», γιατί ξαφνικά πονάνε τον πλανήτη γη!!! Στην πραγματικότητα επιφυλάσσουν για μιαν ακόμη φορά ανείπωτη δυστυχία, πόνο, πείνα και εξαθλίωση στις ανθρώπινες κοινωνίες. Όταν συζητούν για την ανακαίνιση των θεσμών της παγκόσμιας διακυβέρνησης, όταν εκθειάζουν την θαυμαστή νέα πολύπλοκη μορφή διεθνισμού που αναδύεται παγκοσμίως, όταν μιλούν για το ξεπέρασμα της παρακμής της αμερικανικής ή της ευρωπαϊκής ισχύος και για την αναπαλαίωση των τελε-

γους, εφιάλτικους ψηφιακούς ελέγχους στις ανθρώπινες κοινωνίες, την απόσυρση των ΗΠΑ από το Αφγανιστάν, την εισβολή πριν ένα χρόνο την 6η Ιανουαρίου 2021 στο Καπιτώλιο των υποστηρικτών του απερχόμενου αμερικανού προέδρου Ν. Τραμπ, την αποχώρηση της Μ. Βρετανίας από την ΕΕ πριν δύο χρόνια την 1η Φλεβάρη του 2020, την επίσης πρόσφατη αλλαγή ηγεσίας του γερμανικού κράτους. Επιπλέον το κινεζικό κράτος ελέω πανδημίας (μόνο;) καθίσταται η χώρα με τα μεγαλύτερα αποθέματα τροφίμων, καθώς το 2020 αγόρασε 26% παραπάνω σιτηρά και σπόρους ελαίων σε σχέση με το 2019. Οι εισαγωγές αυξήθηκαν κατά 11% ακόμη το 2021 και συνεχίζουν να ανεβαίνουν τους πρώτους μήνες του 2022 για την αντιμετώπιση της παγκόσμια επισιτιστικής «κρίσης». Ρωσία και Κίνα στοκάρουν χρυσό με πυρετώδεις ρυθμούς και συνδέονται μεταξύ τους με το διεθνές σύστημα πληρωμών της Κίνας.

Θα προσθέσουμε, επίσης, το γεγονός ότι η ενεργειακή «κρίση» εμφανίζεται επίσης πριν την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία σαν αποτέλεσμα της πρακτικής τόσο της ΕΚΤ όσο και της FED να «κόβουν» πυρετωδώς χρήμα ελέω πανδημίας αυξάνοντας τα κρατικά χρέη και την χρηματιστηριακή «φούσκα» για να αντιμετωπίσουν την μείωση της παγκόσμια παραγωγικής διαδικασίας, στην οποία εντάσσεται φυσικά και η αγροτική παραγωγή!!!

Ας δούμε, τώρα με ποιον τρόπο προειδοποιούσε για τις εξελίξεις ο *Henry Kissinger* ήδη από το 2014: «*Η Ρωσία δεν την Ρωσία ως παρεκκλίνουσα που θέλουν να τη διδάξουν κανόνες συμπεριφοράς που έχουν θεσπιστεί από την Ουάσιγκτον. Η εξωτερική πολιτική είναι η τέχνη του καθορισμού προτεραιοτήτων. Το λέω εδώ και επτά χρόνια και το ξαναλέω: Η Ουκρανία δεν πρέπει να μπει στο ΝΑΤΟ*!».

Μ' άλλα λόγια, ενώ η αποτροπή ενός προαναγγελθέντος πολέμου υποτίθεται θα έπρεπε να ήταν η πρώτη προτεραιότητα μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, αυτό όχι μόνο δεν γίνεται, αλλά αντίθετα λίγο πριν την έναρξη του πολέμου και ενώ συγκεντρώνονται στα ρωσοουκρανικά σύνορα 200.000 στρατιώτες (προφανώς όχι για να κάνουν εκδρομή), οι ΗΠΑ δεν κουνούν ούτε ένα δάκτυλο από την μαριονέτα που λέγεται Ζελένσκι, ώστε να αποτραπεί ένας πόλεμος με ανεκτίμητες (;) παγκόσμιες συνέπειες, ενώ η ΕΕ παριστάνει την ωραία κοιμωμένη.

Όσο για τα διεθνή κεφάλαια που έχουν επενδυθεί στη Ρωσία, μόνο σε μετοχές και ομόλογα, ξεπερνούν τα 60 δισεκατομμύρια δολάρια, σύμφωνα με στοιχεία της εταιρείας χρηματοοικονομικής ανάλυσης Morningstar. Εταιρείες, όπως η Capital Group, η Blackrock και η Vanguard έχουν πληγεί περισσότερο. Σύμφωνα με ανάλυση της αμερικανικής επενδυτικής τράπεζας JPMorgan, οι ξένοι κατέχουν περίπου 79 δισεκατομμύρια δολάρια σε ρωσικά χρεόγραφα. Η ***Τράπεζα Διεθνών Διακανονισμών*** (BIS), εκτιμά επίσης ότι τα ξένα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα στη Ρωσία αντιμετωπίζουν κινδύνους, ύψους περίπου 120 δισεκατομμυρίων δολαρίων. Στην Ευρώπη, οι ιταλικές και γαλλικές τράπεζες έχουν πληγεί περισσότερο – με λίγο πάνω από 25 δισεκατομμύρια δολάρια για κάθε χώρα. Η BP θέλει να παραιτηθεί από το μερίδιό της στον ρωσικό πετρελαϊκό κολοσσό Rosneft. Η ***Rosneft*** αντιπροσωπεύει περίπου τα μισά αποθέματα πετρελαίου και φυσικού αερίου της BP και το ένα τρίτο της παραγωγής της. Σύμφωνα με τη βρετανική εταιρεία, η πώληση του μεριδίου 19,75% θα κοστίσει έως και 25 δισεκατομμύρια δολάρια. Η ExxonMobil αποχωρεί από τη ρωσική επιχείρηση πετρελαίου και φυσικού αερίου. Αυτό έχει μέχρι στιγμής αποτιμηθεί σε περισσότερα από τέσσερα δισεκατομμύρια δολάρια. Η Shell διακόπτει όλες τις δραστηριότητές της στη Ρωσία.

μανικού κράτους για πρώτη φορά μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο γεγονός για το οποίο τρίβουν τα χέρια τους πρώτιστα οι ΗΠΑ.

Θα το πούμε ευθέως.

Θεωρούμε ότι δεν εξελίσσεται ένας πόλεμος μεταξύ Ρωσίας και Ουκραΐνας, αλλά, μέσω αυτού, το μεγάλο ξεκαθάρισμα κυριαρχικών λογαριασμών, που εντάσσεται στην περιβόητη ***Μεγάλη Επανεκκίνηση***. Είναι φανερό ότι οι παγκόσμιες οικονομικές συνέπειες της ρωσικής εισβολής στην Ουκρανία δεν μπορούν να λυθούν με πακέτα βοήθειας ή φθηνό χρήμα από τις κεντρικές τράπεζες.

Πρόθεσή τους είναι ο όλεθρος του πολέμου, εκτός των άλλων, να γιγαντώσει την δυστοπία της πανδημικής, ενεργειακής, επισιτιστικής και προσφυγικής «κρίσης» σε βάθος χρόνου και μάλιστα με, σχεδόν καθημερινές, απειλές για χρήση πυρηνικών και βιολογικών όπλων. Η Ουκραΐνα δυστυχώς θεωρείται ένα πιόνι αναλώσιμο σ' αυτούς τους παγκόσμιους σχεδιασμούς. Ήδη ομολογούν ότι ατζέντα του 2030, η οποία συμπεριλαμβάνει την πράσινη ανάπτυξη και επενδύσεις τρισεκατομμυρίων ευρώ προωθείται λόγω της «επείγουσας» κατάστασης με πυρετώδεις ρυθμούς.

Ναι, οι διαχρονικοί καταστροφείς του περιβάλλοντος ζητούν τώρα από τον παγκόσμιο πληθυσμό να «*μειώσει το ενεργειακό του αποτύπωμα*», γιατί ξαφνικά πονάνε τον πλανήτη γη!!! Στην πραγματικότητα επιφυλάσσουν για μιαν ακόμη φορά ανείπωτη δυστυχία, πόνο, πείνα και εξαθλίωση στις ανθρώπινες κοινωνίες. Όταν συζητούν για την ανακαίνιση των θεσμών της παγκόσμιας διακυβέρνησης, όταν εκθειάζουν την θαυμαστή νέα πολύπλοκη μορφή διεθνισμού που αναδύεται παγκοσμίως, όταν μιλούν για το ξεπέρασμα της παρακμής της αμερικανικής ή της ευρωπαϊκής ισχύος και για την αναπαλαίωση των τελετουργιών των διεθνών οργανισμών δεν μοιάζουν παρά με πεινασμένες ύαινες που ακονίζουν και πάλι τα δόντια τους.

Οργανώνουν και πάλι την υποδούλωσή μας, με χειρότερα δεσμά, και μας καλούν να πάρουμε θέση στην «σωστή πλευρά» της ιστορίας, να διαλέξουμε τους σφαγείς μας, να τους δώσουμε χρόνο να καλύψουν τα νέα τους εγκλήματα, τις νέες ανθρωποσφαγές. Ας μην το ξεχνάμε. Κάθε πόλεμος είναι τελεσίγραφο σ' όλη την ανθρωπότητα. Ας τους απαντήσουμε όπως τους αρμόζει.

Συσπείρωση Αναρχικών,
29-3-22

Θα προσθέσουμε, επίσης, το γεγονός ότι η ενεργειακή «κρίση» εμφανίζεται επίσης πριν την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία σαν αποτέλεσμα της πρακτικής τόσο της ΕΚΤ όσο και της FED να «κόβουν» πυρετωδώς χρήμα ελέω πανδημίας αυξάνοντας τα κρατικά χρέη και την χρηματιστηριακή «φούσκα» για να αντιμετωπίσουν την μείωση της παγκόσμια παραγωγικής διαδικασίας, στην οποία εντάσσεται φυσικά και η αγροτική παραγωγή!!!

Ας δούμε, τώρα με ποιον τρόπο προειδοποιούσε για τις εξελίξεις ο *Henry Kissinger* ήδη από το 2014: «*Η Ρωσία δεν*

Ρωσία, μόνο σε μετοχές και ομόλογα, ξεπερνούν τα 60 δισεκατομμύρια δολάρια, σύμφωνα με στοιχεία της εταιρείας χρηματοοικονομικής ανάλυσης Morningstar. Εταιρείες, όπως η Capital Group, η Blackrock και η Vanguard έχουν πληγεί περισσότερο. Σύμφωνα με ανάλυση της αμερικανικής επενδυτικής τράπεζας JPMorgan, οι ξένοι κατέχουν περίπου 79 δισεκατομμύρια δολάρια σε ρωσικά χρεόγραφα. Η ***Τράπεζα Διεθνών Διακανονισμών*** (BIS), εκτιμά επίσης ότι τα ξένα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα στη Ρωσία αντιμετωπίζουν κινδύνους, ύψους περίπου 120 δισεκατομμυρίων δολαρίων. Στην Ευρώπη, οι ιταλικές και γαλλικές τράπεζες έχουν πληγεί περισσότερο – με λίγο πάνω από 25 δισεκατομμύρια δολάρια για κάθε χώρα. Η BP θέλει να παραιτηθεί από το μερίδιό της στον ρωσικό πετρελαϊκό κολοσσό Rosneft. Η ***Rosneft*** αντιπροσωπεύει περίπου τα μισά αποθέματα πετρελαίου και φυσικού αερίου της BP και το ένα τρίτο της παραγωγής της. Σύμφωνα με τη βρετανική εταιρεία, η πώληση του μεριδίου 19,75% θα κοστίσει έως και 25 δισεκατομμύρια δολάρια. Η ExxonMobil αποχωρεί από τη ρωσική επιχείρηση πετρελαίου και φυσικού αερίου. Αυτό έχει μέχρι στιγμής αποτιμηθεί σε περισσότερα από τέσσερα δισεκατομμύρια δολάρια. Η Shell διακόπτει όλες τις δραστηριότητές της στη Ρωσία. Η πετρελαϊκή εταιρεία είχε περίπου 3 δισεκατομμύρια δολάρια σε περιουσιακά στοιχεία στη Ρωσία, στα τέλη του 2021.

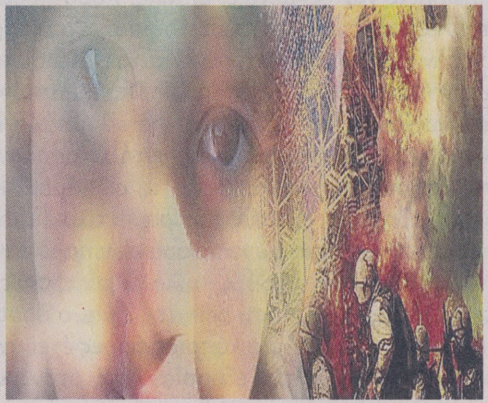
Ο Ντέιβιντ Μπίσλι, εκτελεστικός διευθυντής του Παγκόσμιου Επισιτιστικού Προγράμματος του ΟΗΕ διεμήνυσε (23-3-2022) στους ισχυρούς της Ευρώπης τα εξής: «*Αν νομίζετε ότι έχουμε τώρα κόλαση επί της γης, ακόμα*

Ουκρανία δυστυχώς θεωρείται ένα πλέον αναλώσιμο σε αυτούς τους παγκόσμιους σχεδιασμούς. Ήδη ομολογούν ότι ατζέντα του 2030, η οποία συμπεριλαμβάνει την πράσινη ανάπτυξη και επενδύσεις τρισεκατομμυρίων ευρώ προωθείται λόγω της «επείγουσας» κατάστασης με πυρετώδεις ρυθμούς.

Ναι, οι διαχρονικοί καταστροφείς του περιβάλλοντος ζητούν τώρα από τον παγκόσμιο πληθυσμό να «*μειώσει το ενεργειακό του αποτύπωμα*», γιατί ξαφνικά πονάνε τον πλανήτη γη!!! Στην πραγματικότητα επιφυλάσσουν για μιαν ακόμη φορά ανείπωτη δυστυχία, πόνο, πείνα και εξαθλίωση στις ανθρώπινες κοινωνίες. Όταν συζητούν για την ανακαίνιση των θεσμών της παγκόσμιας διακυβέρνησης, όταν εκθειάζουν την θαυμαστή νέα πολύπλοκη μορφή διεθνισμού που αναδύεται παγκοσμίως, όταν μιλούν για το ξεπέρασμα της παρακμής της αμερικανικής ή της ευρωπαϊκής ισχύος και για την αναπαλαίωση των τελετουργιών των διεθνών οργανισμών δεν μοιάζουν παρά με πεινασμένες ύαινες που ακονίζουν και πάλι τα δόντια τους.

Οργανώνουν και πάλι την υποδούλωσή μας, με χειρότερα δεσμά, και μας καλούν να πάρουμε θέση στην «σωστή πλευρά» της ιστορίας, να διαλέξουμε τους σφαγείς μας, να τους δώσουμε χρόνο να καλύψουν τα νέα τους εγκλήματα, τις νέες ανθρωποσφαγές. Ας μην το ξεχάμε. Κάθε πόλεμος είναι τελεσίγραφο σ' όλη την ανθρωπότητα. Ας τους απαντήσουμε όπως τους αρμόζει.

Συσπείρωση Αναρχικών,
29-3-22

ΠΡΟΣΦΑΤΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

Ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ σημαντικοῦ αὐτοῦ συμβάντος στὰ χέρια τῶν κάθε εἴδους ειδικῶν τῆς χειραγωγήσεως, οἱ ὁποῖοι τὸ συσκοτίζουν μὲ τὶς πολιτικές τους σκοπιμότητες καὶ τὶς ἰδεολογικὲς ἀγκυλώσεις, εἶναι ἕνας ἀκόμη λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο, οἱ μη επαναπαυόμενοι –στις ψευδαισθήσεις τις οποίες διασπείρει η εξουσία–, ἄνθρωποι ὀφείλουν νὰ γνωρίσουν ΕΚΕΙΝΑ τὰ πεπραγμένα. Νὰ τὰ γνωρίσουν μὲ ὅσον τὸ δυνατὸν διερευνητικό τρόπο. Εἶναι ἀποδεκτὸ ὅτι κάτι τέτοιο εἶναι δύσκολο. Δὲν εἶναι, ὅμως, ἀκατόρθωτο. Ἡ ἀποκάλυψις καὶ ἡ διαρκὴς ἀνάδειξις τῆς ἀλήθειας εἶναι ἕνα σοβαρὸ μέτωπο τῆς πάλης ἐναντίον κάθε ἐξουσίας. Ἡ ἐγκατάλειψις τῆς διαχειρίσεως, τῶν κατὰ καιροὺς συμβάντων, στὰ χέρια τῶν ἐξουσιαστῶν (αριστερῶν, δεξιῶν, κομμουνιστῶν, σοσιαλιστῶν, ἐθνικιστῶν κ.λπ.) συνιστᾶ τὴν ἔμπρακτη ἀποδοχὴ τοῦ κύρους τῆς ἐξουσίας.

(Από τον πρόλογο)

Περιθώριο,
αυτόνομες γειτονιές και το παράδειγμα της περιθωριακής κοινότητας του «αυτόνομου» Λάκκου Ηρακλείου

Η έννοια του περιθωρίου έχει κυριαρχήσει να ταυτίζεται μ' ένα σύνολο πρακτικών της ανθρώπινης έκφρασης που δεν γίνεται να ενσωματωθούν στις κυρίαρχες πρακτικές. Μουσική και τέχνη γενικότερα, αντιλήψεις, τρόπος ζωής, συνήθειες κ.ά. μπορούν να ενταχθούν σε αυτό που ονομάζεται περιθώριο. Στον τομέα της μουσικής τα παραδείγματα είναι πολλά, όπως το ρεμπέτικο, η punk μουσική, είδη ηλεκτρονικής μουσικής, ακόμα και τα λεγόμενα σκυλάδικα μπορούν να ενταχθούν στην έννοια του περιθωρίου. Η μουσική δεν είναι ένα ξέχωρο φαινόμενο αποκομμένο από τις συνήθειες του ανθρώπου, δεν είναι απλά ένας ήχος και νότες στα μουσικά όργανα που της δίνουν υπόσταση, αλλά συνδέεται και ανατροφοδοτείται από τον τρόπο ζωής και τις ανθρώπινες αντιλήψεις. Σε παλιές εικόνες από συγκρούσεις, συγκεντρώσεις και πορείες, ένα παρατηρητικό «μουσικό» μάτι θα μπορούσε να διακρίνει τι μουσική άκουγε αυτός ο κόσμος που βρισκόταν στο δρόμο. Συνήθως οι εικόνες από τις καταλήψεις της Νομικής και τις συγκρούσεις του Πολυτεχνείου το '73, καθώς και οι εικόνες από τις πρώτες μεταπολιτευτικές διαδηλώσεις είναι ένα κολάζ διάφορων μουσικών ρευμάτων από «νέο κύμα», Θεοδωράκη, Χατζιδάκι, Σαββόπουλο μέχρι ξένη και ελληνική ροκ σκηνή των Rolling stones και του Ηρακλή με την Λερναία Ύδρα. Στην δεκαετία του '80 το μουσικό κολάζ άρχιζε να αλλάζει, με προτίμηση στο ροκαμπίλη και το punk, ενώ την δεκαετία του '90 μπορεί κάποιος να ακούσει από Cure μέχρι γενιά του Χάους και Τρύπες. Με τους παραπάνω συσχετισμούς φανερώνεται πως η σχέση της μουσικής με τον άνθρωπο

τον τόπο και τα άτομα που θεωρούμε πως το απαρτίζουν.

Πηγαίνοντας την σκέψη ένα βήμα πιο πέρα, θα μπορούσαμε να διαπιστώσουμε πως η έννοια του περιθωρίου υπάρχει επειδή υπάρχει μια κυρίαρχη πρακτική και κατά μια έννοια, δημιουργείται από την ίδια την εξουσία που ορίζει το κυρίαρχο και το περιθωριακό. Και σ' αυτό το σημείο ο χρόνος παίζει σπουδαίο ρόλο στην κατανόηση των δύο αντίθετων εννοιών του κυρίαρχου και του περιθωρίου, γιατί αυτό που σήμερα ορίζεται ως περιθώριο αύριο μπορεί να είναι κυρίαρχο ή έστω περιθωριακό και ενταγμένο στην κυρίαρχη κουλτούρα ως εναλλακτικό. Αυτό, εκτός από την μουσική, μπορεί να διαπιστωθεί σε θέματα ισότητας φύλλων, εργασιακά, δικαιώματα κλπ. Το άλλοτε περιθώριο αργά ή γρήγορα θα έρθει σε επικοινωνία με την εξουσία, θα διαπραγματευτεί και εν τέλει θα ενταχθεί.

Ο αυτόνομος Λάκκος Ηρακλείου

Στις αρχές του 20ου αιώνα στην περιοχή Λάκκος του Ηρακλείου στην Κρήτη υπήρξε μια κοινότητα με ξεχωριστές συνήθειες και τρόπους συμπεριφοράς με αρκετές ομοιότητες της κοινότητας των ρεμπετών στον Πειραιά. Η κοινότητα οριζόταν ως περιθωριακή από τις αρχές και την κυρίαρχη κουλτούρα και είχε μια ιδιότυπη αυτονομία σε σχέση με την αστυνομία. *«Στο Λάκκο, όταν κατέβαιναν ήταν μαζεμένοι 5- 6 αστυνομικοί. Οι αστυνομικοί –οσάκις ήθελαν να πούμε να κάνουνε έλεγχο, μπλόκο– ήτανε έξι-επτά μαζί, διότι άμα ήτανε μόνος δεν τα έβγαζε πέρα».*[1] Βέβαια, αυτή η ωραιοποιημένη αυτονομία φαίνεται πως δεν είχε

οι νομοθετικές ρυθμίσεις του νόμου 3310/1955 "Περί καταπολεμήσεως των αφροδισίων νόσων και άλλων διατάξεων" και των τροπολογιών του 4095/1960 (υποχρεωτική παρακολούθηση της υγείας των ιερόδουλων αποκλειστικά από κρατικούς γιατρούς), διαμόρφωσε νέο κανονιστικό πλαίσιο στο χώρο της πορνείας. Ο νόμος προέβλεπε την κατάργηση των οίκων ανοχής με τη μορφή ομαδικού εταιρισμού, το διαχωρισμό κοινών και ελευθερίων γυναικών και την απαγόρευση της εκμετάλλευσης ιερόδουλων από διαφόρους "εκμαυλιστές, μαστροπούς και σωματέμπορους". Βαθμιαία επιχειρήθηκε η απογκετοποίηση της πορνείας από οριοθετημένες περιοχές του αστικού χώρου. [...] Τα όποια κατάλοιπα της κουλτούρας του χώρου εκκαθαρίστηκαν οριστικά σε μια νέα επιχείρηση αρετής κατά την περίοδο της δικτατορίας».[4] Οι μάγκες αντιλαμβάνονταν όλες αυτές τις επεμβάσεις του κράτους, σαν καταπάτηση των σχέσεων που είχαν δημιουργήσει και επιπλέον ως αμφισβήτηση της εξουσίας τους στην περιοχή. Το ζητούμενο για τις ελιτ των περιθωριακών ομάδων που έλεγχαν την κοινότητα του Λάκκου, ήταν η διατήρηση των σχέσεων εξουσίας που είχαν δημιουργήσει μέσω της επικοινωνίας τους με την εξουσία και σε καμία περίπτωση η πλήρης διάσπασή τους που θα τους έφερνε αντιμέτω-

πους με την διάλυση της εξουσίας τους στην κοινότητα.

Το παραπάνω παράδειγμα μας βοηθάει να κατανοήσουμε ότι το λεγόμενο περιθώριο μπορεί να είναι κομμάτι της εξουσίας και να παίζει το ρόλο του εκεί όπου το κράτος και η κυρίαρχη αφήγηση, για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα και για διάφορους λόγους, δεν μπορεί να κυρι-

Λάκκου Ηρακλείου

Η έννοια του περιθωρίου έχει κυριαρχήσει να ταυτίζεται μ' ένα σύνολο πρακτικών της ανθρώπινης έκφρασης που δεν γίνεται να ενσωματωθούν στις κυρίαρχες πρακτικές. Μουσική και τέχνη γενικότερα, αντιλήψεις, τρόπος ζωής, συνήθειες κ.ά. μπορούν να ενταχθούν σε αυτό που ονομάζεται περιθώριο. Στον τομέα της μουσικής τα παραδείγματα είναι πολλά, όπως το ρεμπέτικο, η punk μουσική, είδη ηλεκτρονικής μουσικής, ακόμα και τα λεγόμενα σκυλάδικα μπορούν να ενταχθούν στην έννοια του περιθωρίου. Η μουσική δεν είναι ένα ξέχωρο φαινόμενο αποκομμένο από τις συνήθειες του ανθρώπου, δεν είναι απλά ένας ήχος και νότες στα μουσικά όργανα που της δίνουν υπόσταση, αλλά συνδέεται και ανατροφοδοτείται από τον τρόπο ζωής και τις ανθρώπινες αντιλήψεις. Σε παλιές εικόνες από συγκρούσεις, συγκεντρώσεις και πορείες, ένα παρατηρητικό «μουσικό» μάτι θα μπορούσε να διακρίνει τι μουσική άκουγε αυτός ο κόσμος που βρισκόταν στο δρόμο. Συνήθως οι εικόνες από τις καταλήψεις της Νομικής και τις συγκρούσεις του Πολυτεχνείου το '73, καθώς και οι εικόνες από τις πρώτες μεταπολιτευτικές διαδηλώσεις είναι ένα κολάζ διάφορων μουσικών ρευμάτων από «νέο κύμα», Θεοδωράκη, Χατζιδάκι, Σαββόπουλο μέχρι ξένη και ελληνική ροκ σκηνή των Rolling stones και του Ηρακλή με την Λερναία Ύδρα. Στην δεκαετία του '80 το μουσικό κολάζ άρχιζε να αλλάζει, με προτίμηση στο ροκαμπίλη και το punk, ενώ την δεκαετία του '90 μπορεί κάποιος να ακούσει από Cure μέχρι γενιά του Χάους και Τρύπες. Με τους παραπάνω συσχετισμούς φανερώνεται πως η σχέση της μουσικής με τον άνθρωπο είναι κάτι παραπάνω από μια ακουστική σχέση. Σ' αυτό το κείμενο δεν θα επεκταθούμε περαιτέρω σ' αυτούς τους συσχετισμούς, αλλά επιφυλασσόμαστε να επεκταθούμε μελλοντικά.

Όμως, το περιθώριο είναι τελικά κάτι συγκεκριμένο και πόσο δεν εντάσσεται και ενσωματώνεται με την κυρίαρχη κουλτούρα; Τι ρόλο έχει παίξει η εξουσία στην διαμόρφωση της ιδέας του περιθωρίου; Πάλι θα αναφερθούμε σ' ένα μουσικό παράδειγμα. Το ρεμπέτικο, παρ' όλο που χαρακτηρίζεται συλλήβδην περιθωριακό είδος, χρονικά (δηλαδή όσο αφορά τον χρόνο για τον οποίο μιλάμε για το ρεμπέτικο), αλλά και ατομικά (δηλαδή από άτομα που χαρακτηρίζονταν ως ρεμπέτες) άλλοτε έχει και άλλοτε δεν έχει σχέση με το περιθώριο. Πως γίνεται να μιλάμε για ένα περιθωριακό είδος μουσικής και αυτό να είναι πρώτο σε πωλήσεις για δεκαετίες; Επίσης, πόσο περιθωριακός είναι ένας καλλιτέχνης, όπως ο Τούντας ή ο Σκαρβέλης και ο Τσιτσάνης, που έφτασαν να είναι και διευθυντές πολυ-

τον τόπο και τα άτομα που θεωρούμε πως το απαρτίζουν.

Πηγαίνοντας την σκέψη ένα βήμα πιο πέρα, θα μπορούσαμε να διαπιστώσουμε πως η έννοια του περιθωρίου υπάρχει επειδή υπάρχει μια κυρίαρχη πρακτική και κατά μια έννοια, δημιουργείται από την ίδια την εξουσία που ορίζει το κυρίαρχο και το περιθωριακό. Και σ' αυτό το σημείο ο χρόνος παίζει σπουδαίο ρόλο στην κατανόηση των δύο αντίθετων εννοιών του κυρίαρχου και του περιθωρίου, γιατί αυτό που σήμερα ορίζεται ως περιθώριο αύριο μπορεί να είναι κυρίαρχο ή έστω περιθωριακό και ενταγμένο στην κυρίαρχη κουλτούρα ως εναλλακτικό. Αυτό, εκτός από την μουσική, μπορεί να διαπιστωθεί σε θέματα ισότητας φύλλων, εργασιακά, δικαιώματα κλπ. Το άλλοτε περιθώριο αργά ή γρήγορα θα έρθει σε επικοινωνία με την εξουσία, θα διαπραγματευτεί και εν τέλει θα ενταχθεί.

Ο αυτόνομος Λάκκος Ηρακλείου

Στις αρχές του 20ου αιώνα στην περιοχή Λάκκος του Ηρακλείου στην Κρήτη υπήρξε μια κοινότητα με ξεχωριστές συνήθειες και τρόπους συμπεριφοράς με αρκετές ομοιότητες της κοινότητας των ρεμπετών στον Πειραιά. Η κοινότητα οριζόταν ως περιθωριακή από τις αρχές και την κυρίαρχη κουλτούρα και είχε μια ιδιότυπη αυτονομία σε σχέση με την αστυνομία. *«Στο Λάκκο, όταν κατέβαιναν ήταν μαζεμένοι 5- 6 αστυνομικοί. Οι αστυνομικοί –οσάκις ήθελαν να πούμε να κάνουνε έλεγχο, μπλόκο– ήτανε έξι-επτά μαζί, διότι άμα ήτανε μόνος δεν τα έβγαζε πέρα».*[1] Βέβαια, αυτή η ωραιοποιημένη αυτονομία φαίνεται πως δεν είχε έρθει ουρανοκατέβατη: *«Ο Λάκκος ήταν άλλο βασίλειο, άλλο κράτος. Εδώ κυβέρναγε η μαγκιά. Όχι, όλοι, ορισμένοι. Τώρα τα νταλαβέρια αυτονών με την ασφάλεια, την αστυνομία, αυτά είναι άλλου παπά Ευαγγέλιο».*[2] Το κράτος είχε διεισδύσει στην κοινότητα του Λάκκου μέσω αρκετών «πρωτόμαγκων», οι οποίοι με την σειρά τους μέσω του δικτύου που είχαν δημιουργήσει, αναπαρήγαγαν τις σχέσεις εξουσίας που ο αρχικός εκπορευτής ήταν το ίδιο το κράτος και η αστυνομία. Η κυρίαρχη ελίτ από τους «πρωτόμαγκες» στο Λάκκο ήταν επιφορτισμένη με τον χρηματισμό της αστυνομίας από διάφορες δραστηριότητες (εμπόριο, πορνεία, ναρκωτικά και προστασίες) και στο να διασφάλιζει την τάξη στην κοινότητα, επενέβαινε σε διαφωνίες και διευθετούσε εντάσεις και συγκρούσεις έτσι ώστε να αποφεύγεται η αστυνομική παρέμβαση. *«Ο Κ., π Π., ήταν όλοι τσάτσοι και ρουφιάνοι. Ο Μ. ήταν τσάτσος βασιλικός, ήταν με όλους καλός. Αυτοί ήτανε*

από διάφορους "εκμαυλιστές, μαστροπούς και σωματεμπορους". Βαθμιαία επιχειρήθηκε η απογκετοποίηση της πορνείας από οριοθετημένες περιοχές του αστικού χώρου. [...] Τα όποια κατάλοιπα της κουλτούρας του χώρου εκκαθαρίστηκαν οριστικά σε μια νέα επιχείρηση αρετής κατά την περίοδο της δικτατορίας».[4] Οι μάγκες αντιλαμβάνονταν όλες αυτές τις επεμβάσεις του κράτους, σαν καταπάτηση των σχέσεων που είχαν δημιουργήσει και επιπλέον ως αμφισβήτηση της εξουσίας τους στην περιοχή. Το ζητούμενο για τις ελιτ των περιθωριακών ομάδων που έλεγχαν την κοινότητα του Λάκκου, ήταν η διατήρηση των σχέσεων εξουσίας που είχαν δημιουργήσει μέσω της επικοινωνίας τους με την εξουσία και σε καμία περίπτωση η πλήρης διάσπασή τους που θα τους έφερνε αντιμέτω-

πους με την διάλυση της εξουσίας τους στην κοινότητα.

Το παραπάνω παράδειγμα μας βοηθάει να κατανοήσουμε ότι το λεγόμενο περιθώριο μπορεί να είναι κομμάτι της εξουσίας και να παίζει το ρόλο του εκεί όπου το κράτος και η κυρίαρχη αφήγηση, για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα και για διάφορους λόγους, δεν μπορεί να κυριαρχήσει φανερά. Επίσης, μας βοηθάει να κατανοήσουμε την προβληματική που αναπτύσσεται και μπορεί να μην είναι φανερή, γύρω από το ζήτημα των λεγόμενων αυτόνομων περιοχών. Το παράδειγμα του Λάκκου, μας δείχνει πως μια περιοχή εντός αστικού ιστού μπορεί να θεωρείται «αυτόνομη» κάποιες φορές, μόνο σε συνεννόηση ή με την θέληση της εξουσίας και αυτό δεν δείχνει απαραίτητα την αδυναμία των κατοίκων μπροστά στο κράτος, όσο την δολιότητα κάποιων ατόμων ή ομάδων που έχοντας αναλάβει χρέη «ελίτ» και τοπαρχών εξυπηρετούν την εξουσία και μόνο. Η ωραιοποίηση του περιθωρίου σαν μια έννοια που βρίσκεται έξω από την κυρίαρχη αφήγηση, συσκοτίζει τις πραγματικές σχέσεις εξουσίας που μπορεί να ενυπάρχουν, όχι μόνο εντός του περιθωρίου, αλλά και στις σχέσεις του με την ίδια την εξουσία για να μπορεί να υπάρχει ως τέτοιο, δηλαδή ως περιθώριο. Η ωραιοποίηση και η έλλειψη διεισδυτικής ματιάς πάνω σε επαναστατι-

όργανα που της δίνουν υπόσταση, αλλά συνδέεται και ανατροφοδοτείται από τον τρόπο ζωής και τις ανθρώπινες αντιλήψεις. Σε παλιές εικόνες από συγκρούσεις, συγκεντρώσεις και πορείες, ένα παρατηρητικό «μουσικό» μάτι θα μπορούσε να διακρίνει τι μουσική άκουγε αυτός ο κόσμος που βρισκόταν στο δρόμο. Συνήθως οι εικόνες από τις καταλήψεις της Νομικής και τις συγκρούσεις του Πολυτεχνείου το '73, καθώς και οι εικόνες από τις πρώτες μεταπολιτευτικές διαδηλώσεις είναι ένα κολάζ διάφορων μουσικών ρευμάτων από «νέο κύμα», Θεοδωράκη, Χατζιδάκι, Σαββόπουλο μέχρι ξένη και ελληνική ροκ σκηνή των Rolling stones και του Ηρακλή με την Λερναία Ύδρα. Στην δεκαετία του '80 το μουσικό κολάζ άρχιζε να αλλάζει, με προτίμηση στο ροκαμπίλη και το punk, ενώ την δεκαετία του '90 μπορεί κάποιος να ακούσει από Cure μέχρι γενιά του Χάους και Τρύπες. Με τους παραπάνω συσχετισμούς φανερώνεται πως η σχέση της μουσικής με τον άνθρωπο είναι κάτι παραπάνω από μια ακουστική σχέση. Σ' αυτό το κείμενο δεν θα επεκταθούμε περαιτέρω σ' αυτούς τους συσχετισμούς, αλλά επιφυλασσόμαστε να επεκταθούμε μελλοντικά.

Όμως, το περιθώριο είναι τελικά κάτι συγκεκριμένο και πόσο δεν εντάσσεται και ενσωματώνεται με την κυρίαρχη κουλτούρα; Τι ρόλο έχει παίξει η εξουσία στην διαμόρφωση της ιδέας του περιθωρίου; Πάλι θα αναφερθούμε σ' ένα μουσικό παράδειγμα. Το ρεμπέτικο, παρ' όλο που χαρακτηρίζεται συλλήβδην περιθωριακό είδος, χρονικά (δηλαδή όσο αφορά τον χρόνο για τον οποίο μιλάμε για το ρεμπέτικο), αλλά και ατομικά (δηλαδή από άτομα που χαρακτηρίζονταν ως ρεμπέτες) άλλοτε έχει και άλλοτε δεν έχει σχέση με το περιθώριο. Πως γίνεται να μιλάμε για ένα περιθωριακό είδος μουσικής και αυτό να είναι πρώτο σε πωλήσεις για δεκαετίες; Επίσης, πόσο περιθωριακός είναι ένας καλλιτέχνης, όπως ο Τούντας ή ο Σκαρβέλης και ο Τσιτσάνης, που έφτασαν να είναι και διευθυντές πολυεθνικών δισκογραφικών εταιριών; Παρεμπιπτόντως, πως ο περιθωριακός Τσιτσάνης είχε για κουμπάρο τον Μουσχουντή, τον αστυνομικό διευθυντή Θεσσαλονίκης; Για να προλάβουμε τυχόν αντιδράσεις, σε καμία περίπτωση δεν αμφισβητείται η αξία του ρεμπέτικου τραγουδιού, καθώς και η τεράστια συνεισφορά των παραπάνω καλλιτεχνών στο λαϊκό τραγούδι, απλά οι αναφορές γίνονται ώστε να κατανοηθεί πόσο ρευστός είναι ο όρος περιθώριο και πως το περιθώριο κάποιες φορές έχει σχέσεις και αλληλεπιδράσεις με την εξουσία. Άρα, όταν μιλάμε για περιθώριο καλό είναι να συγκεκριμενοποιούμε τον χρόνο, θέματα ισότητας φύλλων, εργασιακά, δικαιώματα κλπ. Το άλλοτε περιθώριο αργά ή γρήγορα θα έρθει σε επικοινωνία με την εξουσία, θα διαπραγματευτεί και εν τέλει θα ενταχθεί.

Ο αυτόνομος Λάκκος Ηρακλείου

Στις αρχές του 20ου αιώνα στην περιοχή Λάκκος του Ηρακλείου στην Κρήτη υπήρξε μια κοινότητα με ξεχωριστές συνήθειες και τρόπους συμπεριφοράς με αρκετές ομοιότητες της κοινότητας των ρεμπετών στον Πειραιά. Η κοινότητα οριζόταν ως περιθωριακή από τις αρχές και την κυρίαρχη κουλτούρα και είχε μια ιδιότυπη αυτονομία σε σχέση με την αστυνομία. *«Στο Λάκκο, όταν κατέβαιναν ήταν μαζεμένοι 5- 6 αστυνομικοί. Οι αστυνομικοί –οσάκις ήθελαν να πούμε να κάνουνε έλεγχο, μπλόκο– ήτανε έξι-επτά μαζί, διότι άμα ήτανε μόνος δεν τα έβγαζε πέρα».*[1] Βέβαια, αυτή η ωραιοποιημένη αυτονομία φαίνεται πως δεν είχε έρθει ουρανοκατέβατη: *«Ο Λάκκος ήταν άλλο βασίλειο, άλλο κράτος. Εδώ κυβέρναγε η μαγκιά. Όχι, όλοι, ορισμένοι. Τώρα τα νταλαβέρια αυτονών με την ασφάλεια, την αστυνομία, αυτά είναι άλλου παπά Ευαγγέλιο».*[2] Το κράτος είχε διεισδύσει στην κοινότητα του Λάκκου μέσω αρκετών «πρωτόμαγκων», οι οποίοι με την σειρά τους μέσω του δικτύου που είχαν δημιουργήσει, αναπαρήγαγαν τις σχέσεις εξουσίας που ο αρχικός εκπορευτής ήταν το ίδιο το κράτος και η αστυνομία. Η κυρίαρχη ελίτ από τους «πρωτόμαγκες» στο Λάκκο ήταν επιφορτισμένη με τον χρηματισμό της αστυνομίας από διάφορες δραστηριότητες (εμπόριο, πορνεία, ναρκωτικά και προστασίες) και στο να διασφάλιζει την τάξη στην κοινότητα, επενέβαινε σε διαφωνίες και διευθετούσε εντάσεις και συγκρούσεις έτσι ώστε να αποφεύγεται η αστυνομική παρέμβαση. *«Ο Κ., π Π., ήταν όλοι τσάτσοι και ρουφιάνοι. Ο Μ. ήταν τσάτσος βασιλικός, ήταν με όλους καλός. Αυτοί ήτανε ρουφιάνοι της αστυνομίας, με αυτά διατηρούσανε τα μαγαζιά, τα ζάρια, το χασίς, τα μπουρδέλα».*[3] Μετά την περίοδο της Κατοχής οι λακουδιανοί μάγκες διαμαρτύρονταν για τις διάφορες νομοθετικές ρυθμίσεις με τις οποίες το κράτος θα έλεγχε τον Λάκκο. *«Στο διάστημα 1955-1960,*

1. Βιογραφία Γιώργη «Καλαϊτζή» στο Γιάννης Ζαϊμάκης *Καταγώγια Ακμάζοντα στον Λάκκο Ηρακλείου*, σελ. 190.
2. Βιογραφία Γιώργη «Σαλταδόρου», στο Γιάννης Ζαϊμάκης, *Καταγώγια Ακμάζοντα στον Λάκκο Ηρακλείου*, σελ. 191.
3. Βιογραφία Γιώργη «Καλαϊτζή», στο Γιάννης Ζαϊμάκης, *Καταγώγια Ακμάζοντα στον Λάκκο Ηρακλείου*, σελ. 191.

πους με την διάλυση της εξουσίας τους στην κοινότητα.

Το παραπάνω παράδειγμα μας βοηθάει να κατανοήσουμε ότι το λεγόμενο περιθώριο μπορεί να είναι κομμάτι της εξουσίας και να παίζει το ρόλο του εκεί όπου το κράτος και η κυρίαρχη αφήγηση, για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα και για διάφορους λόγους, δεν μπορεί να κυριαρχήσει φανερά. Επίσης, μας βοηθάει να κατανοήσουμε την προβληματική που αναπτύσσεται και μπορεί να μην είναι φανερή, γύρω από το ζήτημα των λεγόμενων αυτόνομων περιοχών. Το παράδειγμα του Λάκκου, μας δείχνει πως μια περιοχή εντός αστικού ιστού μπορεί να θεωρείται «αυτόνομη» κάποιες φορές, μόνο σε συνεννόηση ή με την θέληση της εξουσίας και αυτό δεν δείχνει απαραίτητα την αδυναμία των κατοίκων μπροστά στο κράτος, όσο την δολιότητα κάποιων ατόμων ή ομάδων που έχοντας αναλάβει χρέη «ελίτ» και τοπαρχών εξυπηρετούν την εξουσία και μόνο. Η ωραιοποίηση του περιθωρίου σαν μια έννοια που βρίσκεται έξω από την κυρίαρχη αφήγηση, συσκοτίζει τις πραγματικές σχέσεις εξουσίας που μπορεί να ενυπάρχουν, όχι μόνο εντός του περιθωρίου, αλλά και στις σχέσεις του με την ίδια την εξουσία για να μπορεί να υπάρχει ως τέτοιο, δηλαδή ως περιθώριο. Η ωραιοποίηση και η έλλειψη διεισδυτικής ματιάς πάνω σε επαναστατικά περιθώρια ή περιοχές και κοινότητες οδηγεί ακόμα και τους καλοπροαίρετους, σε αναπαραγωγή μοντέλων εξουσίας που μπορεί και να μην φαίνονται με την πρώτη ματιά. Η αναπαραγωγή μύθων βρίσκει κερδισμένη μόνο την εξουσία, ενώ η ανακάλυψη της αλήθειας, ακόμα και όταν αυτή δεν μας βρίσκει σύμφωνους, βοηθάει την υπόθεση της απελευθέρωσης.

Ελευθερόκοκκος

4. Γιάννης Ζαϊμάκης, *Καταγώγια Ακμάζοντα στον Λάκκο Ηρακλείου*, σελ. 264.

Με το ξεκίνημα της εισβολής της Ρωσίας στην Ουκρανία έρχονται στο φως βίντεο και φωτογραφίες από βασανισμούς ανθρώπων δεμένων σε στύλους. Πρόκειται για μικρά παιδιά και ενήλικες που συνήθως κατηγορούνται για πλιάτσικο σε σπίτια και σε μαγαζιά, επειδή προφανώς λιμοκτονούν. Οι άνθρωποι αυτοί δένονται σε στύλους με βαμμένα τα πρόσωπά τους, συνήθως τους κρεμάνε και ταμπέλες που σε πολλές περιπτώσεις υπογράφονται με τον αγκυλωτό σταυρό και υποβάλλονται σε μαστίγωμα στους γυμνούς τους γλουτούς, ξυλοδαρμό, φτύσιμο και οτιδήποτε άλλο θα μπορούσε να σκεφτεί ένα άρρωστο μυαλό. Οποιαδήποτε και αν είναι τα «αδικήματα» που τους φορτώνουν, είτε έχουν γίνει είτε όχι, σε καμία περίπτωση δεν πρόκειται για πράξεις «δικαιοσύνης», αλλά για βασανισμούς. Άνθρωποι που προβαίνουν σε τέτοιες πράξεις, αλλά και όσοι τις επευφημούν ως «ανθρωπιστικές», «γιατί κανονικά θα ήθελαν εκτέλεση(!)» οι «υπαίτιοι», όπως λέγουν, είναι βαθιά εξουσιαστές.

Ουκρανοί στρατιώτες, νεοναζί και μη, επίσης, διαφημίζουν τους βασανισμούς στους οποίους προβαίνουν είτε αφορούν νεαρούς ρώσους στρατιώτες είτε εκείνον που αφορά βασανισμό Ουκρανού αθλητή ο οποίος κατηγορήθηκε ως «προδότης» επειδή έκανε προπόνηση μαζί με Τσετσένο συναθλητή του.
Ενδεικτικά για την έκταση του φαινομένου των βασανισμών, αλλά προφανώς ακόμα και των εκτελέσεων αιχμαλώτων είναι όσα αναφέρει ο *Ολεκσέι Αρέστοβιτς* σύμβουλος ασφαλείας του Ζελένσκι: «*Θα ήθελα να προσθέσω ότι αφού έχουμε αντεπιτεθεί σε ορισμένες περιοχές, σημαίνει ότι θα υπάρχουν πολλοί κρατούμενοι. Θα ήθελα να υπενθυμίσω σε όλες τις στρατιωτικές, πολιτικές και αμυντικές δυνάμεις μας, για άλλη μια φορά, ότι η κακοποίηση κρατουμένων είναι έγκλημα πολέμου που δεν έχει αμνηστία βάσει του στρατιωτικού νόμου και δεν έχει παραγραφή. Υπενθυμίζω σε όλους ότι είμαστε ο ευρωπαϊκός στρατός μιας ευρωπαϊκής χώρας. Αντιμετωπίζουμε τους κρατούμενους σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης, ανεξάρτητα από τα προσωπικά σας συναισθηματικά κίνητρα*». Πιο συγκεκριμένα και σχετικά με βίντεο, που κυκλοφόρησε και απεικονίζει ουκρανούς στρατιώτες να πυροβολούν στα πόδια αιχμάλωτους ρώσους στρατιώτες δεμένους και ξεγυμνωμένους και στη συνέχεια τους ξυλοκοπούν, ο Αρέστοβιτς δήλωσε ότι «*Η κυβέρνηση αντιμετωπίζει το περιστατικό ως πολύ σοβαρό και θα διενεργηθεί άμεσα έρευνα. Είμαστε ένας ευρωπαϊκός στρατός και δεν εξευτελίζουμε τους αιχμαλώτους μας. Αν αποδειχθεί αληθές, πρόκειται για μια απολύτως απαράδεκτη συμπεριφορά*».

Παραθέτουμε στην συνέχεια ένα κείμενο που έγραψε ο Ερρίκο Μαλατέστα πριν από περίπου 100 χρόνια...

ΕΡΡΙΚΟ ΜΑΛΑΤΕΣΤΑ
Επαναστατική Τακτική
Σκέψεις για ένα πιθανό εγγύς μέλλον

Το σύντομο τελευταίο άρθρο μου, «Ενάντια στις υπερβολές της γλώσσας», έχει προκαλέσει κάποια κριτική η οποία, πέρα από την αρχική τοποθέτηση για το ζήτημα, εγείρει το γενικό πρόβλημα των επαναστατικών τακτικών, που πρέπει πάντα να συζητούνται και να ξανασυζητούνται, γιατί από τη λύση τους θα μπορούσε να εξαρτηθεί η μοίρα της επανάστασης που θα έρθει.

Δεν θα ασχοληθώ εδώ με τον τρόπο με τον οποίο μπορεί να καταπολεμηθεί και να καταστραφεί η τυραννία που καταπιέζει τον ιταλικό λαό σήμερα. Προτείνω απλώς να αποσαφηνίσουμε τις ιδέες και να μιλήσουμε για ηθική προετοιμασία, έχοντας στο μυαλό μας είτε το κοντινό

λληλεγγύη και την αδελφοσύνη μεταξύ των ανθρώπων. Πρέπει επομένως να προσπαθήσουμε να αφυπνίσουμε εκείνα τα ανώτερα συναισθήματα, τα οποία αντλούν την ενέργειά τους από την αγάπη για το καλό, φροντίζοντας ταυτόχρονα να μην ανασταλεί η ορμή και ο ενθουσιασμός. Ας θυμόμαστε πάντα ότι, ως αναρχικοί, δεν μπορούμε να είμαστε ούτε εκδικητές, ούτε δήμιοι, ούτε «τιμωροί». Αν θέλουμε να είμαστε ελευθερωτές πρέπει να ενεργούμε ως τέτοιοι μέσω της διάδοσης των ιδεών και με το παράδειγμα.

Ας ασχοληθούμε με το πιο σημαντικό ζήτημα: Την υπεράσπιση της επανάστασης.

Πολλοί άνθρωποι εξακολουθούν να γοητεύονται από την ιδέα του «τρόμου/τρο-

επανάστασης που θα μπορούσε να είναι μια ευκαιρία να περάσει ο πολιτισμένος κόσμος σε μια νέα εποχή.

Όσοι πιστεύουν στην απελευθερωτική επαναστατική αποτελεσματικότητα της καταστολής και της αγριότητας, έχουν την ίδια οπισθοδρομική νοοτροπία με τους *νομικούς* που πιστεύουν ότι η επιβολή αυστηρών ποινών είναι το κλειδί για να αποφευχθεί το έγκλημα και να βελτιωθεί ηθικά ο κόσμος.

Ο τρόμος, όπως και ο πόλεμος, ξυπνά βάναυσα, άγρια πρωτόγονα συναισθήματα, που εξακολουθούν να καλύπτονται μόνο από το βερνίκι του πολιτισμού, και

ανθρώπους, άντρες και γυναίκες που, όταν, και αν, διαπράττουν υπερβολές, το κάνουν από καλές προθέσεις. Η αστυνομία και οι φασίστες υπηρετούν την εξουσία, αλλά προέρχονται από τους κόλπους του λαού!

Ο φασισμός έχει υποδεχθεί πολλούς εγκληματίες στις τάξεις του και έτσι, σε κάποιο βαθμό, έχει εξαγνίσει εκ των προ-

προβαίνουν σε τέτοιες πράξεις, αλλά και όσοι τις επευφημούν ως «ανθρωπιστικές», «γιατί κανονικά για άλλη μια φορά, ότι η κακοποίηση κρατουμένων είναι έγκλημα πολέμου που δεν έχει αμνηστία βάσει

Παραθέτουμε στην συνέχεια ένα κείμενο που έγραψε ο Ερρίκο Μαλατέστα πριν από περίπου 100 χρόνια...

ΕΡΡΙΚΟ ΜΑΛΑΤΕΣΤΑ
Επαναστατική Τακτική
Σκέψεις για ένα πιθανό εγγύς μέλλον

Το σύντομο τελευταίο άρθρο μου, «Ενάντια στις υπερβολές της γλώσσας», έχει προκαλέσει κάποια κριτική η οποία, πέρα από την αρχική τοποθέτηση για το ζήτημα, εγείρει το γενικό πρόβλημα των επαναστατικών τακτικών, που πρέπει πάντα να συζητούνται και να ξανασυζητούνται, γιατί από τη λύση τους θα μπορούσε να εξαρτηθεί η μοίρα της επανάστασης που θα έρθει.

Δεν θα ασχοληθώ εδώ με τον τρόπο με τον οποίο μπορεί να καταπολεμηθεί και να καταστραφεί η τυραννία που καταπιέζει τον ιταλικό λαό σήμερα. Προτείνω απλώς να αποσαφηνίσουμε τις ιδέες και να μιλήσουμε για ηθική προετοιμασία, έχοντας στο μυαλό μας είτε το κοντινό είτε το μακρινό μέλλον, γιατί δεν είναι δυνατόν να κάνουμε κάτι άλλο. Επιπλέον, αν πιστεύουμε ότι έχει έρθει η στιγμή για πραγματική δράση, τότε θα έχουμε ακόμη λιγότερες ευκαιρίες, από ό,τι τώρα, για να το συζητήσουμε.

Με απασχολεί αποκλειστικά και υποθετικά, ο απόηχος μιας θριαμβευτικής εξέγερσης και οι βίαιες μέθοδοι που κάποιοι θα ήθελαν να υιοθετήσουν ως «απονομή δικαιοσύνης» θεωρώντας ότι είναι απαραίτητες για την υπεράσπιση της επανάστασης ενάντια στα τεχνάσματα του εχθρού.

Ας αφήσουμε την «δικαιοσύνη» στην άκρη. Είναι πολύ σχετική έννοια· πάντα χρησίμευε και χρησιμεύει ως πρόσχημα για κάθε είδους καταπίεση και αδικία και συχνά δεν σημαίνει τίποτα περισσότερο από βεντέτα. Το μίσος και η επιθυμία για εκδίκηση είναι αχαλίνωτα συναισθήματα που φυσικά αφυπνίζονται και τροφοδοτούνται από την καταπίεση. Ωστόσο, αλληλεγγύη και την αδελφοσύνη μεταξύ των ανθρώπων. Πρέπει επομένως να προσπαθήσουμε να αφυπνίσουμε εκείνα τα ανώτερα συναισθήματα, τα οποία αντλούν την ενέργειά τους από την αγάπη για το καλό, φροντίζοντας ταυτόχρονα να μην ανασταλεί η ορμή και ο ενθουσιασμός. Ας θυμόμαστε πάντα ότι, ως αναρχικοί, δεν μπορούμε να είμαστε ούτε εκδικητές, ούτε δήμιοι, ούτε «τιμωροί». Αν θέλουμε να είμαστε ελευθερωτές πρέπει να ενεργούμε ως τέτοιοι μέσω της διάδοσης των ιδεών και με το παράδειγμα.

Ας ασχοληθούμε με το πιο σημαντικό ζήτημα: Την υπεράσπιση της επανάστασης.

Πολλοί άνθρωποι εξακολουθούν να γοητεύονται από την ιδέα του «τρόμου/τρομοκρατίας». Πιστεύουν ότι οι γκιλοτίνες, τα εκτελεστικά αποσπάσματα, οι σφαγές, οι εκτοπίσεις και οι φυλακίσεις («η αγχόνη και η γαλέρα», όπως μου είπε πρόσφατα ένας εξέχων κομμουνιστής) είναι ισχυρά και απαραίτητα όπλα της επανάστασης, και ότι αν έχουν γίνει τόσες πολλές επαναστάσεις οι οποίες ηττήθηκαν ή διαψεύστηκαν οι προσδοκίες, αυτό οφείλεται στην υπερβολική καλοσύνη-«αδυναμία» από την πλευρά των επαναστατών, οι οποίοι δεν καταδίωξαν, καταπίεσαν ή δεν σκότωσαν αρκετά.

Αυτή η μεροληψία που διατρέχει ορισμένες επαναστατικές ομάδες προήλθε από τη ρητορική και τις ιστορικές παραποιήσεις των υπερασπιστών της Γαλλικής Επανάστασης και τα τελευταία χρόνια αναζωογονήθηκε από την προπαγάνδα των μπολσεβίκων. Στην πραγματικότητα, όμως, ισχύει το αντίθετο. **Ο τρόμος υπήρξε ανέκαθεν το εργαλείο της τυραννίας**. Στη Γαλλία υπηρέτησε τη ζοφερή τυραν- επανάστασης που θα μπορούσε να είναι μια ευκαιρία να περάσει ο πολιτισμένος κόσμος σε μια νέα εποχή.

Όσοι πιστεύουν στην απελευθερωτική επαναστατική αποτελεσματικότητα της καταστολής και της αγριότητας, έχουν την ίδια οπισθοδρομική νοοτροπία με τους *νομικούς* που πιστεύουν ότι η επιβολή αυστηρών ποινών είναι το κλειδί για να αποφευχθεί το έγκλημα και να βελτιωθεί ηθικά ο κόσμος.

Ο τρόμος, όπως και ο πόλεμος, ξυπνά βάναυσα, άγρια πρωτόγονα συναισθήματα, που εξακολουθούν να καλύπτονται μόνο από το βερνίκι του πολιτισμού, και φέρνει στην επιφάνεια τα χειρότερα στοιχεία των ανθρώπων. Αντί να βοηθάει στην υπεράσπιση της επανάστασης, βοηθά στην απαξίωσή της, την κάνει μισητή για την πλειοψηφία και, μετά από μια περίοδο άγριων συγκρούσεων, καταλήγει αναπόφευκτα σε αυτό που σήμερα ονομάζεται «ομαλοποίηση»-«εξομάλυνση» — δηλαδή την νομιμοποίηση και διαιώνιση της τυραννίας. Όποιο κόμμα κι αν κερδίζει, καταλήγει πάντα στην εγκαθίδρυση ισχυρής κυβέρνησης, διασφαλίζοντας σε κάποιους την ειρήνη σε βάρος της ελευθερίας και, σε άλλους, την εξουσία χωρίς πάρα πολλούς κινδύνους.

Γνωρίζω καλά ότι οι τρομοκράτες αναρχικοί (οι λίγοι που υπάρχουν) απορρίπτουν κάθε μορφή οργανωμένης τρομοκρατίας, που κατευθύνεται από την κυβέρνηση μέσω των μισθωτών πρακτόρων της, και ότι θα ήθελαν οι εχθροί τους να θανατωθούν απευθείας από το λαό. Αυτό, όμως, θα επιδεινώσει την κατάσταση. Ο τρόμος ανθρώπους, άντρες και γυναίκες που, όταν, και αν, διαπράττουν υπερβολές, το κάνουν από καλές προθέσεις. Η αστυνομία και οι φασίστες υπηρετούν την εξουσία, αλλά προέρχονται από τους κόλπους του λαού!

Ο φασισμός έχει υποδεχθεί πολλούς εγκληματίες στις τάξεις του και έτσι, σε κάποιο βαθμό, έχει εξαγνίσει εκ των προτέρων την ατμόσφαιρα στην οποία θα γίνει η επανάσταση. Υπάρχουν και πάντα θα υπάρχουν εκείνοι που για οποιονδήποτε λόγο δεν θέλουν ή δεν μπόρεσαν να γίνουν φασίστες, αλλά στο όνομα της «επανάστασης» είναι πρόθυμοι να κάνουν ό,τι κάνουν οι φασίστες στο όνομα της «πατρίδας».

Φυσικά, πρέπει να υπερασπιστούμε και να αναπτύξουμε την επανάσταση με μιαν ανυποχώρητη λογική, αλλά δεν πρέπει και δεν μπορούμε να την υπερασπιστούμε με μέσα που έρχονται σε αντίθεση με τους δικούς της σκοπούς.

Το μεγάλο μέσο για την υπεράσπιση της επανάστασης παραμένει όπως πάντα αυτό της στέρησης των εξουσιαστών από τα οικονομικά μέσα με τα οποία κυβερνούν και της στέρησης του οπλισμού όλων (μέχρι να μπορέσουν να πετάξουν μόνοι τους τα όπλα στην άκρη ως άχρηστα και επικίνδυ-

Το σύντομο τελευταίο άρθρο μου, «Ενάντια στις υπερβολές της γλώσσας», έχει προκαλέσει κάποια κριτική η οποία, πέρα από την αρχική τοποθέτηση για το ζήτημα, εγείρει το γενικό πρόβλημα των επαναστατικών τακτικών, που πρέπει πάντα να συζητούνται και να ξανασυζητούνται, γιατί από τη λύση τους θα μπορούσε να εξαρτηθεί η μοίρα της επανάστασης που θα έρθει.

Δεν θα ασχοληθώ εδώ με τον τρόπο με τον οποίο μπορεί να καταπολεμηθεί και να καταστραφεί η τυραννία που καταπιέζει τον ιταλικό λαό σήμερα. Προτείνω απλώς να αποσαφηνίσουμε τις ιδέες και να μιλήσουμε για ηθική προετοιμασία, έχοντας στο μυαλό μας είτε το κοντινό είτε το μακρινό μέλλον, γιατί δεν είναι δυνατόν να κάνουμε κάτι άλλο. Επιπλέον, αν πιστεύουμε ότι έχει έρθει η στιγμή για πραγματική δράση, τότε θα έχουμε ακόμη λιγότερες ευκαιρίες, από ό,τι τώρα, για να το συζητήσουμε.

Με απασχολεί αποκλειστικά και υποθετικά, ο απόηχος μιας θριαμβευτικής εξέγερσης και οι βίαιες μέθοδοι που κάποιοι θα ήθελαν να υιοθετήσουν ως «απονομή δικαιοσύνης» θεωρώντας ότι είναι απαραίτητες για την υπεράσπιση της επανάστασης ενάντια στα τεχνάσματα του εχθρού.

Ας αφήσουμε την «δικαιοσύνη» στην άκρη. Είναι πολύ σχετική έννοια· πάντα χρησίμευε και χρησιμεύει ως πρόσχημα για κάθε είδους καταπίεση και αδικία και συχνά δεν σημαίνει τίποτα περισσότερο από βεντέτα. Το μίσος και η επιθυμία για εκδίκηση είναι αχαλίνωτα συναισθήματα που φυσικά αφυπνίζονται και τροφοδοτούνται από την καταπίεση. Ωστόσο, ακόμη κι αν αυτά αποτελέσουν μια θετική δύναμη για την αποτίναξη του ζυγού, κατόπιν ίσως, μετατραπούν σε αρνητική δύναμη όταν θα έρθει η στιγμή να αντικατασταθεί η καταπίεση, όχι με μια νέα καταπίεση, αλλά με την ελευθερία, την αλληλεγγύη και την αδελφοσύνη μεταξύ των ανθρώπων. Πρέπει επομένως να προσπαθήσουμε να αφυπνίσουμε εκείνα τα ανώτερα συναισθήματα, τα οποία αντλούν την ενέργειά τους από την αγάπη για το καλό, φροντίζοντας ταυτόχρονα να μην ανασταλεί η ορμή και ο ενθουσιασμός. Ας θυμόμαστε πάντα ότι, ως αναρχικοί, δεν μπορούμε να είμαστε ούτε εκδικητές, ούτε δήμιοι, ούτε «τιμωροί». Αν θέλουμε να είμαστε ελευθερωτές πρέπει να ενεργούμε ως τέτοιοι μέσω της διάδοσης των ιδεών και με το παράδειγμα.

Ας ασχοληθούμε με το πιο σημαντικό ζήτημα: Την υπεράσπιση της επανάστασης.

Πολλοί άνθρωποι εξακολουθούν να γοητεύονται από την ιδέα του «τρόμου/τρομοκρατίας». Πιστεύουν ότι οι γκιλοτίνες, τα εκτελεστικά αποσπάσματα, οι σφαγές, οι εκτοπίσεις και οι φυλακίσεις («η αγχόνη και η γαλέρα», όπως μου είπε πρόσφατα ένας εξέχων κομμουνιστής) είναι ισχυρά και απαραίτητα όπλα της επανάστασης, και ότι αν έχουν γίνει τόσες πολλές επαναστάσεις οι οποίες ηττήθηκαν ή διαψεύστηκαν οι προσδοκίες, αυτό οφείλεται στην υπερβολική καλοσύνη-«αδυναμία» από την πλευρά των επαναστατών, οι οποίοι δεν καταδίωξαν, καταπίεσαν ή δεν σκότωσαν αρκετά.

Αυτή η μεροληψία που διατρέχει ορισμένες επαναστατικές ομάδες προήλθε από τη ρητορική και τις ιστορικές παραποιήσεις των υπερασπιστών της Γαλλικής Επανάστασης και τα τελευταία χρόνια αναζωογονήθηκε από την προπαγάνδα των μπολσεβίκων. Στην πραγματικότητα, όμως, ισχύει το αντίθετο. **Ο τρόμος υπήρξε ανέκαθεν το εργαλείο της τυραννίας**. Στη Γαλλία υπηρέτησε τη ζοφερή τυραννία του Ροβεσπιέρου και άνοιξε το δρόμο για τον Ναπολέοντα και την μετέπειτα αντεπανάσταση. Στη Ρωσία καταδίωξε και δολοφόνησε αναρχικούς και σοσιαλιστές, σφαγίασε εξεγερμένους εργάτες και αγρότες και, πράγματι, ανέκοψε την ορμή μιας επανάστασης που θα μπορούσε να είναι μια ευκαιρία να περάσει ο πολιτισμένος κόσμος σε μια νέα εποχή.

Όσοι πιστεύουν στην απελευθερωτική επαναστατική αποτελεσματικότητα της καταστολής και της αγριότητας, έχουν την ίδια οπισθοδρομική νοοτροπία με τους *νομικούς* που πιστεύουν ότι η επιβολή αυστηρών ποινών είναι το κλειδί για να αποφευχθεί το έγκλημα και να βελτιωθεί ηθικά ο κόσμος.

Ο τρόμος, όπως και ο πόλεμος, ξυπνά βάναυσα, άγρια πρωτόγονα συναισθήματα, που εξακολουθούν να καλύπτονται μόνο από το βερνίκι του πολιτισμού, και φέρνει στην επιφάνεια τα χειρότερα στοιχεία των ανθρώπων. Αντί να βοηθάει στην υπεράσπιση της επανάστασης, βοηθά στην απαξίωσή της, την κάνει μισητή για την πλειοψηφία και, μετά από μια περίοδο άγριων συγκρούσεων, καταλήγει αναπόφευκτα σε αυτό που σήμερα ονομάζεται «ομαλοποίηση»-«εξομάλυνση» — δηλαδή την νομιμοποίηση και διαιώνιση της τυραννίας. Όποιο κόμμα κι αν κερδίζει, καταλήγει πάντα στην εγκαθίδρυση ισχυρής κυβέρνησης, διασφαλίζοντας σε κάποιους την ειρήνη σε βάρος της ελευθερίας και, σε άλλους, την εξουσία χωρίς πάρα πολλούς κινδύνους.

Γνωρίζω καλά ότι οι τρομοκράτες αναρχικοί (οι λίγοι που υπάρχουν) απορρίπτουν κάθε μορφή οργανωμένης τρομοκρατίας, που κατευθύνεται από την κυβέρνηση μέσω των μισθωτών πρακτόρων της, και ότι θα ήθελαν οι εχθροί τους να θανατωθούν απευθείας από το λαό. Αυτό, όμως, θα επιδεινώσει την κατάσταση. Ο τρόμος μπορεί να ευχαριστήσει τους φανατικούς, αλλά πάνω από όλα ταιριάζει στους πραγματικούς κακούς, άπληστους για αίμα και χρήματα. Και δεν πρέπει να γίνεται προσπάθεια εξιδανίκευσης του λαού παρουσιάζοντάς τον ότι αποτελείται από απλούς

ανθρώπους, άντρες και γυναίκες που, όταν, και αν, διαπράττουν υπερβολές, το κάνουν από καλές προθέσεις. Η αστυνομία και οι φασίστες υπηρετούν την εξουσία, αλλά προέρχονται από τους κόλπους του λαού!

Ο φασισμός έχει υποδεχθεί πολλούς εγκληματίες στις τάξεις του και έτσι, σε κάποιο βαθμό, έχει εξαγνίσει εκ των προτέρων την ατμόσφαιρα στην οποία θα γίνει η επανάσταση. Υπάρχουν και πάντα θα υπάρχουν εκείνοι που για οποιονδήποτε λόγο δεν θέλουν ή δεν μπόρεσαν να γίνουν φασίστες, αλλά στο όνομα της «επανάστασης» είναι πρόθυμοι να κάνουν ό,τι κάνουν οι φασίστες στο όνομα της «πατρίδας».

Φυσικά, πρέπει να υπερασπιστούμε και να αναπτύξουμε την επανάσταση με μιαν ανυποχώρητη λογική, αλλά δεν πρέπει και δεν μπορούμε να την υπερασπιστούμε με μέσα που έρχονται σε αντίθεση με τους δικούς της σκοπούς.

Το μεγάλο μέσο για την υπεράσπιση της επανάστασης παραμένει όπως πάντα αυτό της στέρησης των εξουσιαστών από τα οικονομικά μέσα με τα οποία κυβερνούν και της στέρησης του οπλισμού όλων (μέχρι να μπορέσουν να πετάξουν μόνοι τους τα όπλα στην άκρη ως άχρηστα και επικίνδυνα παιχνίδια) και να παρακινηθεί το ενδιαφέρον του πληθυσμού για την νίκη.

Αν, για να κερδίσουμε, πρέπει να στήσουμε αγχόνες σε πλατείες, θα προτιμούσα να χάσω.

Απόδοση: Αναρχία και Ζωή

Β΄ ΜΕΡΟΣ

Απομαγνητοφωνημένη συζήτηση της Αναρχικής Αρχειοθήκης με θέμα:

Ο Πόλεμος και οι Αναρχικοί

Το παρακάτω κείμενο αποτελεί απομαγνητοφώνηση συζήτησης που πραγματοποιήθηκε στις 17 Οκτωβρίου του 2019 στα γραφεία της Αναρχικής Αρχειοθήκης με θέμα «Ο Πόλεμος και οι Αναρχικοί».

Στη συζήτηση, εξετάστηκε η σημασία που έχει, πρώτα πρώτα ως αναρχικοί, σε κάθε περίπτωση να προσπαθούμε η συμβολή μας να μην ενισχύει εξουσιαστικές διαθέσεις, προοπτικές και σχέδια, έτσι ώστε η όποια συμμετοχή μας να είναι, όσο το δυνατόν, προς την κατεύθυνση της ενίσχυσης της ανθρωπινότητας, της ανθρώπινης φύσης, της απελευθερωτικής, της αποδευσμευτικής προοπτικής.

Στη συζήτηση συμμετείχε και ο σύντροφός μας Γιώργος Βλασσόπουλος.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΣ[1]: Το κομμουνιστικό κόμμα είχε ένα σχέδιο το οποίο το πήρε από την κομμουνιστική διεθνή, στα γερμανικά ... ο Σταυρίδης το εφάρμοσε μαζί με τον Πουλιόπουλο στο μέτωπο, δυστυχώς, με απόλυτη επιτυχία ... με απόλυτη καταστροφική επιτυχία. Κατέλαβαν τα τηλεφωνικά κέντρα για να έχουν επικοινωνία, έγινε μια απεργία και το κράτος έστειλε όλους τους απεργούς πείνας, οι περισσότεροι κομμουνιστές, στο μέτωπο... κατέλαβαν τις σιδηροδρομικές γραμμές... είχανε λιποταξίες κλπ.

Συμμετέχων: Ουσιαστικά ωφελήθηκε η άλλη πλευρά.

Γ.Β.: ...ωφελήθηκαν οι Οθωμανοί και όχι μόνο αυτοί και οι Γάλλοι και οι Ιταλοί και οι Εγγλέζοι, όλοι ωφελήθηκαν... οι μόνο που δεν ωφελήθηκαν ήταν οι φουκαριάρηδες οι πρόσφυγες και μετά λέγαν ότι έφταιξε ο βασιλιάς ο τάδε ο δείνα... Και οι βενιζελικοί, βέβαια, οι οποίοι λόγω των αντιθέσεων, οι αξιωματικοί τρωγόντουσαν μεταξύ τους. Αλλά αυτοί που δουλέψανε με πολύ συστηματικό τρόπο ήταν οι κουμουνιστές.

Ποιος φορτώνεται το ένα εκατομμύριο σφαγιασθέντων; Και να δημιουργήσεις στη θέση του ένα τέρας κράτος, όπως αυτό που υπάρχει τώρα. Δηλαδή, όλα τα κράτη είναι εχθρικά προς την ανθρώπινη φύση, κάποια όμως υπέρ το δέον... ξεπερνούν και τα στοιχειώδη. Όλα τα κράτη έχουν κάνει γενοκτονίες, όλα τα κράτη έχουν κάνει εθνοκαθάρσεις· κάποια κράτη έχουν ξεπεράσει και τα συμπαθώ τους κούρδους, είναι ένας λαός ο οποίος πολεμάει τόσα χρόνια να πάρει την ανεξαρτησία του και να φτιάξει ένα κράτος. Σαν άνθρωπος, μπορεί να τους συμπαθώ, ως αναρχικός δεν μπορώ να πολεμήσω μαζί με τους Κούρδους διότι γνωρίζω ότι αγωνίζονται για να κτίσουν κράτος, εξουσία. Δεν έχω την δυνατότητα ούτε αριθμητικά ούτε σε επίπεδο διάχυσης ιδεών να μπορώ να τους πείσω ότι αυτό που πάνε να φτιάξουνε είναι ένα ακόμη τέρας δίπλα στο τέρας του Άσσαντ και δίπλα στο τέρας του Ερντογάν, ή στο τέρας του Πούτιν, το οποίο είναι λίγο πιο μακριά. Δεν μπορώ να πω «πάω να πολεμήσω με τους κούρδους» διότι αυτό καταστρατηγεί θεμελιώδεις αρχές της αναρχίας. Ο αναρχισμός μπορεί να πει, πάμε να πολεμήσουμε με τους κούρδους, διότι δεν ενδιαφέρεται για τις αρχές της αναρχίας. Τι λένε βρε παιδιά! ... αυτό που πάνε να κάνουν είναι σχηματισμός κράτους. Να αποσχιστούν από την Συρία και ενδεχομένως να αποσπάσουνε και κομμάτια από την Τουρκία και να φτιάξουν (όπως θέλει και η Αλβανία) το μεγάλο Κουρδιστάν. Μπορεί να είναι δίκαιο το αίτημά τους με μια λογική δικαιοσύνης «Χ»... αλλά δεν παύει να είναι μια λογική, η οποία οδηγεί στην δόμηση μιας ισχυρότατης εξουσίας.

Συμμετέχων: Μα δεν υπάρχει θέμα να υπάρχει φάση πολέμου που να μην βγει ζημιωμένος.

Γ.Β.: Εδώ είναι αυτό το σημείο που λέμε ότι κάθε τι εκτιμάται συ-

Το παρακάτω κείμενο αποτελεί απομαγνητοφώνηση συζήτησης που πραγματοποιήθηκε στις 17 Οκτωβρίου του 2019 στα γραφεία της Αναρχικής Αρχειοθήκης με θέμα «Ο Πόλεμος και οι Αναρχικοί».

Στη συζήτηση, εξετάστηκε η σημασία που έχει, πρώτα πρώτα ως αναρχικοί, σε κάθε περίπτωση να προσπαθούμε η συμβολή μας να μην ενισχύει εξουσιαστικές διαθέσεις, προοπτικές και σχέδια, έτσι ώστε η όποια συμμετοχή μας να είναι, όσο το δυνατόν, προς την κατεύθυνση της ενίσχυσης της ανθρωπινότητας, της ανθρώπινης φύσης, της απελευθερωτικής, της αποδευσμευτικής προοπτικής.

Στη συζήτηση συμμετείχε και ο σύντροφός μας Γιώργος Βλασσόπουλος.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΣ[1]: Το κομμουνιστικό κόμμα είχε ένα σχέδιο το οποίο το πήρε από την κομμουνιστική διεθνή, στα γερμανικά ... ο Σταυρίδης το εφάρμοσε μαζί με τον Πουλιόπουλο στο μέτωπο, δυστυχώς, με απόλυτη επιτυχία ... με απόλυτη καταστροφική επιτυχία. Κατέλαβαν τα τηλεφωνικά κέντρα για να έχουν επικοινωνία, έγινε μια απεργία και το κράτος έστειλε όλους τους απεργούς πείνας, οι περισσότεροι κομμουνιστές, στο μέτωπο... κατέλαβαν τις σιδηροδρομικές γραμμές... είχανε λιποταξίες κλπ.

Συμμετέχων: Ουσιαστικά ωφελήθηκε η άλλη πλευρά.

Γ.Β.: ...ωφελήθηκαν οι Οθωμανοί και όχι μόνο αυτοί και οι Γάλλοι και οι Ιταλοί και οι Εγγλέζοι, όλοι ωφελήθηκαν... οι μόνο που δεν ωφελήθηκαν ήταν οι φουκαριάρηδες οι πρόσφυγες και μετά λέγαν ότι έφταιξε ο βασιλιάς ο τάδε ο δείνα... Και οι βενιζελικοί, βέβαια, οι οποίοι λόγω των αντιθέσεων, οι αξιωματικοί τρωγόντουσαν μεταξύ τους. Αλλά αυτοί που δουλέψανε με πολύ συστηματικό τρόπο ήταν οι κουμουνιστές.

Ποιος φορτώνεται το ένα εκατομμύριο σφαγιασθέντων; Και να δημιουργήσεις στη θέση του ένα τέρας κράτος, όπως αυτό που υπάρχει τώρα. Δηλαδή, όλα τα κράτη είναι εχθρικά προς την ανθρώπινη φύση, κάποια όμως υπέρ το δέον... ξεπερνούν και τα στοιχειώδη. Όλα τα κράτη έχουν κάνει γενοκτονίες, όλα τα κράτη έχουν κάνει εθνοκαθάρσεις· κάποια κράτη έχουν ξεπεράσει και τα στοιχειώδη επίπεδα. Είναι μονίμως εθνοκαθαρτές και γενοκτόνοι.

Συμμετέχων: Αυτοί οι κομμουνιστές ήταν στρατεύσιμοι... στο μέτωπο;

Γ.Β.: Ναι.

Συμμετέχων: Απλοί στρατιώτες;

Γ.Β.: Ναι, κάποιοι είχαν και κάποιο βαθμό, λοχίες... και αξιωματικοί... στην πρώτη γραμμή. Και το φέρνω σαν παράδειγμα γιατί έχει πολύ μεγάλη σημασία στο αν και πως αντιτίθεσαι. Βεβαίως, να λες ότι ο πόλεμος δεν είναι ωφέλιμος για την ανθρωπότητα, για κάθε είδους ανθρώπινες ομάδες, αυτό είναι σωστό δεν θέλουμε να σκοτωνόμαστε... όταν συγκρούονται δύο στρατοί αυτός που θα νικήσει θα γίνει ο σφαγέας στους υπόλοιπους. Σε έναν πόλεμο εκτρέπονται τα πάντα, δεν υπάρχουν «κανόνες του πολέμου». Αυτά μόνο στην Ιαπωνία, ίσχυαν παλιά, και κάτι ανατολικές χώρες που υπήρχε «κανόνας τιμής» αν θυμάμαι καλά, κάπως έτσι. Αυτοί εξαλείφθηκαν, δεν υπάρχουν.

Δεν υπάρχουν κανόνες στον πόλεμο... Θα λεηλατήσει ζωές

συμπαθώ τους κούρδους, είναι ένας λαός ο οποίος πολεμάει τόσα χρόνια να πάρει την ανεξαρτησία του και να φτιάξει ένα κράτος. Σαν άνθρωπος, μπορεί να τους συμπαθώ, ως αναρχικός δεν μπορώ να πολεμήσω μαζί με τους Κούρδους διότι γνωρίζω ότι αγωνίζονται για να κτίσουν κράτος, εξουσία. Δεν έχω την δυνατότητα ούτε αριθμητικά ούτε σε επίπεδο διάχυσης ιδεών να μπορώ να τους πείσω ότι αυτό που πάνε να φτιάξουνε είναι ένα ακόμη τέρας δίπλα στο τέρας του Άσσαντ και δίπλα στο τέρας του Ερντογάν, ή στο τέρας του Πούτιν, το οποίο είναι λίγο πιο μακριά. Δεν μπορώ να πω «πάω να πολεμήσω με τους κούρδους» διότι αυτό καταστρατηγεί θεμελιώδεις αρχές της αναρχίας. Ο αναρχισμός μπορεί να πει, πάμε να πολεμήσουμε με τους κούρδους, διότι δεν ενδιαφέρεται για τις αρχές της αναρχίας. Τι λένε βρε παιδιά! ... αυτό που πάνε να κάνουν είναι σχηματισμός κράτους. Να αποσχιστούν από την Συρία και ενδεχομένως να αποσπάσουνε και κομμάτια από την Τουρκία και να φτιάξουν (όπως θέλει και η Αλβανία) το μεγάλο Κουρδιστάν. Μπορεί να είναι δίκαιο το αίτημά τους με μια λογική δικαιοσύνης «Χ»... αλλά δεν παύει να είναι μια λογική, η οποία οδηγεί στην δόμηση μιας ισχυρότατης εξουσίας.

Συμμετέχων: Μα δεν υπάρχει θέμα να υπάρχει φάση πολέμου που να μην βγει ζημιωμένος.

Γ.Β.: Εδώ είναι αυτό το σημείο που λέμε ότι κάθε τι εκτιμάται συγκεκριμένα και κρίνεται συγκεκριμένα...

Συμμετέχων: ...πολεμούσαν με τα όπλα των Αμερικάνων. Εδώ υπάρχει μια θεμελιώδης αντίφαση. Και λένε αυτοδιαχείριση, αυτοοργάνωση κλπ και λες μα τι; ο σκοπός αγιάζει τα μέσα; Συμμαχούμε με τους... και τώρα τρέξανε σε ρωσική βάση ... δηλαδή μιλάμε με όλο το μπλοκ της κυριαρχίας. Συνεννόηση σε ρωσική βάση με το καθεστώς Άσσαντ που προηγουμένως πολεμούσανε. Και εδώ σηκώνεις τα χέρια ψηλά και τους λες «τί είδους αναρχία είναι αυτή;» Είχε σκοτωθεί και ένας αναρχικός, ο άνθρωπος αυτό που έγραψε ήταν σημαντικό, συγκινητικό... δεν ήταν για τα σκατά που πήγε και έδωσε την ζωή του εκεί. Αλλά αναρωτιέσαι, δεν είναι πρόβλημα; Δεν είναι αντίφαση; Δηλαδή, σου λέει για την ελευθερία, για την αναρχία και λες κρίμα... να χάνονται αξιόλογοι άνθρωποι σε λάθος πεδίο, σε λάθος μάχη. Και το απέδειξε τώρα... σε ρωσική βάση συναντήθηκαν οι Κούδροι με το καθεστώς Άσσαντ. Και πριν πολεμούσαν τους τζιχαντιστές με τα όπλα των Αμερικα-

φική επιτυχία. Κατέλαβαν τα τηλεφωνικά κέντρα για να έχουν επικοινωνία, έγινε μια απεργία και το κράτος έστειλε όλους τους απεργούς πείνας, οι περισσότεροι κομμουνιστές, στο μέτωπο... κατέλαβαν τις σιδηροδρομικές γραμμές... είχανε λιποταξίες κλπ.

Συμμετέχων: Ουσιαστικά ωφελήθηκε η άλλη πλευρά.

Γ.Β.: ...ωφελήθηκαν οι Οθωμανοί και όχι μόνο αυτοί και οι Γάλλοι και οι Ιταλοί και οι Εγγλέζοι, όλοι ωφελήθηκαν... οι μόνο που δεν ωφελήθηκαν ήταν οι φουκαριάρηδες οι πρόσφυγες και μετά λέγαν ότι έφταιξε ο βασιλιάς ο τάδε ο δείνα... Και οι βενιζελικοί, βέβαια, οι οποίοι λόγω των αντιθέσεων, οι αξιωματικοί τρωγόντουσαν μεταξύ τους. Αλλά αυτοί που δουλέψανε με πολύ συστηματικό τρόπο ήταν οι κουμουνιστές.

Ποιος φορτώνεται το ένα εκατομμύριο σφαγιασθέντων; Και να δημιουργήσεις στη θέση του ένα τέρας κράτος, όπως αυτό που υπάρχει τώρα. Δηλαδή, όλα τα κράτη είναι εχθρικά προς την ανθρώπινη φύση, κάποια όμως υπέρ το δέον... ξεπερνούν και τα στοιχειώδη. Όλα τα κράτη έχουν κάνει γενοκτονίες, όλα τα κράτη έχουν κάνει εθνοκαθάρσεις· κάποια κράτη έχουν ξεπεράσει και τα στοιχειώδη επίπεδα. Είναι μονίμως εθνοκαθαρτές και γενοκτόνοι.

Συμμετέχων: Αυτοί οι κομμουνιστές ήταν στρατεύσιμοι... στο μέτωπο;

Γ.Β.: Ναι.

Συμμετέχων: Απλοί στρατιώτες;

Γ.Β.: Ναι, κάποιοι είχαν και κάποιο βαθμό, λοχίες... και αξιωματικοί... στην πρώτη γραμμή. Και το φέρνω σαν παράδειγμα γιατί έχει πολύ μεγάλη σημασία στο αν και πως αντιτίθεσαι. Βεβαίως, να λες ότι ο πόλεμος δεν είναι ωφέλιμος για την ανθρωπότητα, για κάθε είδους ανθρώπινες ομάδες, αυτό είναι σωστό δεν θέλουμε να σκοτωνόμαστε... όταν συγκρούονται δύο στρατοί αυτός που θα νικήσει θα γίνει ο σφαγέας στους υπόλοιπους. Σε έναν πόλεμο εκτρέπονται τα πάντα, δεν υπάρχουν «κανόνες του πολέμου». Αυτά μόνο στην Ιαπωνία, ίσχυαν παλιά, και κάτι ανατολικές χώρες που υπήρχε «κανόνας τιμής» αν θυμάμαι καλά, κάπως έτσι. Αυτοί εξαλείφθηκαν, δεν υπάρχουν.

Δεν υπάρχουν κανόνες στον πόλεμο ... Θα λεηλατήσει ζωές, εδάφη... Γιατί, σαφώς το να είσαι ενάντια στον πόλεμο και να το εξηγείς με τον καλύτερο δυνατό τρόπο ανάλογα και με τις συνθήκες είναι πολύ σημαντικό. Από εκεί και πέρα το πώς πρακτικά θα μπεις μέσα σε αυτόν τον κύκλο, τον πολυσύνθετο κύκλο (δεν είναι μόνο κύκλος αίματος), ιδεών, κατευθύνσεων, συμφερόντων. Σε αυτήν την περίπτωση ένας αναρχικός πρέπει να είναι πολύ προσεκτικός. Δυστυχώς, αυτοί που μιλήσανε στο όνομα της αναρχίας αλλά ουσιαστικά υπηρέτησαν και υπηρετούν τον αναρχισμό δεν το σκέφτονται τόσο καλά. Παραδείγματος χάριν, εγώ προσωπικά

1. Στη συνέχεια του κειμένου διαβάζετε Γ.Β.

ζονται για να κτίσουν κράτος, εξουσία. Δεν έχω την δυνατότητα ούτε αριθμητικά ούτε σε επίπεδο διάχυσης ιδεών να μπορώ να τους πείσω ότι αυτό που πάνε να φτιάξουνε είναι ένα ακόμη τέρας δίπλα στο τέρας του Άσσαντ και δίπλα στο τέρας του Ερντογάν, ή στο τέρας του Πούτιν, το οποίο είναι λίγο πιο μακριά. Δεν μπορώ να πω «πάω να πολεμήσω με τους κούρδους» διότι αυτό καταστρατηγεί θεμελιώδεις αρχές της αναρχίας. Ο αναρχισμός μπορεί να πει, πάμε να πολεμήσουμε με τους κούρδους, διότι δεν ενδιαφέρεται για τις αρχές της αναρχίας. Τι λένε βρε παιδιά! ... αυτό που πάνε να κάνουν είναι σχηματισμός κράτους. Να αποσχιστούν από την Συρία και ενδεχομένως να αποσπάσουνε και κομμάτια από την Τουρκία και να φτιάξουν (όπως θέλει και η Αλβανία) το μεγάλο Κουρδιστάν. Μπορεί να είναι δίκαιο το αίτημά τους με μια λογική δικαιοσύνης «Χ»... αλλά δεν παύει να είναι μια λογική, η οποία οδηγεί στην δόμηση μιας ισχυρότατης εξουσίας.

Συμμετέχων: Μα δεν υπάρχει θέμα να υπάρχει φάση πολέμου που να μην βγει ζημιωμένος.

Γ.Β.: Εδώ είναι αυτό το σημείο που λέμε ότι κάθε τι εκτιμάται συγκεκριμένα και κρίνεται συγκεκριμένα...

Συμμετέχων: ...πολεμούσαν με τα όπλα των Αμερικάνων. Εδώ υπάρχει μια θεμελιώδης αντίφαση. Και λένε αυτοδιαχείριση, αυτοοργάνωση κλπ και λες μα τι; ο σκοπός αγιάζει τα μέσα; Συμμαχούμε με τους... και τώρα τρέξανε σε ρωσική βάση ... δηλαδή μιλάμε με όλο το μπλοκ της κυριαρχίας. Συνεννόηση σε ρωσική βάση με το καθεστώς Άσσαντ που προηγουμένως πολεμούσανε. Και εδώ σηκώνεις τα χέρια ψηλά και τους λες «τί είδους αναρχία είναι αυτή;» Είχε σκοτωθεί και ένας αναρχικός, ο άνθρωπος αυτό που έγραψε ήταν σημαντικό, συγκινητικό... δεν ήταν για τα σκατά που πήγε και έδωσε την ζωή του εκεί. Αλλά αναρωτιέσαι, δεν είναι πρόβλημα; Δεν είναι αντίφαση; Δηλαδή, σου λέει για την ελευθερία, για την αναρχία και λες κρίμα... να χάνονται αξιόλογοι άνθρωποι σε λάθος πεδίο, σε λάθος μάχη. Και το απέδειξε τώρα... σε ρωσική βάση συναντήθηκαν οι Κούδροι με το καθεστώς Άσσαντ. Και πριν πολεμούσαν τους τζιχαντιστές με τα όπλα των Αμερικανών. Οι αναρχικοί τι δουλειά έχουνε;

Γ.Β.: Οι αναρχιστές όμως έχουνε.

Συμμετέχων: Έχει δειχτεί με τους κούρδους ότι κτίζουνε έναν ελευθεριακό κοινοτισμό.

Συμμετέχων: Ποιος είναι ο ελευθεριακός κοινοτισμός που χτίζεται σε αγαστή συνεργασία με το μπλοκ κυριαρχίας... με Ρώσους, με Αμερικάνους, με τον Άσσαντ.

Γ.Β.: Εκτός από αυτό. Πόσο ελευθεριακό είναι το να έχεις συλλάβει 10 χιλιάδες τζιχατζιστές αιχμάλωτους και 50 χιλιάδες ακόμη και να τους κρατάς σε στρατόπεδα.

Συμμετέχων: Δηλαδή τα παιδιά που θα μεγαλώσουν σε στρατόπεδο έχουμε την ιδέα ότι θα γίνουν τζιχαντιστές;;

Συμμετέχων: ...έχει όλο αυτό ντυθεί με ένα περίβλημα...
Γ.Β.: Ναι, ακριβώς, αλλά το περίβλημα αυτό είναι ψευδές. Αυτό μας ενδιαφέρει εμάς... και όταν ειπώθηκε προηγουμένως, απόσπαση, πολικότητα, κατανόηση και συμβολή εκεί που πραγματικά χρειάζεται ή εκεί που είναι άφευκτος ανάγκη. Άφευκτος ανάγκη παρουσιάζεται αν πραγματικά γίνει μια σύρραξη με ένα κράτος και οι άλλοι έχουν πάρει παραμάζωμα τους από εδώ εξουσιαστές και προφανώς δεν θα αφήσουν τίποτα όρθιο. Εκεί αντιστέκεσαι. Δεν μπορείς να πεις, καλώς τα παιδιά, σφάξε με αγά μου να αγιάσω. Είπαμε, είμαστε κατά των βίαιων ενεργειών αλλά από εκεί και πέρα δεν είμαστε και ηλίθιοι.
Συμμετέχων: Εκεί είναι άμυνα, στοιχειώδης άμυνα.
Συμμετέχων: Σε μια περίοδο επιστράτευσης όταν κρίνεται απαραίτητο και δεν έχεις περιθώρια να πεις όχι, και γίνεται μια ομαδική επιστράτευση, τι περιθώρια έχουν οι άνθρωποι να αρνηθούν;
Συμμετέχων: Οι αναρχικοί έχουν άπειρα περιθώρια και έχουν δείξει από την εποχή του ισπανικού εμφυλίου ότι δεν μπορώ να καταταχτώ σε έναν εθνικό στρατό ο οποίος έχει συγκεκριμένη συμπεριφορά, συγκεκριμένη δομή και συμπεριφορά απέναντι στον εχθρό. Δεν μπορεί να ταχθεί έναν αναρχικός με τον εθνικό στρατό. Το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να σαμποτάρει όταν μπορέσει και να αντισταθεί υπερασπίζοντας τον εαυτό του, τους συντρόφους του και να υπερασπιστεί τη ζωή. Ένας αναρχικός, όταν θα ασκήσει βία είναι μόνο για να υπερασπιστεί ανθρώπινη ζωή, πρώτον ατομικά και έπειτα συντροφικά και συλλογικά. Δεν θα μπορέσω εγώ ποτέ να απλώσω το όπλο για να σκοτώσω τον απέναντί μου επειδή τον θεωρώ κατώτερο ή μου το επιβάλει ο στρατός. Είναι οξύμωρο... Δεν μπορεί να ενταχθεί ένας αναρχικός σε μια τέτοια συλλογιστική βάση και το έχουμε δει πάρα πολύ συχνά. Επίσης, δεν μπορεί να συνταχθεί ένας αναρχικός σε καμία περίπτωση σε απελευθερωτικά τύπου ΕΑΜ. Δεν μπορεί να πάει σε μία λογική το μη χείρον βέλτιστο... και το έχουμε δει στο παρέλθουν και στην Ισπανία και στην Ελλάδα που έχουν ταχθεί και αναρχικοί με συγκεκριμένες συμπεριφορές και κατόπιν είδαμε τα αποτελέσματα. Έχουμε νομίζω την εμπειρία ιστορικά να πούμε ότι δεν μπορούμε να ταχθούμε με μια εξουσιαστική λογική η οποία πάει να εγκαθιδρύσει κράτος. Σε καμία περίπτωση. Μόνο για να υπερασπιστεί την ανθρώπινη ζωή, τον εαυτό του και τους συντρόφους του και τον διπλανό του και των παιδιών του. Μέχρι εκεί. Και μπορεί να συμμετάσχει σε κάτι πιο απλό... θα μπορούσε να πει κάποιος, αν έρθει κάποιος αστυνομικός με το πιστόλι στο χέρι και σου πει αν δεν υπηρετήσεις την πατρίδα σε σκοτώνω.... Ακόμα και εκεί μπορείς να πεις ότι εγώ είμαι αντιρρησίας συνείδησης ή εγώ δεν θέλω να χρησιμοποιήσω όπλο, τοποθετήστε με τραυματιοφορέα, κά-

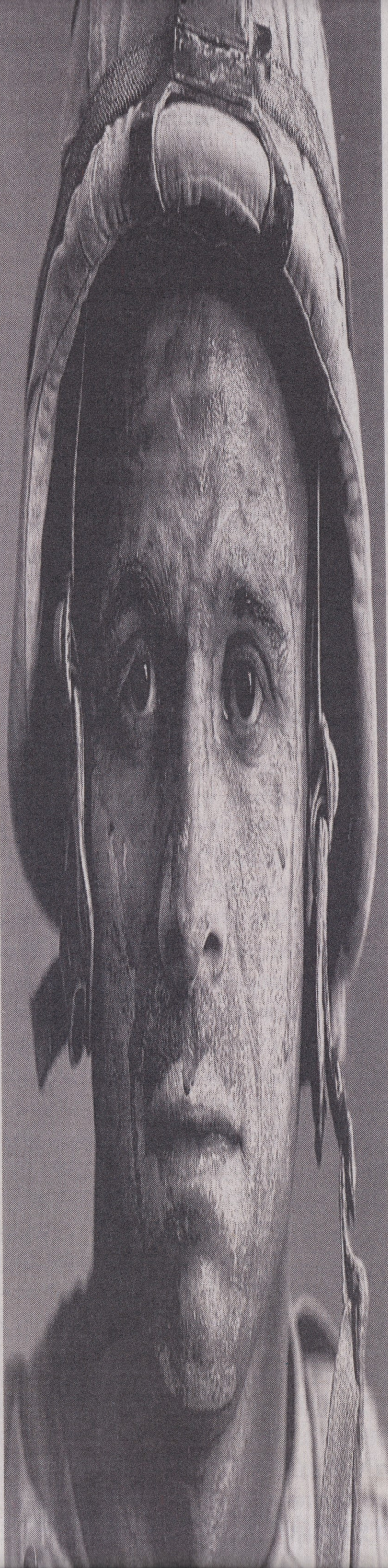
ψουμε. Έτσι δεν είναι; Είναι πολύ απλό. Και βέβαια απεχθανόμαστε τη βία, αλλά αναγκαστικά θα αμυνθούμε... γιατί πρώτα απ' όλα αμυνόμαστε... και πάλι όταν το κάνουμε είναι φθορά, είναι πίεση, αρέσει σε κανένα; Θα είναι τρελός κάποιος να θέλει να πετάει μπουκάλια.
Συμμετέχων: ... το βία στη βία της εξουσίας.
Συμμετέχων: Σε αυτό να πω κάτι διαφορετικό. Η βία δεν έχει πάντα το πρόσωπο της εξουσίας... η βία μπορεί να γίνει εξουσία εφ' όσον ασκήσεις βία, να τον πιάσεις, να τον ισοπεδώσεις, να τον χειριστείς εξουσιαστικά τέλος πάντων. Άλλο η βία που ασκώ όταν σε πιάσω και σου χώσω ένα χαστούκι και να φύγω για τον Χ, Ψ λόγο και άλλο σε έχω πιάσει σου δίνω μία, σου δίνω τρεις, σε κλείνω μέσα, σε ξαναβάζω .... Αλλιώς να έχω πυρηνικά απέναντι σε όλους, και αλλιώς να είμαι με ένα τόξο ή με ένα μπουκάλι και με ένα όπλο.
Γ.Β.: Στο ένα που λες, είναι η ζωική ενέργεια η οποία εκδηλώνεται ... παράλληλα αποσύρεται... και αφήνει ξανά να λειτουργήσει αρμονικά όπως είναι... στην άλλη περίπτωση έχει ξεφύγει.
Συμμετέχων: Αυτό θέλω να πω. Η βία έχει δύο όψεις... το πρώτο που είπαμε η ζωική ενέργεια για εμένα δεν είναι εξουσία.
Γ.Β.: Εξουσία έχουμε όταν η βία δομείται ... όταν μια φυλή επιτίθεται σε μία άλλη. Τους νικά. Αν φύγει ή προηγουμένως πάρει κάποια πρόβατα ή κάποια τρόφιμα... εντάξει δεν έγινε και τίποτα. Είναι μια διατάραξη η οποία, όμως, επανέρχεται σε μια ομαλή πορεία. Εάν τους πιάσει, τους αιχμαλωτίσεις τους σύρει στο δικό του χωριό και τους βάλει να σκάβουν, να δουλεύουν και αυτοί να κάθονται να τους βλέπουν ... εκεί έχουμε δόμηση εξουσίας. Η βία, δηλαδή, δομείται και γίνεται εξουσία.
Συμμετέχων: Το ίδιο γίνεται και σε μια πορεία π.χ. είναι αλλιώς αυτό που περιέγραψε ο σύντροφος και αλλιώς τον βουτάω τον μπάτσο, τον πάω και σε μια υπόγα και τον βασανίζω... αυτό είναι εξουσία.
Συμμετέχουσα: αυτό είναι και το δράμα το ανθρώπινο. Να ...σκέφτεται και να ...δημιουργεί... Η διαφορά από το ζώα ... το ζωάκι θα πάει να κυνηγήσει το κουνέλι, θα το πιάσει, θα το φάει. Ο άνθρωπος, κατ' αρχάς, θα πάει να κυνηγήσει το κουνέλι θα το πιάσει, θα το φάει την πρώτη μέρα, τη δεύτερη, την τρίτη, την τέταρτη θα πει: μαλάκας είμαι εγώ... για κοίτα πιο εκεί αυτοί έχουνε πιάσει δύο κουνέλια θα πάω να τους τα πάρω και έτσι αναπτύσσεται η ...«ανθρώπινη αλληλεγγύη» και η ...«αγάπη» μεταξύ των ανθρώπων. Επειδή ο άνθρωπος σκέφτεται πολύπλοκα.... Αυτό είναι το πρόβλημα... όπως, επίσης, το μεγάλο πρόβλημα του πολέμου είναι εδώ (δείχνει το κεφάλι), είναι πεποίθηση, είναι προκατάληψη, είναι, το ότι για όλο τον κόσμο ο πόλεμος είναι κάτι το οποίο δεν

σω. Είπαμε, είμαστε κατά των βίαιων ενεργειών αλλά από εκεί και πέρα δεν είμαστε και ηλίθιοι.
Συμμετέχων: Εκεί είναι άμυνα, στοιχειώδης άμυνα.
Συμμετέχων: Σε μια περίοδο επιστράτευσης όταν κρίνεται απαραίτητο και δεν έχεις περιθώρια να πεις όχι, και γίνεται μια ομαδική επιστράτευση, τι περιθώρια έχουν οι άνθρωποι να αρνηθούν;
Συμμετέχων: Οι αναρχικοί έχουν άπειρα περιθώρια και έχουν δείξει από την εποχή του ισπανικού εμφυλίου ότι δεν μπορώ να καταταχτώ σε έναν εθνικό στρατό ο οποίος έχει συγκεκριμένη συμπεριφορά, συγκεκριμένη δομή και συμπεριφορά απέναντι στον εχθρό. Δεν μπορεί να ταχθεί έναν αναρχικός με τον εθνικό στρατό. Το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να σαμποτάρει όταν μπορέσει και να αντισταθεί υπερασπίζοντας τον εαυτό του, τους συντρόφους του και να υπερασπιστεί τη ζωή. Ένας αναρχικός, όταν θα ασκήσει βία είναι μόνο για να υπερασπιστεί ανθρώπινη ζωή, πρώτον ατομικά και έπειτα συντροφικά και συλλογικά. Δεν θα μπορέσω εγώ ποτέ να απλώσω το όπλο για να σκοτώσω τον απέναντί μου επειδή τον θεωρώ κατώτερο ή μου το επιβάλει ο στρατός. Είναι οξύμωρο... Δεν μπορεί να ενταχθεί ένας αναρχικός σε μια τέτοια συλλογιστική βάση και το έχουμε δει πάρα πολύ συχνά. Επίσης, δεν μπορεί να συνταχθεί ένας αναρχικός σε καμία περίπτωση σε απελευθερωτικά τύπου ΕΑΜ. Δεν μπορεί να πάει σε μία λογική το μη χείρον βέλτιστο... και το έχουμε δει στο παρέλθουν και στην Ισπανία και στην Ελλάδα που έχουν ταχθεί και αναρχικοί με συγκεκριμένες συμπεριφορές και κατόπιν είδαμε τα αποτελέσματα. Έχουμε νομίζω την εμπειρία ιστορικά να πούμε ότι δεν μπορούμε να ταχθούμε με μια εξουσιαστική λογική η οποία πάει να εγκαθιδρύσει κράτος. Σε καμία περίπτωση. Μόνο για να υπερασπιστεί την ανθρώπινη ζωή, τον εαυτό του και τους συντρόφους του και τον διπλανό του και των παιδιών του. Μέχρι εκεί. Και μπορεί να συμμετάσχει σε κάτι πιο απλό... θα μπορούσε να πει κάποιος, αν έρθει κάποιος αστυνομικός με το πιστόλι στο χέρι και σου πει αν δεν υπηρετήσεις την πατρίδα σε σκοτώνω.... Ακόμα και εκεί μπορείς να πεις ότι εγώ είμαι αντιρρησίας συνείδησης ή εγώ δεν θέλω να χρησιμοποιήσω όπλο, τοποθετήστε με τραυματιοφορέα, κάπου όπου θα βοηθάω. Καταλαβαίνω ότι κρίνεται η ζωή μου, έτσι αναγκαστικά θα ενταχθώ στον στρατό, αλλά σε κάποιο πόστο από όπου θα μπορέσω να βοηθήσω κάπως διαφορετικά. Αυτά νομίζω είναι δεδομένα.
Συμμετέχων: ...δηλαδή το πρόβλημα είναι να μην ασκήσεις βία;
Γ.Β.: Όχι, να ασκήσεις την βία όταν χρειάζεται να συμβάλεις σε συνολικότερες αποδεσμευτηκές καταστάσεις και όχι να την ασκήσεις επειδή η εξουσία σού το επιτάσσει να το κάνεις. Είτε γιατί παρορμητικά θεωρείς ότι οι τάδε είναι κατώτεροι και συμπαρατάσσονται με την εξουσία και πάω να τους τσακίσω. Δηλαδή, έτσι κι αλλιώς, κάποια στιγμή με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, κάποιες κοινότητες που θεωρούμε ότι θα φτιαχτούνε στο μέλλον, θα έχουν να αντιμετωπίσουν επιθετικότητα από εξουσιαστές κάθε λογής και αναγκαστικά θα προσφύγουν και σε αυτό το μέσο για να υπερασπιστούν αυτό το οποίο ....
Συμμετέχων: ...Πάμε στο τώρα... όταν διοργανώνεται μία πορεία και προσπαθούμε να δούμε πως θα προστατέψουμε ένα μπλοκ

χειρίστεις εξουσιαστικά τέλος πάντων. Άλλο η βία που ασκώ όταν σε πιάσω και σου χώσω ένα χαστούκι και να φύγω για τον Χ, Ψ λόγο και άλλο σε έχω πιάσει σου δίνω μία, σου δίνω τρεις, σε κλείνω μέσα, σε ξαναβάζω .... Αλλιώς να έχω πυρηνικά απέναντι σε όλους, και αλλιώς να είμαι με ένα τόξο ή με ένα μπουκάλι και με ένα όπλο.
Γ.Β.: Στο ένα που λες, είναι η ζωική ενέργεια η οποία εκδηλώνεται ... παράλληλα αποσύρεται... και αφήνει ξανά να λειτουργήσει αρμονικά όπως είναι... στην άλλη περίπτωση έχει ξεφύγει.
Συμμετέχων: Αυτό θέλω να πω. Η βία έχει δύο όψεις... το πρώτο που είπαμε η ζωική ενέργεια για εμένα δεν είναι εξουσία.
Γ.Β.: Εξουσία έχουμε όταν η βία δομείται ... όταν μια φυλή επιτίθεται σε μία άλλη. Τους νικά. Αν φύγει ή προηγουμένως πάρει κάποια πρόβατα ή κάποια τρόφιμα... εντάξει δεν έγινε και τίποτα. Είναι μια διατάραξη η οποία, όμως, επανέρχεται σε μια ομαλή πορεία. Εάν τους πιάσει, τους αιχμαλωτίσεις τους σύρει στο δικό του χωριό και τους βάλει να σκάβουν, να δουλεύουν και αυτοί να κάθονται να τους βλέπουν ... εκεί έχουμε δόμηση εξουσίας. Η βία, δηλαδή, δομείται και γίνεται εξουσία.
Συμμετέχων: Το ίδιο γίνεται και σε μια πορεία π.χ. είναι αλλιώς αυτό που περιέγραψε ο σύντροφος και αλλιώς τον βουτάω τον μπάτσο, τον πάω και σε μια υπόγα και τον βασανίζω... αυτό είναι εξουσία.
Συμμετέχουσα: αυτό είναι και το δράμα το ανθρώπινο. Να ...σκέφτεται και να ...δημιουργεί... Η διαφορά από το ζώα ... το ζωάκι θα πάει να κυνηγήσει το κουνέλι, θα το πιάσει, θα το φάει. Ο άνθρωπος, κατ' αρχάς, θα πάει να κυνηγήσει το κουνέλι θα το πιάσει, θα το φάει την πρώτη μέρα, τη δεύτερη, την τρίτη, την τέταρτη θα πει: μαλάκας είμαι εγώ... για κοίτα πιο εκεί αυτοί έχουνε πιάσει δύο κουνέλια θα πάω να τους τα πάρω και έτσι αναπτύσσεται η ...«ανθρώπινη αλληλεγγύη» και η ...«αγάπη» μεταξύ των ανθρώπων. Επειδή ο άνθρωπος σκέφτεται πολύπλοκα.... Αυτό είναι το πρόβλημα... όπως, επίσης, το μεγάλο πρόβλημα του πολέμου είναι εδώ (δείχνει το κεφάλι), είναι πεποίθηση, είναι προκατάληψη, είναι το ότι για όλο τον κόσμο ο πόλεμος είναι κάτι το οποίο δεν είναι διαχειρήσιμο... Κανείς δεν το αμφισβητεί. Πόλεμος;... και τι έγινε... επίθεση και πόλεμος στη Συρία; ... η Τουρκία επιτέθηκε στους κούρδους; ... ε και τί έγινε; ...το έχει ξανακάνει άλλωστε...

Η πεποίθηση ότι ο πόλεμος είναι κάτι φυσικό και αναπόφευκτο και γίνεται μέσα αυτού να λυθούν προβλήματα, αυτή η πεποίθηση είναι που πρέπει να χτυπηθεί. Αυτές είναι πεποιθήσεις που έχουν ... «φορεθεί» στον πλανήτη, στην ανθρωπότητα, από την αρχαιότητα. Ο Πλάτων, ο Αριστοτέλης έχουν αναφερθεί στον πόλεμο... αργότερα ο Κικέρων ο οποίος, μάλιστα, λέει ότι «ο πόλεμος είναι πάρα πολύ σημαντικός διότι καταλαμβάνουμε διάφορα έθνη και διδάσκουμε τους ανθρώπους που ζούν εκεί την ... ρωμαϊκή δικαιοσύνη, το ρωμαϊκό δίκαιο... τον πολιτισμό μας... δεν θα μπορούσαμε να μην το κάνουμε... είμαστε υποχρεωμένοι... ». Τι να πει κανείς!! ...βγάζει το καπέλο στον Κικέρωνα και στους ιμπεριαλιστές της εποχής εκείνης... Ο Αριστοτέλης έγραψε: «Βέβαια, ο πόλεμος δεν είναι καλό πράγμα, υπάρχουν ωστόσο έθνη που έχουν γεννηθεί να είναι σκλάβοι. Σ' αυτά πρέπει να πάμε εμείς

επειδή τον θεωρώ κατώτερο ή μου το επιβάλει ο στρατός. Είναι οξύμωρο… Δεν μπορεί να ενταχθεί ένας αναρχικός σε μια τέτοια συλλογιστική βάση και το έχουμε δει πάρα πολύ συχνά. Επίσης, δεν μπορεί να συνταχθεί ένας αναρχικός σε καμία περίπτωση σε απελευθερωτικά τύπου ΕΑΜ. Δεν μπορεί να πάει σε μία λογική το μη χείρον βέλτιστο… και το έχουμε δει στο παρέλθουν και στην Ισπανία και στην Ελλάδα που έχουν ταχθεί και αναρχικοί με συγκεκριμένες συμπεριφορές και κατόπιν είδαμε τα αποτελέσματα. Έχουμε νομίζω την εμπειρία ιστορικά να πούμε ότι δεν μπορούμε να ταχθούμε με μια εξουσιαστική λογική η οποία πάει να εγκαθιδρύσει κράτος. Σε καμία περίπτωση. Μόνο για να υπερασπιστεί την ανθρώπινη ζωή, τον εαυτό του και τους συντρόφους του και τον διπλανό του και των παιδιών του. Μέχρι εκεί. Και μπορεί να συμμετάσχει σε κάτι πιο απλό… θα μπορούσε να πει κάποιος, αν έρθει κάποιος αστυνομικός με το πιστόλι στο χέρι και σου πει αν δεν υπηρετήσεις την πατρίδα σε σκοτώνω…. Ακόμα και εκεί μπορείς να πεις ότι εγώ είμαι αντιρρησίας συνείδησης ή εγώ δεν θέλω να χρησιμοποιήσω όπλο, τοποθετήστε με τραυματιοφορέα, κάπου όπου θα βοηθάω. Καταλαβαίνω ότι κρίνεται η ζωή μου, έτσι αναγκαστικά θα ενταχθώ στον στρατό, αλλά σε κάποιο πόστο από όπου θα μπορέσω να βοηθήσω κάπως διαφορετικά. Αυτά νομίζω είναι δεδομένα.

Συμμετέχων: …δηλαδή το πρόβλημα είναι να μην ασκήσεις βία;

Γ.Β.: Όχι, να ασκήσεις την βία όταν χρειάζεται να συμβάλεις σε συνολικότερες αποδεσμευτηκές καταστάσεις και όχι να την ασκήσεις επειδή η εξουσία σού το επιτάσσει να το κάνεις. Είτε γιατί παρορμητικά θεωρείς ότι οι τάδε είναι κατώτεροι και συμπαρατάσσονται με την εξουσία και πάω να τους τσακίσω. Δηλαδή, έτσι κι αλλιώς, κάποια στιγμή με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, κάποιες κοινότητες που θεωρούμε ότι θα φτιαχτούνε στο μέλλον, θα έχουν να αντιμετωπίσουν επιθετικότητα από εξουσιαστές κάθε λογής και αναγκαστικά θα προσφύγουν και σε αυτό το μέσο για να υπερασπιστούν αυτό το οποίο ….

Συμμετέχων: …Πάμε στο τώρα… όταν διοργανώνεται μία πορεία και προσπαθούμε να δούμε πως θα προστατέψουμε ένα μπλοκ δεν είναι το ίδιο πράγμα με κάτι μελλοντικό; Τι σκέφτεσαι: είναι μέσα άνθρωποι 15-16 χρονών, γυναίκες, άνδρες… ποιανού του αρέσει να ασκεί βία; Πρέπει να είναι κάποιος ψυχοπαθής … δεν μας αρέσει, καθόλου… πορευόμαστε προς μια κατεύθυνση … ξεκινάμε από το Μουσείο και πάμε να πορευτούμε π.χ. προς την Βουλή … δεν πρέπει να προστατέψουμε …. Και τι προστατεύουμε; Μόνο τα σώματα; Προστατεύουμε τις ιδέες μας, ένα γενικότερο αγώνα και μία πορεία που συμμετέχουμε.

Γ.Β.: Και το πνεύμα μιας πορείας.

Συμμετέχων: Άρα όταν αυτό όλο πάει να χτυπηθεί, είτε να χτυπηθεί από τα ΜΑΤ ή από κάτι άλλο, προσπαθούμε να το προστατέψουμε;

κάθονται να τους βλέπουν … εκεί έχουμε δόμηση εξουσίας. Η βία, δηλαδή, δομείται και γίνεται εξουσία.

Συμμετέχων: Το ίδιο γίνεται και σε μια πορεία π.χ. είναι αλλιώς αυτό που περιέγραψε ο σύντροφος και αλλιώς τον βουτάω τον μπάτσο, τον πάω και σε μια υπόγα και τον βασανίζω… αυτό είναι εξουσία.

Συμμετέχουσα: αυτό είναι και το δράμα το ανθρώπινο. Να …σκέφτεται και να …δημιουργεί… Η διαφορά από το ζώα … το ζωάκι θα πάει να κυνηγήσει το κουνέλι, θα το πιάσει, θα το φάει. Ο άνθρωπος, κατ' αρχάς, θα πάει να κυνηγήσει το κουνέλι θα το πιάσει, θα το φάει την πρώτη μέρα, τη δεύτερη, την τρίτη, την τέταρτη θα πει: μαλάκας είμαι εγώ… για κοίτα πιο εκεί αυτοί έχουνε πιάσει δύο κουνέλια θα πάω να τους τα πάρω και έτσι αναπτύσσεται η …«ανθρώπινη αλληλεγγύη» και η …«αγάπη» μεταξύ των ανθρώπων. Επειδή ο άνθρωπος σκέφτεται πολύπλοκα…. Αυτό είναι το πρόβλημα… όπως, επίσης, το μεγάλο πρόβλημα του πολέμου είναι εδώ (δείχνει το κεφάλι), είναι πεποίθηση, είναι προκατάληψη, είναι το ότι για όλο τον κόσμο ο πόλεμος είναι κάτι το οποίο δεν είναι διαχειρήσιμο… Κανείς δεν το αμφισβητεί. Πόλεμος;… και τι έγινε… επίθεση και πόλεμος στη Συρία; … η Τουρκία επιτέθηκε στους κούρδους; … ε και τί έγινε; …το έχει ξανακάνει άλλωστε…

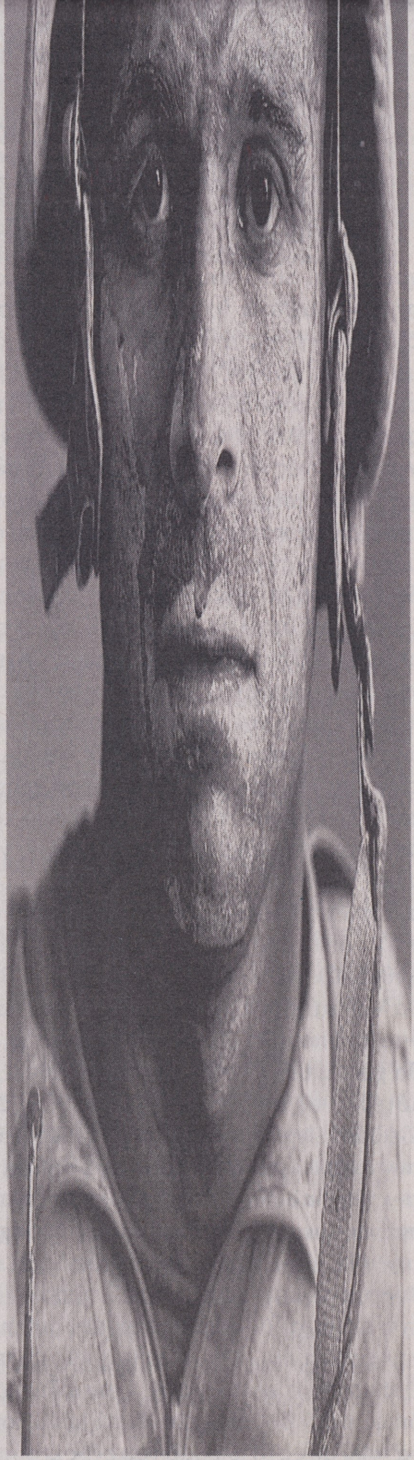
Η πεποίθηση ότι ο πόλεμος είναι κάτι φυσικό και αναπόφευκτο και γίνεται μέσα αυτού να λυθούν προβλήματα, αυτή η πεποίθηση είναι που πρέπει να χτυπηθεί. Αυτές είναι πεποιθήσεις που έχουν … «φορεθεί» στον πλανήτη, στην ανθρωπότητα, από την αρχαιότητα. Ο Πλάτων, ο Αριστοτέλης έχουν αναφερθεί στον πόλεμο… αργότερα ο Κικέρων ο οποίος, μάλιστα, λέει ότι «ο πόλεμος είναι πάρα πολύ σημαντικός διότι καταλαμβάνουμε διάφορα έθνη και διδάσκουμε τους ανθρώπους που ζούν εκεί την … ρωμαϊκή δικαιοσύνη, το ρωμαϊκό δίκαιο… τον πολιτισμό μας… δεν θα μπορούσαμε να μην το κάνουμε… είμαστε υποχρεωμένοι… ». Τι να πει κανείς!! …βγάζει το καπέλο στον Κικέρωνα και στους ιμπεριαλιστές της εποχής εκείνης… Ο Αριστοτέλης έγραψε: «Βέβαια, ο πόλεμος δεν είναι καλό πράγμα, υπάρχουν ωστόσο έθνη που έχουν γεννηθεί να είναι σκλάβοι. Σ' αυτά πρέπει να πάμε εμείς που είμαστε γεννημένοι ηγεμόνες, να τους σκλαβώσουμε αλλά και να τους «σώσουμε»… να τους εκπολιτίσουμε!».

Τα ίδια ισχυρίζονταν οι Εγγλέζοι όταν επιτέθηκαν στην Ινδία. Σε μια χώρα που απομύζησαν ό,τι είχε και δεν είχε, άρπαξαν χρυσά, διαμάντια, είχαν τσακίσει τον λαό… και τι ισχυρίζονταν; «Τους δίνουμε όμως πολιτισμό και τεχνολογία(!)…»

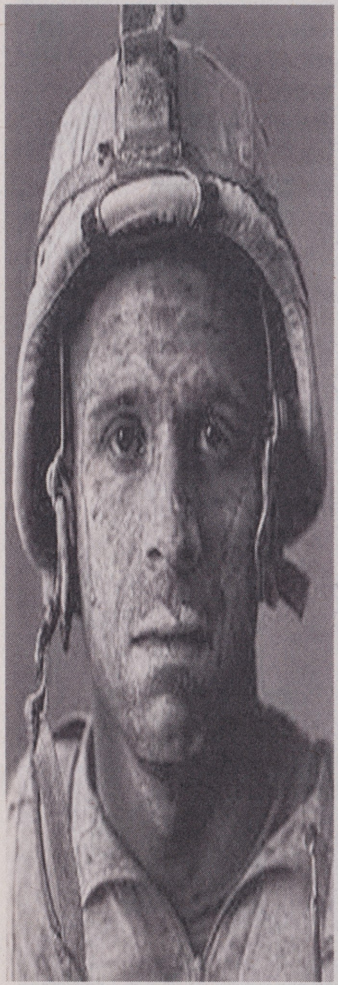
Συμμετέχων: …ναι, τους έμαθαν να πίνουν τσάι και να παίζουν κρίκετ…

Συμμετέχουσα: … όπως φαίνεται δεν έχουν αλλάξει και τόσο τα πράγματα…

Γ.Β.: Δεν υπάρχει κανόνας, υπάρχει λογική. Δεν υπάρχουν κανό-

συνέχεια από τη σελ. 9

νες που λένε ότι οι αναρχικοί δεν πάνε στον πόλεμο … εντάξει οι αναρχιστές έχουν(;) ξεκαθαρίσει τη θέση τους. … πράττουν το εντελώς αντίθετο, πάνε και πολεμάνε. Γιατί ουσιαστικά αυτοί ήταν αντίθετοι στον πόλεμο στην Ισπανία. Παρ' όλα αυτά, όμως, ενεπλάκησαν σε έναν εμφύλιο πόλεμο, ο οποίος είναι ακόμα πιο σκληρός και πιο αιματηρός, προς δόξα και υπηρεσία της δημοκρατίας. Ήτανε μια τελείως αποτυχημένη πρακτική, επώδυνη και δυστυχώς ακόμα και τώρα κουβαλάμε μαζί μας αυτό το δηλητήριο του αντιφασισμού, αγνοώντας ότι ο δημοκρατισμός είναι ακόμα χειρότερος ή και το ίδιο με τον άλλον, απλώς διαφέρουν στα μέσα επιβολής, στα μέσα τα οποία χρησιμοποιούν. Οπότε, εκείνο που χρειάζεται είναι, ότι αφού δεν υπάρχει κανόνας πάνε ή δεν πάνε οι αναρχικοί στον πόλεμο… αντ' αυτού χρειάζεται αυτό που λέμε ολικότητα, κατανόηση, απόσπαση όσον αφορά το να μην μπεις μέσα προς την μία κατεύθυνση ή την άλλη αλλά να τα δεις πως κινούνται όλα μαζί… και φυσικά η άφευκτος ανάγκη είναι όταν υπάρχει εισβολή και σφάζουν αδέλφια σου, εκεί δεν κάθεσαι να το σκεφτείς… λες εδώ πέρα κινδυνεύουν, είναι έκτακτη ανάγκη, εκεί πας και πολεμάς απέναντι σε αυτόν που έρχεται να λεηλατήσει ζωές, να καταστρέψει ανθρώπους, να καταστρέψει τα πάντα. Άλλο η άφευκτος ανάγκη απέναντι σε μια επιδρομή και άλλο η συλλογιστική, η οποία πρέπει να

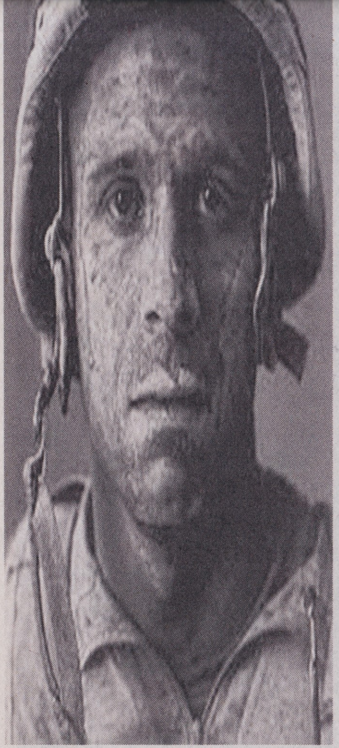
άλλου εξουσιαστή. Γι' αυτό και λέμε απόσπαση. Είσαι μακριά από αυτούς τους δύο. Κοιτάς ακριβώς αυτό που σε ενδιαφέρει, το ανθρώπινο στοιχείο, το απελευθερωτικό στοιχείο και όχι το στοιχείο της επιβολής. Γιατί και στους δύο υπάρχει το στοιχείο της επιβολής. Με όποιον και να πας συμπράττεις. Με όποιον και να λειτουργήσεις, ότι και να έχεις στο μυαλό σου, εάν δεν μπορείς να το υλοποιήσεις σε απελευθερωτική βάση συμπράττεις. Κακά τα ψέματα! Και πολύ περισσότερο, μάλιστα, όταν ο άλλος διαθέτει μέσα, μηχανισμούς, διασυνδέσεις… Εσύ λες: «πολεμάω για…». Δεν πολεμάς για… πολεμάς για εκείνον και δεν το 'χεις καταλάβει… ή αν το 'χεις καταλάβει, προφανώς θέλεις να οικειοποιηθείς ένα κομμάτι της εξουσίας… και αυτό ακριβώς είναι ένα χαρακτηριστικό του αναρχισμού. Προσπαθεί να οικειοποιηθεί ένα κομμάτι της εξουσίας, συνήθως του δίνουν για πρόσκαιρο χρονικό διάστημα οι εξουσιαστές αυτό το κομμάτι, και μετά τον πετάν στην άκρη, τα παίρνουν όλα και τελειώνει η ιστορία… γιατί όσο να 'ναι η εξουσία θέλει να έχει το μονοπώλιο σε όλα.

Είναι ένα δύσκολο θέμα η αντιμετώπιση, η σχέση, η στάση απέναντι στον πόλεμο από την μεριά των αναρχικών που πλησιάζει πάρα πολύ από την πλευρά της ανθρώπινης φύσης, της ανθρώπινης διάστασης του ανθρώπου, όπως θέλει να ζει, να υπάρχει και να σκέφτεται ελεύθερα. Γιατί δεν είναι μόνο να έχω να φάω και να μην με πειράζει κανένας … Κάποτε πήγε ένα σύντροφος στην Αυστρία, η οποία είναι μια από τις χώρες που έχουν καθαρούς δρόμους, τάξη, καθαριότητα, ρυθμό, τα πάντα τακτοποιημένα… και φυσικά ούτε αφίσες κολλάνε στους τοίχους, ούτε γκράφιτι … αυτός, όμως, ο πονηρός αναρχικός, πήγε, έγραψε στους τοίχους και υπέγραψε με αλφάδι: «Τα έχετε όλα αλλά δεν έχετε ελευθερία».

Συμμετέχουσα: Τα έχετε όλα αλλά δεν έχετε αφίσες…

Γ.Β.: Ήταν σύντροφος, πραγματικό γεγονός, μας το μετέφερε… βέβαια, το σύνθημα εξαφανίστηκε εν ριπή οφθαλμού. Είναι και η σκέψη, είναι και το μυαλό… να περπατάς ελεύθερα ναι καλό, πολύ καλό είναι, αλλά αν δεν σκέφτεσαι ελεύθερα δυστυχώς γίνεσαι έρμαιο της εξουσίας. Και δυστυχώς οι άνθρωποι που ακολουθούν τις πορείες των εξουσιαστών σε έναν πόλεμο, δεν είναι ελεύθεροι στο μυαλό. Είναι το χειρότερο που μπορεί να πάθεις. Να σε κατευθύνει η εξουσία εκεί που θέλει…

Στη γεωγραφική περιοχή της Ουκρανίας-Ρωσίας που το τελευταίο διάστημα βρίσκεται στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος, στα τέλη του 19ου αι. ευδοκίμησαν οι λεγόμενες τολστοϊκές κοινότητες. Κοινοβιακές, αναρχοχριστιανικές κοινότητες. Σίγουρα οφείλουμε να διευκρινίσουμε, ότι ο Τολστόι δεν συμμεριζόταν τον όρο «τολστοϊσμός», ενώ παράλληλα και η χρήση του συνθετικού όρου «αναρχοχριστιανισμός» εμπεριέχει ουσιαστικά δυο αντίθετες μεταξύ τους έννοιες. ***«Μπορεί να είμαι ο Τολστόι, αλλά δεν είμαι τολστοϊκός»,*** έλεγε ο γνωστός λογοτέχνης. Ενώ ο αναρχοχριστιανισμός διακρίνεται από μια σύνθετη και πολλές φορές ετερόκλητη παρουσία απόψεων και πρακτικών. Δεν αποτελεί έναν συμπαγή «χώρο» αλλά σίγουρα υπάρχουν βασικοί και κοινοί πυλώνες που τον οριοθετούν. Η διδασκαλία του Ιησού, ο πασιφισμός, ο λιτός τρόπος ζωής είναι μερικοί από αυτούς. Ασφαλώς η Αναρχία, ξεκάθαρα αντίθετη σε κάθε μορφής επιβολή, ιεραρχία και εξουσία, τάχθηκε και τάσσεται αντίθετη σε κάθε -ισμό είτε πολιτικό είτε θρησκευτικό. Εν προκειμένω, η θρησκεία αποτελούσε ακόμη έναν καταπιεστικό μηχανισμό μέσω και της ιεραρχικής εξουσίας που επέβαλλε και επιβάλει η Εκκλησία. Πέραν των δογματισμών, όμως, που αυτή φέρει αποπροσανατολίζοντας και περιορίζοντας τη δυναμική ελευθερίας των ανθρώπων, ο Αναρχοχριστιανισμός ορίζεται, με αρκετούς βαθμούς ελευθερίας, μέσα από τους κοινούς τόπους των δυο αυτών τάσεων. Οι αναρχοχριστιανικές τολστοϊκές κοινότητες, ορθόδοξες στο θρησκευτικό δόγμα, δεν αποτελούν τις πρώτες ή τις μόνες συνδηλώσεις κοινωνικού και θρησκευτικού. Λίγους αιώνες νωρίτερα είχαμε το εξεγερτικό πνεύμα του θεολόγου Τόμας Μύνστερ και τις εξεγέρσεις που λάμβαναν χώρα στη κεντρική Ευρώπη. Ενώ κατά τη σύγχρονη εποχή συναντάμε τη λεγόμενη *Θεολογία της Απελευθέρωσης* στη Λατινική Αμερική, που αποτελεί θεωρητικά τον διάλογο μεταξύ θεολογίας και μαρξισμού, αλλά που ταυτόχρονα σε πολλές περιπτώσεις ενίσχυσε και υποστήριξε «απελευθερωτικά ένοπλα κινήμα-

...ότικα αυτοί ήταν αντίθετοι στον πόλεμο στην Ισπανία. Παρ' όλα αυτά, όμως, ενεπλάκησαν σε έναν εμφύλιο πόλεμο, ο οποίος είναι ακόμα πιο σκληρός και πιο αιματηρός, προς δόξα και υπηρεσία της δημοκρατίας. Ήτανε μια τελείως αποτυχημένη πρακτική, επώδυνη και δυστυχώς ακόμα και τώρα κουβαλάμε μαζί μας αυτό το δηλητήριο του αντιφασισμού, αγνοώντας ότι ο δημοκρατισμός είναι ακόμα χειρότερος ή και το ίδιο με τον άλλον, απλώς διαφέρουν στα μέσα επιβολής, στα μέσα τα οποία χρησιμοποιούν. Οπότε, εκείνο που χρειάζεται είναι, ότι αφού δεν υπάρχει κανόνας πάνε ή δεν πάνε οι αναρχικοί στον πόλεμο... αντ' αυτού χρειάζεται αυτό που λέμε ολικότητα, κατανόηση, απόσπαση όσον αφορά το να μην μπεις μέσα προς την μία κατεύθυνση ή την άλλη αλλά να τα δεις πως κινούνται όλα μαζί... και φυσικά η άφευκτος ανάγκη είναι όταν υπάρχει εισβολή και σφάζουν αδέλφια σου, εκεί δεν κάθεσαι να το σκεφτείς... λες εδώ πέρα κινδυνεύουν, είναι έκτακτη ανάγκη, εκεί πας και πολεμάς απέναντι σε αυτόν που έρχεται να λεηλατήσει ζωές, να καταστρέψει ανθρώπους, να καταστρέψει τα πάντα. Άλλο η άφευκτος ανάγκη απέναντι σε μια επιδρομή και άλλο η συλλογιστική, η οποία πρέπει να δουλεύεται συνέχεια και καθημερινά για πώς αντιμετωπίζονται όλα αυτά τα πράγματα. Και ο τρόπος με τον οποίο αντιμετωπίζονται βασίζεται σε κάτι πολύ σημαντικό: την γνώση του παρόντος, το οποίο έχει σχέση με την γνώση του παρελθόντος για να μπορεί στο μέλλον κάποιος να είναι ικανός να δράσει ως αναρχικός και όχι σαν παράρτημα της εξουσίας και που στο τέλος αφού χρησιμοποιηθεί με τους καλύτερους δυνατούς τρόπους από τους εξουσιαστές θα πεταχτεί στην άκρη, όπως συνήθως γίνεται, και γινότανε μέχρι τώρα και θα γίνεται, εφ' όσον δεν λειτουργεί μια ουσιαστική αντίληψη του πώς αντιμετωπίζουμε τα φαινόμενα. Αν δεν υπάρχει αυτή η ικανότητα θα χαθούν πάλι πολλοί άνθρωποι, πολλές ζωές, πολλές ιδέες θα καταπατηθούν και θα λεηλατηθούν με τέτοιο τρόπο, ούτως ώστε για να τις ξαναοικειοποιηθεί κάποιος θα χρειαστεί μεγαλύτερος κόπος, θα χρειαστεί μεγαλύτερη προσπάθεια, θα χρειαστεί μεγαλύτερος πόνος, απ' όλες τις πλευρές. Διότι αν το αναρχικό

μηχανισμούς, διασυνδέσεις... Εσύ λες: «πολεμάω για...». Δεν πολεμάς για... πολεμάς για εκείνον και δεν το 'χεις καταλάβει... ή αν το 'χεις καταλάβει, προφανώς θέλεις να οικειοποιηθείς ένα κομμάτι της εξουσίας... και αυτό ακριβώς είναι ένα χαρακτηριστικό του αναρχισμού. Προσπαθεί να οικειοποιηθεί ένα κομμάτι της εξουσίας, συνήθως του δίνουν για πρόσκαιρο χρονικό διάστημα οι εξουσιαστές αυτό το κομμάτι, και μετά τον πετάν στην άκρη, τα παίρνουν όλα και τελειώνει η ιστορία... γιατί όσο να 'ναι η εξουσία θέλει να έχει το μονοπώλιο σε όλα.

Είναι ένα δύσκολο θέμα η αντιμετώπιση, η σχέση, η στάση απέναντι στον πόλεμο από την μεριά των αναρχικών που πλησιάζει πάρα πολύ από την πλευρά της ανθρώπινης φύσης, της ανθρώπινης διάστασης του ανθρώπου, όπως θέλει να ζει, να υπάρχει και να σκέφτεται ελεύθερα. Γιατί δεν είναι μόνο να έχω να φάω και να μην με πειράζει κανένας ... Κάποτε πήγε ένα σύντροφος στην Αυστρία, η οποία είναι μια από τις χώρες που έχουν καθαρούς δρόμους, τάξη, καθαριότητα, ρυθμό, τα πάντα τακτοποιημένα... και φυσικά ούτε αφίσες κολλάνε στους τοίχους, ούτε γκράφιτι ... αυτός, όμως, ο πονηρός αναρχικός, πήγε, έγραψε στους τοίχους και υπέγραψε με αλφάδι: «Τα έχετε όλα αλλά δεν έχετε ελευθερία».

Συμμετέχουσα: Τα έχετε όλα αλλά δεν έχετε αφίσες...

Γ.Β.: Ήταν σύντροφος, πραγματικό γεγονός, μας το μετέφερε... βέβαια, το σύνθημα εξαφανίστηκε εν ριπή οφθαλμού. Είναι και η σκέψη, είναι και το μυαλό... να περπατάς ελεύθερα ναι καλό, πολύ καλό είναι, αλλά αν δεν σκέφτεσαι ελεύθερα δυστυχώς γίνεσαι έρμαιο της εξουσίας. Και δυστυχώς οι άνθρωποι που ακολουθούν τις πορείες των εξουσιαστών σε έναν πόλεμο, δεν είναι ελεύθεροι στο μυαλό. Είναι το χειρότερο που μπορεί να πάθεις. Να σε κατευθύνει η εξουσία εκεί που θέλει...

...ριέχει ουσιαστικά δυο αντίθετες μεταξύ τους έννοιες. ***«Μπορεί να είμαι ο Τολστόι, αλλά δεν είμαι τολστοϊκός»,*** έλεγε ο γνωστός λογοτέχνης. Ενώ ο αναρχοχριστιανισμός διακρίνεται από μια σύνθετη και πολλές φορές ετερόκλητη παρουσία απόψεων και πρακτικών. Δεν αποτελεί έναν συμπαγή «χώρο» αλλά σίγουρα υπάρχουν βασικοί και κοινοί πυλώνες που τον οριοθετούν. Η διδασκαλία του Ιησού, ο πασιφισμός, ο λιτός τρόπος ζωής είναι μερικοί από αυτούς. Ασφαλώς η Αναρχία, ξεκάθαρα αντίθετη σε κάθε μορφής επιβολή, ιεραρχία και εξουσία, τάχθηκε και τάσσεται αντίθετη σε κάθε -ισμό είτε πολιτικό είτε θρησκευτικό. Εν προκειμένω, η θρησκεία αποτελούσε ακόμη έναν καταπιεστικό μηχανισμό μέσω και της ιεραρχικής εξουσίας που επέβαλλε και επιβάλει η Εκκλησία. Πέραν των δογματισμών, όμως, που αυτή φέρει αποπροσανατολίζοντας και περιορίζοντας τη δυναμική ελευθερίας των ανθρώπων, ο Αναρχοχριστιανισμός ορίζεται, με αρκετούς βαθμούς ελευθερίας, μέσα από τους κοινούς τόπους των δυο αυτών τάσεων. Οι αναρχοχριστιανικές τολστοϊκές κοινότητες, ορθόδοξες στο θρησκευτικό δόγμα, δεν αποτελούν τις πρώτες ή τις μόνες συνδηλώσεις κοινωνικού και θρησκευτικού. Λίγους αιώνες νωρίτερα είχαμε το εξεγερτικό πνεύμα του θεολόγου Τόμας Μύνστερ και τις εξεγέρσεις που λάμβαναν χώρα στη κεντρική Ευρώπη. Ενώ κατά τη σύγχρονη εποχή συναντάμε τη λεγόμενη *Θεολογία της Απελευθέρωσης* στη Λατινική Αμερική, που αποτελεί θεωρητικά τον διάλογο μεταξύ θεολογίας και μαρξισμού, αλλά που ταυτόχρονα σε πολλές περιπτώσεις ενίσχυσε και υποστήριξε «απελευθερωτικά ένοπλα κινήματα», όπως αυτό των Σαντινίστας στη Νικαράγουα.

Στην περίπτωση του Τολστόι, είναι διαδεδομένη η ειρηνική του θέση και στάση και γι' αυτό πολλοί υποστηρίζουν ότι πολιτικά η μόνη του κληρονομιά αποτελεί η επιρροή του στα ειρηνικά κινήματα. Δεν θα συμφωνήσουμε με αυτή τη θέση για πολλούς λόγους, κυρίως γιατί το έργο του έχει να παρουσιάσει πολλά ενδιαφέροντα κοινοτικά στοιχεία και μια σπάνια οξυδέρκεια. Αντιλήφθηκε από πολύ νωρίς και με απόλυτα ξεκάθαρο τρόπο την αλλοτρίωση που θα υποστεί ο άνθρωπος στην πόλη. Η φυγή του από την ύπαιθρο και ο εγκλεισμός του στην πόλη ως βιομηχανικού εργάτη. Αλλά και στο ζήτημα της βίας-μη βίας ο Τολστόι δηλώνει: *«Όμως, τα δεκάδες χιλιάδες στρέμματα δάσους που βρίσκονται στα χέρια ενός και μόνον ιδιοκτήτη ενώ χιλιάδες άνθρωποι*

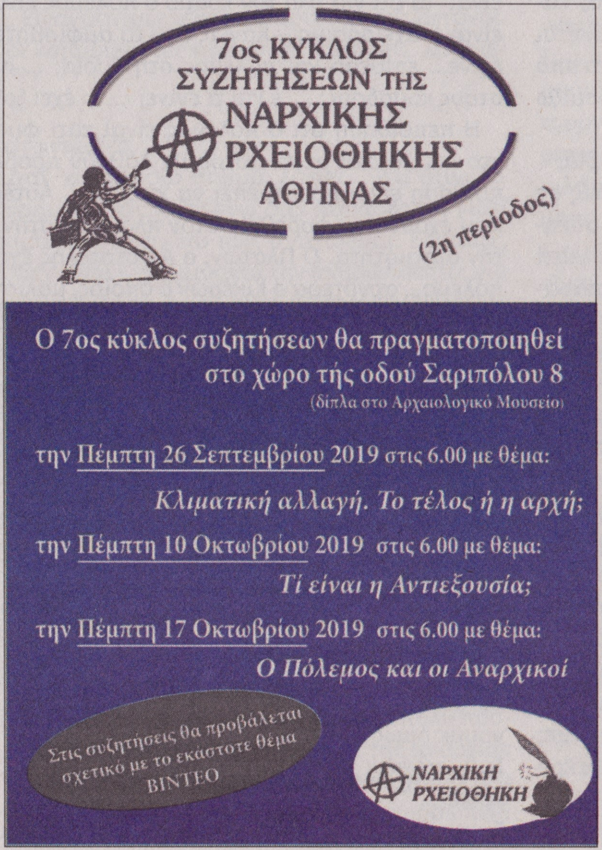

τερος ή και το ίδιο με τον άλλον, απλώς διαφέρουν στα μέσα επιβολής, στα μέσα τα οποία χρησιμοποιούν. Οπότε, εκείνο που χρειάζεται είναι, ότι αφού δεν υπάρχει κανόνας πάνε ή δεν πάνε οι αναρχικοί στον πόλεμο… αντ' αυτού χρειάζεται αυτό που λέμε ολικότητα, κατανόηση, απόσπαση όσον αφορά το να μην μπεις μέσα προς την μία κατεύθυνση ή την άλλη αλλά να τα δεις πως κινούνται όλα μαζί… και φυσικά η άφευκτος ανάγκη είναι όταν υπάρχει εισβολή και σφάζουν αδέλφια σου, εκεί δεν κάθεσαι να το σκεφτείς… λες εδώ πέρα κινδυνεύουν, είναι έκτακτη ανάγκη, εκεί πας και πολεμάς απέναντι σε αυτόν που έρχεται να λεηλατήσει ζωές, να καταστρέψει ανθρώπους, να καταστρέψει τα πάντα. Άλλο η άφευκτος ανάγκη απέναντι σε μια επιδρομή και άλλο η συλλογιστική, η οποία πρέπει να δουλεύεται συνέχεια και καθημερινά για πώς αντιμετωπίζονται όλα αυτά τα πράγματα. Και ο τρόπος με τον οποίο αντιμετωπίζονται βασίζεται σε κάτι πολύ σημαντικό: την γνώση του παρόντος, το οποίο έχει σχέση με την γνώση του παρελθόντος για να μπορεί στο μέλλον κάποιος να είναι ικανός να δράσει ως αναρχικός και όχι σαν παράρτημα της εξουσίας και που στο τέλος αφού χρησιμοποιηθεί με τους καλύτερους δυνατούς τρόπους από τους εξουσιαστές θα πεταχτεί στην άκρη, όπως συνήθως γίνεται, και γινόταν μέχρι τώρα και θα γίνεται, εφ' όσον δεν λειτουργεί μια ουσιαστική αντίληψη του πώς αντιμετωπίζουμε τα φαινόμενα. Αν δεν υπάρχει αυτή η ικανότητα θα χαθούν πάλι πολλοί άνθρωποι, πολλές ζωές, πολλές ιδέες θα καταπατηθούν και θα λεηλατηθούν με τέτοιο τρόπο, ούτως ώστε για να τις ξαναοικειοποιηθεί κάποιος θα χρειαστεί μεγαλύτερος κόπος, θα χρειαστεί μεγαλύτερη προσπάθεια, θα χρειαστεί μεγαλύτερος πόνος, απ' όλες τις πλευρές. Διότι αν το αναρχικό ιδεώδες είναι ό,τι ωραιότερο έχει οικειοποιηθεί ένα μέρος των ανθρώπων, άλλο τόσο έχει οικτρά διαστρεβλωθεί από την παγιοποίηση, την σκλήρυνση αυτής της ιδέας σε ορισμένες κατευθύνσεις, οι οποίες δεν έχουν καμία σχέση με την ιδέα. Π.χ. ο αναρχισμός δεν έχει καμία σχέση με την Αναρχία, είναι μια διαστρέβλωση της αναρχίας. Και όμως, έχει επικρατήσει στα μυαλά των ανθρώπων το «Πολεμάμε τον φασισμό»… Όχι, ο αναρχικός πολεμάει κάθε εξουσία. Ο φασισμός είναι μια εξ ίσου οδυνηρή μορφή εξουσίας, όπως και η δημοκρατία. Γιατί μόνο τον έναν; Δεν μπορείς να πολεμάς στο πλευρό του ενός εξουσιαστή εναντίον ενός

Κάποτε πήγε ένα σύντροφος στην Αυστρία, η οποία είναι μια από τις χώρες που έχουν καθαρούς δρόμους, τάξη, καθαριότητα, ρυθμό, τα πάντα τακτοποιημένα… και φυσικά ούτε αφίσες κολλάνε στους τοίχους, ούτε γκράφιτι … αυτός, όμως, ο πονηρός αναρχικός, πήγε, έγραψε στους τοίχους και υπέγραψε με αλφάδι: «Τα έχετε όλα αλλά δεν έχετε ελευθερία».

Συμμετέχουσα: Τα έχετε όλα αλλά δεν έχετε αφίσες…

Γ.Β.: Ήταν σύντροφος, πραγματικό γεγονός, μας το μετέφερε… βέβαια, το σύνθημα εξαφανίστηκε εν ριπή οφθαλμού. Είναι και η σκέψη, είναι και το μυαλό… να περπατάς ελεύθερα ναι καλό, πολύ καλό είναι, αλλά αν δεν σκέφτεσαι ελεύθερα δυστυχώς γίνεσαι έρμαιο της εξουσίας. Και δυστυχώς οι άνθρωποι που ακολουθούν τις πορείες των εξουσιαστών σε έναν πόλεμο, δεν είναι ελεύθεροι στο μυαλό. Είναι το χειρότερο που μπορεί να πάθεις. Να σε κατευθύνει η εξουσία εκεί που θέλει…

(Αφίσα - κάλεσμα της συζήτησης που κυκλοφόρησε το 2019)

η Εκκλησία. Πέραν των δογματισμών, όμως, που αυτή φέρει αποπροσανατολίζοντας και περιορίζοντας τη δυναμική ελευθερίας των ανθρώπων, ο Αναρχοχριστιανισμός ορίζεται, με αρκετούς βαθμούς ελευθερίας, μέσα από τους κοινούς τόπους των δυο αυτών τάσεων. Οι αναρχοχριστιανικές τολστοϊκές κοινότητες, ορθόδοξες στο θρησκευτικό δόγμα, δεν αποτελούν τις πρώτες ή τις μόνες συνδηλώσεις κοινωνικού και θρησκευτικού. Λίγους αιώνες νωρίτερα είχαμε το εξεγερτικό πνεύμα του θεολόγου Τόμας Μύντσερ και τις εξεγέρσεις που λάμβαναν χώρα στη κεντρική Ευρώπη. Ενώ κατά τη σύγχρονη εποχή συναντάμε τη λεγόμενη *Θεολογία της Απελευθέρωσης* στη Λατινική Αμερική, που αποτελεί θεωρητικά τον διάλογο μεταξύ θεολογίας και μαρξισμού, αλλά που ταυτόχρονα σε πολλές περιπτώσεις ενίσχυσε και υποστήριξε «απελευθερωτικά ένοπλα κινήματα», όπως αυτό των Σαντινίστας στη Νικαράγουα.

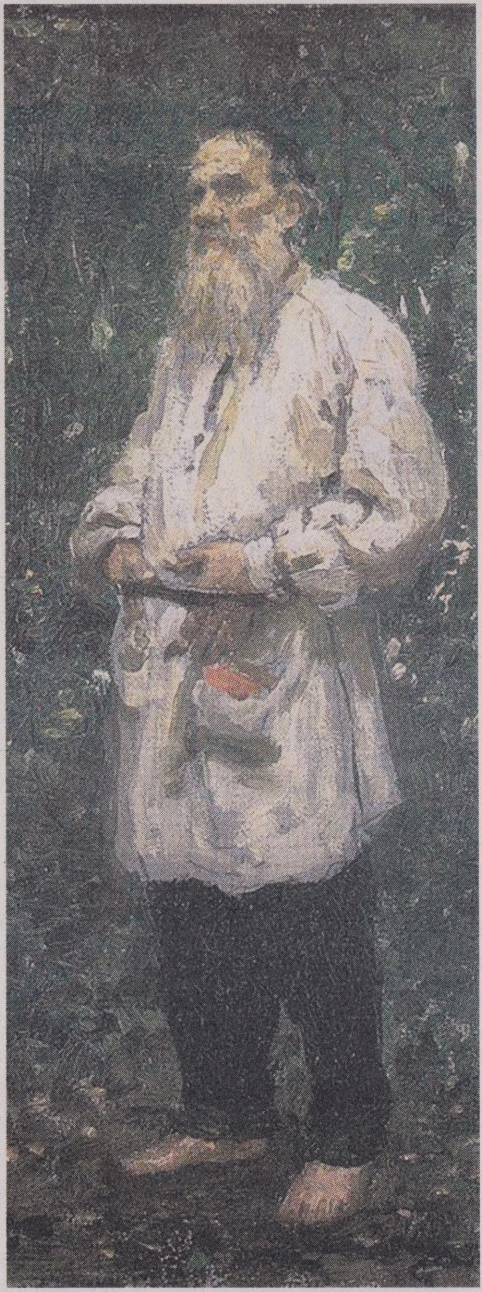
Στην περίπτωση του Τολστόι, είναι διαδεδομένη η ειρηνική του θέση και στάση και γι' αυτό πολλοί υποστηρίζουν ότι πολιτικά η μόνη του κληρονομιά αποτελεί η επιρροή του στα ειρηνικά κινήματα. Δεν θα συμφωνήσουμε με αυτή τη θέση για πολλούς λόγους, κυρίως γιατί το έργο του έχει να παρουσιάσει πολλά ενδιαφέροντα κοινοτικά στοιχεία και μια σπάνια οξυδέρκεια. Αντιλήφθηκε από πολύ νωρίς και με απόλυτα ξεκάθαρο τρόπο την αλλοτρίωση που θα υποστεί ο άνθρωπος στην πόλη. Η φυγή του από την ύπαιθρο και ο εγκλεισμός του στην πόλη ως βιομηχανικού εργάτη. Αλλά και στο ζήτημα της βίας-μη βίας ο Τολστόι δηλώνει: *«Όμως, τα δεκάδες χιλιάδες στρέμματα δάσους που βρίσκονται στα χέρια ενός και μόνον ιδιοκτήτη ενώ χιλιάδες άνθρωποι δίπλα σ' αυτό δεν έχουν ούτε ξύλα για να ζεσταθούν, πρέπει εξάπαντος* ***να προστατευτούν δια της βίας****».*(Λ. Τολστόι, Η δουλεία της εποχής μας, εκδ. Πανοπτικόν, σελ. 84). Συνεπώς, είναι άστοχο να καταταχθεί ο Τολστόι σε μια αυστηρά μη βίαιη χριστιανικο-ουμανιστική θέση, όπου γυρίζει και το άλλο μάγουλο για να χαστουκιστεί. Η στάση του και οι θέσεις του για τη χρήση ή μη χρήση της βίας ορίζονται στο πως πιστεύει ότι μπορεί αποτελεσματικότερα να γίνει η κοινωνική αλλαγή για να εξαλειφθεί η αδικία και πως οι κυβερνή-

Οι αναρχοχριστιανικές κοινότητες της Ρωσίας του 19ου και 20ου αι.

σεις ασκούν εξουσία μέσω της βίας. Σημειώνει, λοιπόν: *«Αν στο παρελθόν ήθελε κανείς να απαλλαγεί από την ένοπλη βία, ήταν απαραίτητο να πάρει ο ίδιος τα όπλα και να αντιτάξει στην ένοπλη βία την ένοπλη βία. Στις μέρες μας, όμως, που οι λαοί δεν υποτάσσονται μέσω της άμεσης βίας αλλά* ***μέσω της εξαπάτησης****, αν θελήσουν να καταστρέψουν τη βία δεν χρειάζεται να κάνουν τίποτα άλλο παρά να ξεσκεπάσουν αυτή την εξαπάτηση η οποία δίνει τη δυνατότητα σε μια μειοψηφία να ασκεί βία πάνω στην πλειοψηφία».* Πιστεύει, λοιπόν, ο Τολστόι ότι μόλις γίνει συνείδηση στους ανθρώπους ο μηχανισμός εξαπάτησης του Κράτους που τους υποδηλώνει θα μπορέσουν να απελευθερωθούν από τη δουλεία ως μια διεργασία και αποτέλεσμα της εσωτερικής τους αυτοβελτίωσης. Αυτή η προσέγγιση μπορεί να κρίνεται υπεραισιόδοξη ή αφελής ως προς την ολική απελευθερωτική της διάσταση, όμως στηρίζεται στη βάση ότι η βία από μόνη της δεν αρκεί αλλά αντίθετα πολλές φορές εγκαθιδρύει νέες «επαναστατικές» εξουσίες.

Μεγάλο ενδιαφέρον έχει, όμως και η θέση του Τολστόι για τον καταμερισμό εργασίας και την επιστήμη. Ο Αλέξανδρος Χριστογιαννόπουλος, στο επίμετρο του βιβλίου, *Λ. Τολστόι, Η δουλεία της εποχής μου, εκδ. Πανοπτικόν*, σημειώνει πολύ εύστοχα: *«Για τον Τολστόι, η ''επιστημονική'' δικαιολόγηση ενός άδικου οικονομικού συστήματος είναι απλούστατα άλλο ένα πανούργο ψέμα που επινοείται από όσους επωφελούνται από αυτό. Καταρχάς, πρόκειται για μια θεωρία που δεν αντλείται από ''τις φυσικές ιδιότητες των ανθρώπι-* και στην εφαρμογή αυτών μέσω των κοινοτήτων. Την προεπαναστατική εποχή της Ρωσίας που έζησε, ο Τολστόι ήταν εχθρός και για το τσαρικό καθεστώς αλλά και για τους σοσιαλεπαναστάτες. Οι κοινότητες αυτές, λοιπόν, αναπτύχθηκαν κυρίως στις επαρχίες της νότιας Ρωσίας, την Ουκρανία και τον Καύκασο, όπου η γη προσφερόταν για καλλιέργεια. Και αυτό διότι ο αγροτικός τρόπος ζωής αποτελούσε τον ενδεδειγμένο τρόπο. Οι πρώτες προσπάθειες ίδρυσης κοινοβίων στα μέσα του 19ου αι. μπορούμε να πούμε ότι απέβησαν άκαρπες για διαφόρους λόγους, όπως άγνοιας πολλών συμμετεχόντων περί αγροτικής ζωής, αλλά και της καταστολής από το καθεστώς. Γενικά τα μέλη των κοινοβίων ήταν χορτοφάγοι, δεν είχαν ατομική ιδιοκτησία, ακολουθούσαν ασκητικό τρόπο ζωής και καλλιεργούσαν τη γη. Υπήρξαν και περιπτώσεις μελών που αρνούνταν να οργώσουν και να σπείρουν τη γη διότι θεωρούσαν ότι παρέμβαιναν στη φυσική λειτουργία του εδάφους. Άλλοι εναντιώνονταν στο γραπτό λόγο και τα βιβλία, θεωρώντας τα επικίνδυνα πολιτιστικά μέσα, ενώ κάποιοι αρνούνταν να ταυτοποιηθούν και απογραφούν στα κρατικά απογραφικά δελτία ως πράξη αντίστασης για την υποδούλωση των ανθρώπων στις κρατικές αρχές. Στα τέλη του 20ουαι. και αρχές του επόμενου νέα κοινοτιστικά εγχειρήματα έρχονται να προστεθούν στα ήδη υπάρχοντα, όχι μόνο στη Ρωσία αλλά και σε άλλες ευρωπαϊκές περιοχές. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει η κοινότητα Κρίνιτσα, η οποία αναπτύχθηκε στα παράλια της Μαύρης Θάλασσας, από το 1886 και έπει- βάζουμε στα απομνημονεύματα της: *«Οι ιδρυτές της κοινότητας και όσοι συνέχισαν το έργο τους, σταδιακά ανέπτυξαν τη δική τους κοσμοθεωρία σχετικά με την οργάνωση και τον τρόπο ζωής τους, τις ανθρώπινες σχέσεις και την ανατροφή των παιδιών, και ως εκ τούτου, δεν είναι ορθό να τους αποκαλούμε οπαδούς του Φουριέ, του Σεν-Σιμόν, του Τολστόι ή κάποιου άλλου. Παρ' ότι, μάλλον, τιμούσαν και σέβονταν τους παραπάνω στοχαστές ως ερευνητές μιας δίκαιης, ισότιμης και ευτυχισμένης ζωής, ακολουθούσαν τον δικό τους δρόμο (...) Ήθελαν να ζήσουν χωρίς εκμετάλλευση από άλλους, χωρίς ατομική ιδιοκτησία, με πλήρη και ίσα δικαιώματα για όλους και με την υποχρεωτική προσωπική εργασία κάθε μέλους της ομάδας. Ήθελαν να μεγαλώσουν τα παιδιά τους έτσι ώστε να αγαπούν και να σέβονται κάθε είδους εργασία που είναι ωφέλιμη για την κοινωνία των εργαζομένων, ώστε κάθε απόγονος να γίνει ένας πολύπλευρα μορφωμένος, πολιτισμένος και χρήσιμος για την κοινωνία άνθρωπος».* Παρατηρούμε, λοιπόν, ότι η ζωή στην κοινότητα αποτελούσε μια συλλογική κοινοτική προσπάθεια μόχθου και συνάμα δημιουργίας ελεύθερων και παραγωγικών προσωπικοτήτων. Το θρησκευτικό στοιχείο ήταν παρόν μέσω της μελέτης του Ευαγγελίου αλλά και άλλων θεολογικών ρευμάτων, ενώ έψελναν ύμνους χορωδιακά. Η καλλιέργεια της γης και η εκτροφή ζώων και πουλερικών αποτελούσε τη βάση της οικονομικής ζωής. Τα σπίτια ήταν πολύ λιτά και δεν διέθεταν κουζίνα, διότι το μαγείρεμα όπως και η σίτιση γίνονταν σε κοινόχρηστο χώρο.

Από το 1908 μετατράπηκε σε αγροτικό συνεταιρισμό, ενώ ένα μέρος της έκτασης

σε άλλες περιοχές της Ρωσίας και της Ευρώπης. Αναμφισβήτητα υπήρχαν πολλές εσωτερικές έριδες και διαμάχες μελών σε πάρα πολλά κοινόβια και σε συνδυασμό και με εξωγενείς παράγοντες οδήγησαν πολλά εγχειρήματα στη λήξη ή στην π-

πλη βία. Στις μέρες μας, όμως, που οι λαοί δεν υποτάσσονται μέσω της άμεσης βίας αλλά ***μέσω της εξαπάτησης****, αν θελήσουν να καταστρέψουν τη βία δεν χρειάζεται να κάνουν τίποτα άλλο παρά να ξεσκεπάσουν αυτή την εξαπάτηση η οποία δίνει τη δυνατότητα σε μια μειοψηφία να ασκεί βία πάνω στην πλειοψηφία»*. Πιστεύει, λοιπόν, ο Τολστόι ότι μόλις γίνει συνείδηση στους ανθρώπους ο μηχανισμός εξαπάτησης του Κράτους που τους υποδηλώνει θα μπορέσουν να απελευθερωθούν από τη δουλεία ως μια διεργασία και αποτέλεσμα της εσωτερικής τους αυτοβελτίωσης. Αυτή η προσέγγιση μπορεί να κρίνεται υπεραισιόδοξη ή αφελής ως προς την ολική απελευθερωτική της διάσταση, όμως στηρίζεται στη βάση ότι η βία από μόνη της δεν αρκεί αλλά αντίθετα πολλές φορές εγκαθιδρύει νέες «επαναστατικές» εξουσίες.

Μεγάλο ενδιαφέρον έχει, όμως και η θέση του Τολστόι για τον καταμερισμό εργασίας και την επιστήμη. Ο Αλέξανδρος Χριστογιαννόπουλος, στο επίμετρο του βιβλίου, *Λ. Τολστόι, Η δουλεία της εποχής μου, εκδ. Πανοπτικόν*, σημειώνει πολύ εύστοχα: *«Για τον Τολστόι, η "επιστημονική" δικαιολόγηση ενός άδικου οικονομικού συστήματος είναι απλούστατα άλλο ένα πανούργο ψέμα που επινοείται από όσους επωφελούνται από αυτό. Καταρχάς, πρόκειται για μια θεωρία που δεν αντλείται από "τις φυσικές ιδιότητες των ανθρώπι-*

αυτές, λοιπόν, αναπτύχθηκαν κυρίως στις επαρχίες της νότιας Ρωσίας, την Ουκρανία και τον Καύκασο, όπου η γη προσφερόταν για καλλιέργεια. Και αυτό διότι ο αγροτικός τρόπος ζωής αποτελούσε τον ενδεδειγμένο τρόπο. Οι πρώτες προσπάθειες ίδρυσης κοινοβίων στα μέσα του 19ου αι. μπορούμε να πούμε ότι απέβησαν άκαρπες για διαφόρους λόγους, όπως άγνοιας πολλών συμμετεχόντων περί αγροτικής ζωής, αλλά και της καταστολής από το καθεστώς. Γενικά τα μέλη των κοινοβίων ήταν χορτοφάγοι, δεν είχαν ατομική ιδιοκτησία, ακολουθούσαν ασκητικό τρόπο ζωής και καλλιεργούσαν τη γη. Υπήρξαν και περιπτώσεις μελών που αρνούνταν να οργώσουν και να σπείρουν τη γη διότι θεωρούσαν ότι παρέμβαιναν στη φυσική λειτουργία του εδάφους. Άλλοι εναντιώνονταν στο γραπτό λόγο και τα βιβλία, θεωρώντας τα επικίνδυνα πολιτιστικά μέσα, ενώ κάποιοι αρνούνταν να ταυτοποιηθούν και απογραφούν στα κρατικά απογραφικά δελτία ως πράξη αντίστασης για την υποδούλωση των ανθρώπων στις κρατικές αρχές. Στα τέλη του 20ου αι. και αρχές του επόμενου νέα κοινοτιστικά εγχειρήματα έρχονται να προστεθούν στα ήδη υπάρχοντα, όχι μόνο στη Ρωσία αλλά και σε άλλες ευρωπαϊκές περιοχές. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει η κοινότητα Κρίνιτσα, η οποία αναπτύχθηκε στα παράλια της Μαύρης Θάλασσας, από το 1886 και έπει-

νες σχέσεις και την ανατροφή των παιδιών, και ως εκ τούτου, δεν είναι ορθό να τους αποκαλούμε οπαδούς του Φουριέ, του Σεν-Σιμόν, του Τολστόι ή κάποιου άλλου. Παρ' ότι, μάλλον, τιμούσαν και σέβονταν τους παραπάνω στοχαστές ως ερευνητές μιας δίκαιης, ισότιμης και ευτυχισμένης ζωής, ακολουθούσαν τον δικό τους δρόμο (...) Ήθελαν να ζήσουν χωρίς εκμετάλλευση από άλλους, χωρίς ατομική ιδιοκτησία, με πλήρη και ίσα δικαιώματα για όλους και με την υποχρεωτική προσωπική εργασία κάθε μέλους της ομάδας. Ήθελαν να μεγαλώσουν τα παιδιά τους έτσι ώστε να αγαπούν και να σέβονται κάθε είδους εργασία που είναι ωφέλιμη για την κοινωνία των εργαζομένων, ώστε κάθε απόγονος να γίνει ένας πολύπλευρα μορφωμένος, πολιτισμένος και χρήσιμος για την κοινωνία άνθρωπος». Παρατηρούμε, λοιπόν, ότι η ζωή στην κοινότητα αποτελούσε μια συλλογική κοινοτική προσπάθεια μόχθου και συνάμα δημιουργίας ελεύθερων και παραγωγικών προσωπικοτήτων. Το θρησκευτικό στοιχείο ήταν παρόν μέσω της μελέτης του Ευαγγελίου αλλά και άλλων θεολογικών ρευμάτων, ενώ έψελναν ύμνους χορωδιακά. Η καλλιέργεια της γης και η εκτροφή ζώων και πουλερικών αποτελούσε τη βάση της οικονομικής ζωής. Τα σπίτια ήταν πολύ λιτά και δεν διέθεταν κουζίνα, διότι το μαγείρεμα όπως και η σίτιση γίνονταν σε κοινόχρηστο χώρο.

Από το 1908 μετατράπηκε σε αγροτικό συνεταιρισμό, ενώ ένα μέρος της έκτασης πουλήθηκε. Τα μέλη σταδιακά αυξάνονταν, ενώ υπήρξε και αλλαγή προσανατολισμού από τα νέα μέλη, χωρίς να χάνεται μεν ο κοινοτιστικός χαρακτήρας της αλλά με σημάδια συμβιβασμού δε. Όπως είναι φυσικό, οι αλλαγές στη φυσιογνωμία του εγχειρήματος επέφεραν και δριμείες κριτικές από ανθρώπους που αποτελούσαν νυν ή πρώην μέλη της. Αναμφισβήτητα η ζωή στην Κρίνιτσα κλονίστηκε με την έναρξη του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, όπου περισσότερο θύμιζε έναν καταυλισμό εσωτερικών μεταναστών ετερόκλητων πεποιθήσεων, καθώς η κοινοκτημοσύνη έπαψε ουσιαστικά να λειτουργεί. Ο εμφύλιος πόλεμος, που διαδέχθηκε την επανάσταση του

σε άλλες περιοχές της Ρωσίας και της Ευρώπης. Αναμφισβήτητα υπήρχαν πολλές εσωτερικές έριδες και διαμάχες μελών σε πάρα πολλά κοινόβια και σε συνδυασμό και με εξωγενείς παράγοντες οδήγησαν πολλά εγχειρήματα στη λήξη ή στην παρακμή τους. Στη Ρωσία τα «τολστοϊκά» κοινόβια μεταξύ 1918-22 είχαν μεγάλη άνθηση και στέκονταν κριτικά απέναντι στην μπολσεβίκικη επανάσταση. Ο Βαλεντίν Μπουλγκάκοφ, στενός φίλος του Τολστόι, υποστηρίζει ότι ο Λένιν έχασε την επανάσταση λόγω της έλλειψης ελευθερίας και της μη εσωτερικής πνευματικής ανάπτυξης στη σοβιετική κοινωνία. Επίσης, ενδιαφέρον παρουσιάζει και η απαίτηση της τολστοϊκής επιτροπής του Καζάν το 1919, όπου δηλώνει: *«Όπως εσείς, οι μπολσεβίκοι, δεν μπορείτε να επιτρέψετε στους τυχοδιώκτες καπιταλιστές να διοικούν, έτσι και εμείς δεν μπορούμε να συμφωνήσου-*

ται στη βάση ότι η βία από μόνη της δεν αρκεί αλλά αντίθετα πολλές φορές εγκαθιδρύει νέες «επαναστατικές» εξουσίες.

Μεγάλο ενδιαφέρον έχει, όμως και η θέση του Τολστόι για τον καταμερισμό εργασίας και την επιστήμη. Ο Αλέξανδρος Χριστογιαννόπουλος, στο επίμετρο του βιβλίου, *Λ. Τολστόι, Η δουλεία της εποχής μου, εκδ. Πανοπτικόν*, σημειώνει πολύ εύστοχα: *«Για τον Τολστόι, η ''επιστημονική'' δικαιολόγηση ενός άδικου οικονομικού συστήματος είναι απλούστατα άλλο ένα πανούργο ψέμα που επινοείται από όσους επωφελούνται από αυτό. Καταρχάς, πρόκειται για μια θεωρία που δεν αντλείται από ''τις φυσικές ιδιότητες των ανθρώπινων κοινωνιών'', αλλά από μια ''συγκεκριμένη υπόθεση''»*. Δεν είναι, λοιπόν, καθόλου παράδοξο ότι ο Λένιν ασκούσε σκληρή κριτική στον Τολστόι για τις πολιτικές του απόψεις, αφού από νωρίς ξεσκέπαζε τα «τεχνητά» θέσφατα του επιστημονικού υλισμού. Η κριτική στο κράτος, στον πολιτισμό, την επιστήμη, την ιεραρχική και επιδεικτική Εκκλησία είναι αυτές που έφεραν πολλούς ανθρώπους κοντά στις ιδέες του

θεωρούσαν ότι παρέμβαιναν στη φυσική λειτουργία του εδάφους. Άλλοι εναντιώνονταν στο γραπτό λόγο και τα βιβλία, θεωρώντας τα επικίνδυνα πολιτιστικά μέσα, ενώ κάποιοι αρνούνταν να ταυτοποιηθούν και απογραφούν στα κρατικά απογραφικά δελτία ως πράξη αντίστασης για την υποδούλωση των ανθρώπων στις κρατικές αρχές. Στα τέλη του 20^{ου}αι. και αρχές του επόμενου νέα κοινοτιστικά εγχειρήματα έρχονται να προστεθούν στα ήδη υπάρχοντα, όχι μόνο στη Ρωσία αλλά και σε άλλες ευρωπαϊκές περιοχές. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει η κοινότητα Κρίνιτσα, η οποία αναπτύχθηκε στα παράλια της Μαύρης Θάλασσας, από το 1886 και έπειτα. Εμπνευστής της θεωρείται ο ιατρός Ιωσήφ Κοέν, αναρχικός και άθεος, συγγραφέας του βιβλίου «Μέθοδος ή εφαρμογές της ιδέας της κοινής λογικής στη συνειδητή ζωή των ανθρώπων» και υπήρξε σε μεγάλο βαθμό προκάτοχος των ιδεών, που έγιναν αργότερα γνωστές ως «τολστοϊκές» (*Ξένια Καλαϊτζίδου, Τολστοϊκές Κοινότητες, περιοδικό Πανοπτικόν τχ 27)*. Από το μέλος της κοινότητας Ναταλία Τσεβύρεβα, δια-

γίνει ένας πολύπλευρα μορφωμένος, πολιτισμένος και χρήσιμος για την κοινωνία άνθρωπος». Παρατηρούμε, λοιπόν, ότι η ζωή στην κοινότητα αποτελούσε μια συλλογική κοινοτική προσπάθεια μόχθου και συνάμα δημιουργίας ελεύθερων και παραγωγικών προσωπικοτήτων. Το θρησκευτικό στοιχείο ήταν παρόν μέσω της μελέτης του Ευαγγελίου αλλά και άλλων θεολογικών ρευμάτων, ενώ έψελναν ύμνους χορωδιακά. Η καλλιέργεια της γης και η εκτροφή ζώων και πουλερικών αποτελούσε τη βάση της οικονομικής ζωής. Τα σπίτια ήταν πολύ λιτά και δεν διέθεταν κουζίνα, διότι το μαγείρεμα όπως και η σίτιση γίνονταν σε κοινόχρηστο χώρο.

Από το 1908 μετατράπηκε σε αγροτικό συνεταιρισμό, ενώ ένα μέρος της έκτασης πουλήθηκε. Τα μέλη σταδιακά αυξάνονταν, ενώ υπήρξε και αλλαγή προσανατολισμού από τα νέα μέλη, χωρίς να χάνεται μεν ο κοινοτιστικός χαρακτήρας της αλλά με σημάδια συμβιβασμού δε. Όπως είναι φυσικό, οι αλλαγές στη φυσιογνωμία του εγχειρήματος επέφεραν και δριμείες κριτικές από ανθρώπους που αποτελούσαν νυν ή πρώην μέλη της. Αναμφισβήτητα η ζωή στην Κρίνιτσα κλονίστηκε με την έναρξη του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, όπου περισσότερο θύμιζε έναν καταυλισμό εσωτερικών μεταναστών ετερόκλητων πεποιθήσεων, καθώς η κοινοκτημοσύνη έπαψε ουσιαστικά να λειτουργεί. Ο εμφύλιος πόλεμος, που διαδέχθηκε την επανάσταση του 1917, δημιούργησε περαιτέρω προβλήματα στην κοινότητα αφού δολοφονήθηκαν ορισμένα από τα σημαντικότερα της μέλη. Ο αυτοκρατορικός στρατός μαζί με παρακρατικά τάγματα σκορπούσαν το θάνατο στη περιοχή, ενώ κατά τη δεκαετία του '20 η σύνθεση των μελών της κοινότητας είχε αλλάξει για πολλούς λόγους άρδην. Με την 22^{η} Μεραρχία του Κόκκινου Στρατού να εγκαθίσταται πλέον στην περιοχή...

Εκτός από την Κρίνιτσα έχουμε αναρχοχριστιανικά κοινοτικά εγχειρήματα και

σε άλλες περιοχές της Ρωσίας και της Ευρώπης. Αναμφισβήτητα υπήρχαν πολλές εσωτερικές έριδες και διαμάχες μελών σε πάρα πολλά κοινόβια και σε συνδυασμό και με εξωγενείς παράγοντες οδήγησαν πολλά εγχειρήματα στη λήξη ή στην παρακμή τους. Στη Ρωσία τα «τολστοϊκά» κοινόβια μεταξύ 1918-22 είχαν μεγάλη άνθηση και στέκονταν κριτικά απέναντι στην μπολσεβίκικη επανάσταση. Ο Βαλεντίν Μπουλγκάκοφ, στενός φίλος του Τολστόι, υποστηρίζει ότι ο Λένιν έχασε την επανάσταση λόγω της έλλειψης ελευθερίας και της μη εσωτερικής πνευματικής ανάπτυξης στη σοβιετική κοινωνία. Επίσης, ενδιαφέρον παρουσιάζει και η απαίτηση της τολστοϊκής επιτροπής του Καζάν το 1919, όπου δηλώνει: *«Όπως εσείς, οι μπολσεβίκοι, δεν μπορείτε να επιτρέψετε στους τυχοδιώκτες καπιταλιστές να διοικούν, έτσι και εμείς δεν μπορούμε να συμφωνήσουμε ότι τις τύχες του λαού πρέπει να διαχειρίζεται ένα και μοναδικό κόμμα»*. Οι 100 περίπου κοινότητες που λειτουργούσαν μέχρι το 1926 σταδιακά εκκαθαρίστηκαν από τα μπολσεβίκικα και σταλινικά αποβράσματα. Πολλά μέλη κατηγορήθηκαν για αντισοβιετισμό και στάλθηκαν στη Σιβηρία, όπως τόσοι και τόσοι άλλοι. Γιατί, τα εγκλήματα της εξουσίας είναι, ανέκαθεν, κοινά για όλους.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Μικροπλαστικά σωματίδια βρέθηκαν στο ανθρώπινο αίμα. Ο βιομηχανικός πολιτισμός εισβάλει στο σώμα μας.

Η γεωλογική εποχή που διανύουμε έχει κυριαρχήσει να ονομάζεται ανθρωπόκαινος. Η αρχή μέτρησης αυτής της εποχής ακόμα δεν έχει αποσαφηνιστεί αφού κάποιοι επιστήμονες την εντάσσουν από το ξεκίνημα της βιομηχανικής επανάστασης και κάποιοι άλλοι από τις πρώτες ατομικές βόμβες που ρίχτηκαν στη Χιροσίμα και στο Ναγκασάκι. Και οι δύο περιπτώσεις, έχουν αφήσει το στίγμα τους εκτός από τον άνθρωπο και στα ζώα, αλλά και γεωλογικά. Σε μια γεωλογική στρωματογραφία, το στρώμα της ανθρωπόκαινου εποχής εκτός από κατάλοιπα πυρηνικής ενέργειας θα βρε-

θούν και στοιχεία που είναι αποτέλεσμα της λεγόμενης βιομηχανικής προόδου. Ένα

δεν αφήνει το στίγμα της μόνο στο περιβάλλον αλλά και στο ίδιο μας το σώμα. Η άρνηση της ως σωτήρα της ανθρωπότητας, ως κομιστή ευημερίας και ευαίσθητης περιβαλλοντικά, καθώς και η ανατροπή της είναι ζήτημα υγείας και πραγματικής ευημερίας.

Αυτόχθονες της Γουατεμάλας αγωνίζονται για τις περιοχές τους

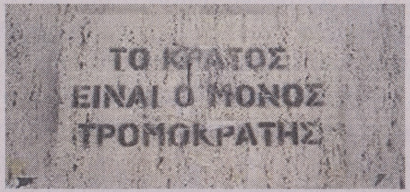
Χιλιάδες αυτόχθονες κάτοικοι δέκα κοινοτήτων στην κοιλάδα Palajunoj, στο Quet-

zaltenango της Γουατεμάλας για σχεδόν ένα μήνα έχουν μπλοκάρει έναν κεντρικό δρόμο και απαιτούν από το συμβούλιο του Quetzaltenango να καταργήσει το σχέδιο διαχείρισης της γης τους, με το οποίο τίθενται υπό αμφισβήτηση οι περιοχές τους. Εκατοντάδες αξιωματικοί της αστυνομίας που βρίσκονται στο χώρο προειδοποιούν τους αυτόχθονες πως εάν δεν αποχωρήσουν η ειδική αστυνομική δύναμη θα τους καταστείλει βίαια.

Η κυρίαρχη εγκληματική οργάνωση

ρωτισμό των δύο τελευταίων χρόνων με αφορμή την αντιμετώπιση του κορωναϊού. Όσο οι κοινωνικές αντιστάσεις μειώνονται,

τόσο το κράτος θα επιτίθεται και θα αυξάνει την καταστολή και τον ολοκληρωτισμό σε όλους τους τομείς της ζωής μας.

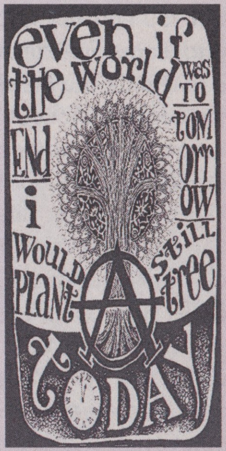
Το δράμα της κατάργησης των υγειονομικών πιστοποιητικών

Αυτές τις μέρες παίζεται ένα ατελείωτο δράμα στους απανταχού υποστηρικτές των κρατικών «υγειονομικών μέτρων», γιατί ένα-ένα τα κράτη αποσύρουν, προσωρινά, τα υγειονομικά πιστοποιητικά. Η κατάσταση θυμίζει άμπωτη που εμφανίζει όλη την βρωμιά και το σκουπιδαριό που μπορεί να κρύβεται στο βυθό. Δεξιοί, αριστεροί και οι αντιεξουσιαστικές ουρές τους, ξεπροβάλουν στο βυθό κλαψουρίζοντας για την χρησιμότητα της επίδειξης υγειονομικών φρονημάτων, ώστε κάποιος να μπορεί να κάνει απλά πράγματα στην καθημερινότητά του. Όλο αυτό το σκουπιδαριό που ξεπροβάλει από τον βυθό, κάνει τον Πλεύρη να νιώθει ντροπή που φαινομενικά δεν βρίσκεται στο ίδιο ιδεολογικό μετερίζι μαζί τους και τον ανταγωνίζεται σε ολοκληρωτικά υγειονομικά μέτρα. Πολλοί αναφέρουν, με λύπη, ότι αυτό γίνεται για χάρη του τουρισμού. Εννοείται πως πολλά πράγματα στον ελλαδικό χώρο γίνονται για χάρη του τουρισμού, αλλά ακόμα και έτσι όλοι οι υποστηρικτές των κατασταλτικών υγειονομικών μέτρων, δεν μπορούν να κρύψουν πόσο πολύ τα στήριξαν. Βέβαια,

κατάργηση των πιστοποιητικών και πως τα πιστοποιητικά και τα πρόστιμα είναι ένα μέρος της δυστοπίας που χτίζεται. Έχουν γίνει τόσες και τόσες αναλύσεις πάνω στα ζητήματα διαχείρισης του κορωναϊού και κάποιοι ακόμα επιμένουν να λοιδορούν, επειδή καταργείται το σκανάρισμα στις καφετέριες για παράδειγμα. Για κάποιους πέρασε και δεν ακούμπησε…

Με συνοδοιπόρο την αναρχία

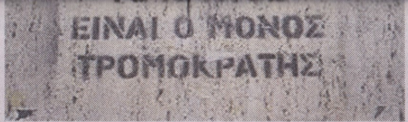
Η λεγόμενη οικονομική κρίση, ο πόλεμος στη Συρία, στη Λιβύη, στην Υεμένη, τα τρία χρόνια μέτρων και φόβου με αφορμή τον κορωναϊό, ο πόλεμος στην Ουκρανία, το κύμα ανατιμήσεων και ακρίβειας, όλα μοιάζουν σαν το ένα να επικαλύπτει και να είναι η κορύφωση του άλλου. Κοινός παρονομαστής ο φόβος και η επανατοποθέτηση «δεδομένων». Τι και αν κάποιοι ευαγγελίζονται επιστροφή στην κανονικότητα, τι και αν οι όποιες προσωπικές θυσίες είναι για να πάρουμε τις ζωές μας πάλι πίσω; Ποια κανονικότητα και ποιες ζωές;

Η πίεση της εξουσίας είναι ασφυκτική και όλα μοιάζουν να μπαίνουν στην σκακιέρα ξανά από την αρχή. Προσωπικές σχέσεις, αυτοδιάθεση σώματος, δουλειά, μισθός, αναγκαία αγαθά, διασκέδαση, ψυχαγωγία, εκπαίδευση και τόσα άλλα αναθεωρούνται διαρκώς και προς το παρόν ο αναθεωρητισμός δεν φαίνεται να έχει σταματημό. Και ενώ η αναθεώρηση σαν διαδικασία είναι

της ως σωτήρα της ανθρωπότητας, ως κομιστή ευημερίας και ευαίσθητης περιβαλλοντικά, καθώς και η ανατροπή της είναι ζήτημα υγείας και πραγματικής ευημερίας.

τόσο το κράτος θα επιτίθεται και θα αυξάνει την καταστολή και τον ολοκληρωτισμό σε όλους τους τομείς της ζωής μας.

κάποιοι ακόμα επιμένουν να λοιδορούν, επειδή καταργείται το σκανάρισμα στις καφετέριες για παράδειγμα. Για κάποιους πέρασε και δεν ακούμπησε...

Μικροπλαστικά σωματίδια βρέθηκαν στο ανθρώπινο αίμα. Ο βιομηχανικός πολιτισμός εισβάλει στο σώμα μας.

Η γεωλογική εποχή που διανύουμε έχει κυριαρχήσει να ονομάζεται ανθρωπόκαινος. Η αρχή μέτρησης αυτής της εποχής ακόμα δεν έχει αποσαφηνιστεί αφού κάποιοι επιστήμονες την εντάσσουν από το ξεκίνημα της βιομηχανικής επανάστασης και κάποιοι άλλοι από τις πρώτες ατομικές βόμβες που ρίχτηκαν στη Χιροσίμα και στο Ναγκασάκι. Και οι δύο περιπτώσεις, έχουν αφήσει το στίγμα τους εκτός από τον άνθρωπο και στα ζώα, αλλά και γεωλογικά. Σε μια γεωλογική στρωματογραφία, το στρώμα της ανθρωπόκαινου εποχής εκτός από κατάλοιπα πυρηνικής ενέργειας θα βρε-

θούν και στοιχεία που είναι αποτέλεσμα της λεγόμενης βιομηχανικής προόδου. Ένα χαρακτηριστικό εύρημα που θα ανιχνεύεται παντού, σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του πλανήτη, είναι το πλαστικό.

Πρόσφατα, Ολλανδοί επιστήμονες εντόπισαν μικροπλαστικό και στο ανθρώπινο αίμα. Εννοείται πως αυτό το εύρημα σημαίνει επίσης και άγνωστες επιπτώσεις στην υγεία. Η έρευνά τους στηρίχτηκε σε 22 εθελοντές από τους οποίους οι 17 βρέθηκε να έχουν μετρήσιμα μικροπλαστικά στο αίμα τους. Κατά μέσο όρο τα επίπεδα των μικροπλαστικών ήταν χαμηλά, δηλαδή 1,6 μικρογραμμάρια σε κάθε χιλιοστό του λίτρου αίματος, αλλά τα αποτελέσματα δεν

Αυτόχθονες της Γουατεμάλας αγωνίζονται για τις περιοχές τους

Χιλιάδες αυτόχθονες κάτοικοι δέκα κοινοτήτων στην κοιλάδα Palajunoj, στο Quet-

zaltenango της Γουατεμάλας για σχεδόν ένα μήνα έχουν μπλοκάρει έναν κεντρικό δρόμο και απαιτούν από το συμβούλιο του Quetzaltenango να καταργήσει το σχέδιο διαχείρισης της γης τους, με το οποίο τίθενται υπό αμφισβήτηση οι περιοχές τους. Εκατοντάδες αξιωματικοί της αστυνομίας που βρίσκονται στο χώρο προειδοποιούν του αυτόχθονες πως εάν δεν αποχωρήσουν η ειδική αστυνομική δύναμη θα τους καταστείλει βίαια.

Η κυρίαρχη εγκληματική οργάνωση είναι το κράτος

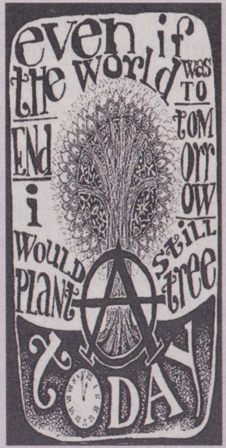
Με αφορμή τις εξαγγελίες περί οπαδικής βίας τροποποιήθηκε το α. 187 παρ. 6 ΠΚ. Σύμφωνα με αυτή την τροποποίηση, απαγορεύεται η αναστολή της έκτισης ποινής σε πρωτόδικη καταδικαστική απόφαση ακόμα και για πλημμελήματα, όταν αυτά τελούνται από δυο και περισσότερα πρόσωπα από κοινού ως «εγκληματική οργάνωση». Με λίγα λόγια, σε σύλληψη για αφισοκόλληση, για παρέμβαση ή ακόμα και για γκράφιτι, αν ο δικαστής κρίνει πως πρέπει να δικάσει σύμφωνα με τον 187 α. και η απόφαση είναι καταδικαστική από

Το δράμα της κατάργησης των υγειονομικών πιστοποιητικών

Αυτές τις μέρες παίζεται ένα ατελείωτο δράμα στους απανταχού υποστηριχτές των κρατικών «υγειονομικών μέτρων», γιατί ένα-ένα τα κράτη αποσύρουν, προσωρινά, τα υγειονομικά πιστοποιητικά. Η κατάσταση θυμίζει άμπωτη που εμφανίζει όλη την βρωμιά και το σκουπιδαριό που μπορεί να κρύβεται στο βυθό. Δεξιοί, αριστεροί και οι αντιεξουσιαστικές ουρές τους, ξεπροβάλουν στο βυθό κλαψουρίζοντας για την χρησιμότητα της επίδειξης υγειονομικών φρονημάτων, ώστε κάποιος να μπορεί να κάνει απλά πράγματα στην καθημερινότητά του. Όλο αυτό το σκουπιδαριό που ξεπροβάλει από τον βυθό, κάνει τον Πλεύρη να νιώθει ντροπή που φαινομενικά δεν βρίσκεται στο ίδιο ιδεολογικό μετερίζι μαζί τους και τον ανταγωνίζεται σε ολοκληρωτικά υγειονομικά μέτρα. Πολλοί αναφέρουν, με λύπη, ότι αυτό γίνεται για χάρη του τουρισμού. Εννοείται πως πολλά πράγματα στον ελλαδικό χώρο γίνονται για χάρη του τουρισμού, αλλά ακόμα και έτσι όλοι οι υποστηρικτές των κατασταλτικών υγειονομικών μέτρων, δεν μπορούν να κρύψουν πόσο πολύ τα στήριξαν. Βέβαια, απάντηση γιατί τα πιστοποιητικά ακυρώθηκαν και σε άλλες χώρες που δεν είναι τουριστικές, δεν έχουμε πάρει. Επίσης, για όσους δεν γνωρίζουν, η κατάργηση των πιστοποιητικών εντός μιας χώρας δεν συνεπάγεται κατάργηση των πιστοποιητικών για την είσοδο στην χώρα. Άρα, πώς αυτό έγινε για τον τουρισμό; Ακόμα και διάφοροι δημοσιολογούντες αναρχιστές, δεν έχασαν την ευκαιρία ακόμα και τώρα να λοιδωρήσουν όσους αντιστέκονται στον υγειονομικό ολοκληρωτισμό, πως τάχα τώρα με την απόσυρση των μέτρων «οι προβλέψεις για οργουελικές δυστοπί-

Με συνοδοιπόρο την αναρχία

Η λεγόμενη οικονομική κρίση, ο πόλεμος στη Συρία, στη Λιβύη, στην Υεμένη, τα τρία χρόνια μέτρων και φόβου με αφορμή τον κορωναϊό, ο πόλεμος στην Ουκρανία, το κύμα ανατιμήσεων και ακρίβειας, όλα μοιάζουν σαν το ένα να επικαλύπτει και να είναι η κορύφωση του άλλου. Κοινός παρονομαστής ο φόβος και η επανατοποθέτηση «δεδομένων». Τι και αν κάποιοι ευαγγελίζονται επιστροφή στην κανονικότητα, τι και αν οι όποιες προσωπικές θυσίες είναι για να πάρουμε τις ζωές μας πάλι πίσω; Ποια κανονικότητα και ποιες ζωές;

Η πίεση της εξουσίας είναι ασφυκτική και όλα μοιάζουν να μπαίνουν στην σκακιέρα ξανά από την αρχή. Προσωπικές σχέσεις, αυτοδιάθεση σώματος, δουλειά, μισθός, αναγκαία αγαθά, διασκέδαση, ψυχαγωγία, εκπαίδευση και τόσα άλλα αναθεωρούνται διαρκώς και προς το παρόν ο αναθεωρητισμός δεν φαίνεται να έχει σταματημό. Και ενώ η αναθεώρηση σαν διαδικασία είναι ευπρόσδεκτη και αναγκαία, όταν γίνεται υπό όρους εξουσίας και καθ' υπόδειξη κυριαρχίας τότε γίνεται θηλειά στο λαιμό που σφίγγει και δεν ξέρει κανείς πότε θα σταματήσει.

Όμως, σ' αυτούς τους καιρούς φαίνονται ξεκάθαρα οι ιδέες και οι πρακτικές μας. Σ' αυτούς τους καιρούς μπορούμε να γίνουμε το πιο όμορφο άγριο λουλούδι καταμεσής της ερήμου, που με ελάχιστη υγρασία ξέρει όχι μόνο να επιβιώνει, αλλά να αναπτύσσει και την ομορφιά του. Ας αναζητήσουμε τα ουσιώδη, ας βγούμε από τις φωτισμένες οθόνες που μας κρατάνε σβηστούς και

αφήσει το στίγμα τους εκτός από τον άνθρωπο και στα ζώα, αλλά και γεωλογικά. Σε μια γεωλογική στρωματογραφία, το στρώμα της ανθρωπόκαινου εποχής εκτός από κατάλοιπα πυρηνικής ενέργειας θα βρε-

θούν και στοιχεία που είναι αποτέλεσμα της λεγόμενης βιομηχανικής προόδου. Ένα χαρακτηριστικό εύρημα που θα ανιχνεύεται παντού, σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του πλανήτη, είναι το πλαστικό.

Πρόσφατα, Ολλανδοί επιστήμονες εντόπισαν μικροπλαστικό και στο ανθρώπινο αίμα. Εννοείται πως αυτό το εύρημα σημαίνει επίσης και άγνωστες επιπτώσεις στην υγεία. Η έρευνά τους στηρίχτηκε σε 22 εθελοντές από τους οποίους οι 17 βρέθηκε να έχουν μετρήσιμα μικροπλαστικά στο αίμα τους. Κατά μέσο όρο τα επίπεδα των μικροπλαστικών ήταν χαμηλά, δηλαδή 1,6 μικρογραμμάρια σε κάθε χιλιοστό του λίτρου αίματος, αλλά τα αποτελέσματα δεν παύουν να είναι ανησυχητικά. Το πιο κοινό είδος του πλαστικού που εντοπίστηκε, ήταν αυτό που χρησιμοποιείται στην κατασκευή μπουκαλιών, το λεγόμενο PET. Επίσης, βρέθηκε σε ποσοστό 36% πολυστυρένιο, το οποίο χρησιμοποιείται στις συσκευασίες τροφίμων και σε 23% εντοπίστηκε και πολυαιθυλένιο, που χρησιμοποιείται σε μεμβράνες συσκευασίας και σακούλες. Σύμφωνα με επιστήμονες, τα μικροπλαστικά αυτού του μεγέθους σε πειραματικές συνθήκες έχει αποδειχθεί πως προκαλούν κυτταρικές βλάβες και φλεγμονές.

Η βιομηχανική και τεχνολογική ανάπτυξη

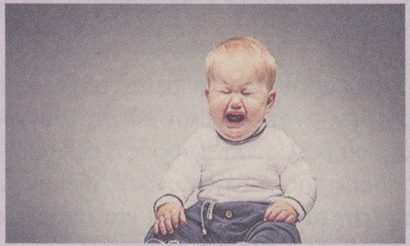

zaltenango της Γουατεμάλας για σχεδόν ένα μήνα έχουν μπλοκάρει έναν κεντρικό δρόμο και απαιτούν από το συμβούλιο του Quetzaltenango να καταργήσει το σχέδιο διαχείρισης της γης τους, με το οποίο τίθενται υπό αμφισβήτηση οι περιοχές τους. Εκατοντάδες αξιωματικοί της αστυνομίας που βρίσκονται στο χώρο προειδοποιούν του αυτόχθονες πως εάν δεν αποχωρήσουν η ειδική αστυνομική δύναμη θα τους καταστείλει βίαια.

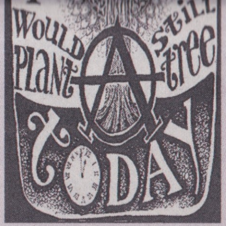
Η κυρίαρχη εγκληματική οργάνωση είναι το κράτος

Με αφορμή τις εξαγγελίες περί οπαδικής βίας τροποποιήθηκε το α. 187 παρ. 6 ΠΚ. Σύμφωνα με αυτή την τροποποίηση, απαγορεύεται η αναστολή της έκτισης ποινής σε πρωτόδικη καταδικαστική απόφαση ακόμα και για πλημμελήματα, όταν αυτά τελούνται από δυο και περισσότερα πρόσωπα από κοινού ως «εγκληματική οργάνωση». Με λίγα λόγια, σε σύλληψη για αφισοκόλληση, για παρέμβαση ή ακόμα και για γκράφιτι, αν ο δικαστής κρίνει πως πρέπει να δικάσει σύμφωνα με τον 187 α. και η απόφαση είναι καταδικαστική από λίγες μέρες και μέχρι 3 χρόνια, τα άτομα θα οδηγούνται στην φυλακή, άσχετα αν θα αθωωθούν στο Εφετείο. Μ' αυτό τον τρόπο, σοβαρότερα αδικήματα, όπως π.χ. πώληση ναρκωτικών, θα έχουν ηπιότερη αντιμετώπιση από το κράτος. Είναι προφανές ότι αυτή η τροποποίηση του 187 α. στοχεύει στον ευνουχισμό κάθε αντίδρασης στο δρόμο, καθώς θα κινδυνεύει να χαρακτηριστεί και να αντιμετωπιστεί και ως εγκληματική οργάνωση. Δεν είναι, βέβαια, καθόλου παράξενη η εξέλιξη του ολοκληρωτισμού από το κράτος, αν αναλογιστούμε τον ολοένα και αυξανόμενο ολοκλη-

αριστεροί και οι αντιεξουσιαστικές [illegible] τους, ξεπροβάλουν στο βυθό κλαψουρίζοντας για την χρησιμότητα της επίδειξης υγειονομικών φρονημάτων, ώστε κάποιος να μπορεί να κάνει απλά πράγματα στην καθημερινότητά του. Όλο αυτό το σκουπιδαριό που ξεπροβάλει από τον βυθό, κάνει τον Πλεύρη να νιώθει ντροπή που φαινομενικά δεν βρίσκεται στο ίδιο ιδεολογικό μετερίζι μαζί τους και τον ανταγωνίζεται σε ολοκληρωτικά υγειονομικά μέτρα. Πολλοί αναφέρουν, με λύπη, ότι αυτό γίνεται για χάρη του τουρισμού. Εννοείται πως πολλά πράγματα στον ελλαδικό χώρο γίνονται για χάρη του τουρισμού, αλλά ακόμα και έτσι όλοι οι υποστηρικτές των κατασταλτικών υγειονομικών μέτρων, δεν μπορούν να κρύψουν πόσο πολύ τα στήριξαν. Βέβαια, απάντηση γιατί τα πιστοποιητικά ακυρώθηκαν και σε άλλες χώρες που δεν είναι τουριστικές, δεν έχουμε πάρει. Επίσης, για όσους δεν γνωρίζουν, η κατάργηση των πιστοποιητικών εντός μιας χώρας δεν συνεπάγεται κατάργηση των πιστοποιητικών για την είσοδο στην χώρα. Άρα, πώς αυτό έγινε για τον τουρισμό; Ακόμα και διάφοροι δημοσιολογούντες αναρχιστές, δεν έχασαν την ευκαιρία ακόμα και τώρα να λοιδωρήσουν όσους αντιστέκονται στον υγειονομικό ολοκληρωτισμό, πως τάχα τώρα με την απόσυρση των μέτρων «οι προβλέψεις για οργουελικές δυστοπίες που ήρθαν για να μείνουν έπεσαν στο

κενό». Εννοείται πως όσοι πιστεύουν πως ο αυτό που άρχισε με την αντιμετώπιση του κορωναϊού, δεν τελειώνει απλά με την

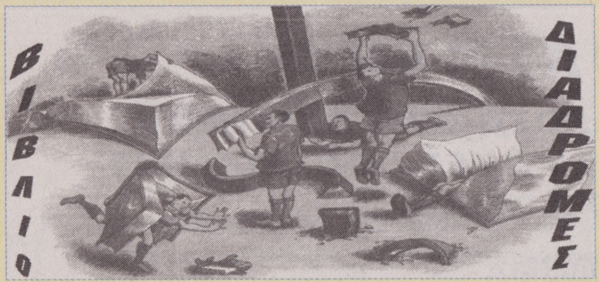

αγγελίζονται επιστροφή στην κανονικότητα, τι και αν οι όποιες προσωπικές θυσίες είναι για να πάρουμε τις ζωές μας πάλι πίσω; Ποια κανονικότητα και ποιες ζωές;

Η πίεση της εξουσίας είναι ασφυκτική και όλα μοιάζουν να μπαίνουν στην σκακιέρα ξανά από την αρχή. Προσωπικές σχέσεις, αυτοδιάθεση σώματος, δουλειά, μισθός, αναγκαία αγαθά, διασκέδαση, ψυχαγωγία, εκπαίδευση και τόσα άλλα αναθεωρούνται διαρκώς και προς το παρόν ο αναθεωρητισμός δεν φαίνεται να έχει σταματημό. Και ενώ η αναθεώρηση σαν διαδικασία είναι ευπρόσδεκτη και αναγκαία, όταν γίνεται υπό όρους εξουσίας και καθ' υπόδειξη κυριαρχίας τότε γίνεται θηλειά στο λαιμό που σφίγγει και δεν ξέρει κανείς πότε θα σταματήσει.

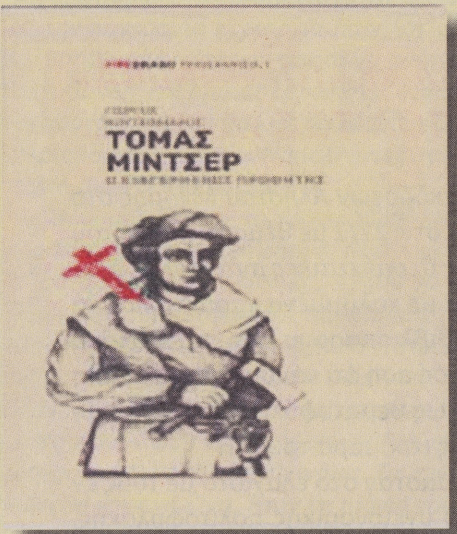
Όμως, σ' αυτούς τους καιρούς φαίνονται ξεκάθαρα οι ιδέες και οι πρακτικές μας. Σ' αυτούς τους καιρούς μπορούμε να γίνουμε το πιο όμορφο άγριο λουλούδι καταμεσής της ερήμου, που με ελάχιστη υγρασία ξέρει όχι μόνο να επιβιώνει, αλλά να αναπτύσσει και την ομορφιά του. Ας αναζητήσουμε τα ουσιώδη, ας βγούμε από τις φωτισμένες οθόνες που μας κρατάνε σβηστούς και ας σπείρουμε μαζί με άλλους που μοιραζόμαστε την ίδια φλόγα στην καρδιά, τους σπόρους της αμφισβήτησης και της άρνησης ενός κόσμου που διαφεντεύεται από την εξουσία. Αν οι ιδέες μας για έναν ανεξούσιο κόσμο φαίνονταν αληθινές σε προηγούμενες εποχές, σήμερα, στην δύσκολη συγκυρία που μας έλαχε να περπατήσουμε, οι ιδέες για ένα ανεξούσιο κόσμο, λάμπουν μέσα στο σκοτάδι. Αυτές έχουμε και μ' αυτές θα προχωρήσουμε, έτοιμοι από καιρό, θα συνεχίσουμε να χαμογελάμε μπροστά στην ασχήμια, με συνοδοιπόρο την αναρχία.

Ε.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΥΤΣΟΔΙΑΚΟΣ

ΤΟΜΑΣ ΜΙΝΤΣΕΡ
Ο ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ FIREBRAND ΥΠΟΔΑΥΛΙΣΗ, 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2021 / Σελ. 197
Firebrand-ed@protonmail.com
Κεντρική διάθεση Αλφειός

Το βιβλίο ***ΤΟΜΑΣ ΜΙΝΤΣΕΡ Ο ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ*** χωρίζεται σε οκτώ κεφάλαια.

Πρόκειται για μια μελέτη επάνω στον στοχασμό και στο έργο του γερμανού παπά και θεολόγου Τόμας Μίντσερ, που διψούσε να αναβιώσει τις ριζοσπαστικές πρακτικές των πρώτων χριστιανικών κομμούνων. Η εξεγερμένη θεολογία του είχε έναν δυναμικό ρεαλισμό, ο οποίος τρεφόταν από την παρουσία του Αγίου Πνεύματος και τον μαρτυρικό δρόμο του σταυρωμένου Χριστού, πληρέστερα με εκείνους μεταξύ των κοινών ανθρώπων, που έχουν υποστεί τη δοκιμασία μιας προσωπικής ερήμου και την επίπονη διαδικασία της ανάβασης στο όρος της δοκιμασμένης πίστης.

Αυτός ήταν ο πραγματικός ηγέτης της εξέγερσης των χωρικών, καθοδηγώντας και κατευθύνοντας τα διάφορα τμήματά της μέσω μιας τεράστιας συνωμοσίας.

Κήρυξε έναν «πικρό» Χριστό, σαν τα χόρτα που έφαγαν οι Ισραηλίτες λίγο πριν από την έξοδό τους από την Αίγυπτο, που απαιτούσε από τους μαθητές του να περπατήσουν στα χνάρια Του. Δεν επιδίωκε να γίνει απλώς ένας επιδιορθωτής χαλασμάτων σε ένα παλιό οικοδόμημα, ήθελε να χτίσει ένα καινούργιο σπίτι. Όπως εξηγεί ο συγγραφέας του βιβλίου, ο Μίντσερ δεν επιθυμούσε μια νέα κοινωνική τάξη, αλλά πρωτίστως μια νέα Εκκλησία που χρειαζόταν αυτή την κοινωνική τάξη για να αναζωπυρωθεί. Αυτή η νέα κοινωνική τάξη, τόσο απαραίτητη για την Εκκλησία, είχε επιπτώσεις που ήταν πραγματικά επαναστατικές για την κοινωνία στην εποχή του.

Υπηρετούσε τη δικαιοσύνη του Θεού και ήταν ο «άγγελος» (ο προφήτης) που έφερνε τη δίκαιη οργή στο προσκήνιο της ιστορικής αδικίας. Η ελπίδα των ταξικών προφητών για εξατομικευμένη ανάσταση ήταν το συστατικό στοιχείο για μια απελευθερωτικού τύπου γενικευμένη καθολική ανάσταση και ο Μίντσερ ήταν εκείνος ο «εν εσχάτοις χρόνοις» εξεγερμένος προφήτης, που βάδισε στα χνάρια των αρχαίων ταξικών προφητών.

κοινωνικό σώμα εκλεκτών. Εκείνους που θα εργάζονταν για τη σωτηρία της κοινότητας και για τη δικαιοσύνη του κόσμου. Έθεσε ως κριτήριο και προϋπόθεση το βάπτισμα του αίματος, το ποτήρι των θλίψεων και την εμπειρία της προσωπικής ερήμου. Προέτρεπε τους αγράμματους σε μια αυτομορφωτική σπουδή έτσι ώστε να ισοπεδωθεί η άγνοια. Κήρυξε τον χαρισματικό βιβλικό φόβο του Θεού της δικαιοσύνης ενάντια στο φόβο κάθε εξουσίας. Με πρότυπο τους ταξικούς προφήτες του Ισραήλ και τον ρεαλισμό των αποστόλων, έστησε τις χαρισματικές εστίες των εξεγερμένων. Σε κάθε εκστρατευτική πορεία, τοποθετούσε στην κεφαλή της έναν κατακόκκινο εσταυρωμένο. Η ποιμαντική και προφητική του κρίση, μέσα σ' ένα μαφινέστο, άνοιξε τον δρόμο για τις μεταγενέστερες αστικές εξεγέρσεις και το μαρτύριό του μνημονεύεται αιώνια από όλους της γης τους ριζοσπάστες».

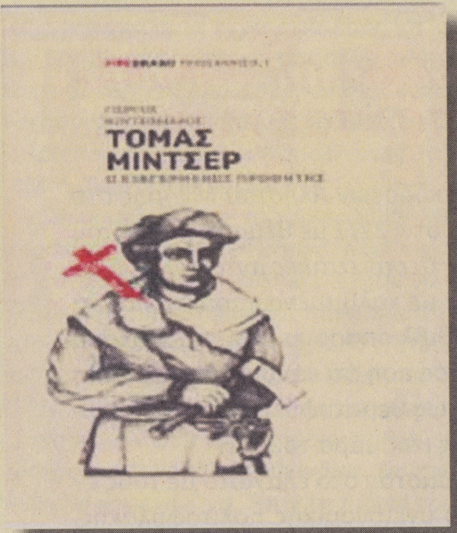
(Από το οπισθόφυλλο της έκδοσης)

Ο Λούθηρος, αυτός ο κακομοίρης κόλακας, θέλει να κρυφτεί πίσω από μια ψευδή καλοσύνη του Χριστού που είναι αντίθετη στα γραπτά του Παύλου. Λέει στο βιβλιαράκι του για το εμπόριο ότι οι ηγεμόνες πρέπει να ενώσουν τις δυνάμεις τους με τους κλέφτες και τους ληστές. Αλλά στο ίδιο βιβλίο σιωπά για την πηγή όλων των κλοπών. Είναι ένας κήρυκας, που θέλει να κερδίσει ευχαριστίες μέσα από το χύσιμο αίματος των κοινών ανθρώπων για χάρη των προσωπικών απολαύσεων –το οποίο ο Θεός σίγουρα δεν σκόπευε να το κάνει. Ιδού, η βασική πηγή της τοκογλυφίας, της κλοπής και της ληστείας είναι οι εξουσιαστές και οι ηγεμόνες μας, που θεωρούν όλα τα πλάσματα προσωπική τους ιδιοκτησία. Τα ψάρια στο νερό, τα πουλιά στον αέρα και τα ζώα της γης πρέπει όλα να είναι ιδιοκτησία τους. Και μετά, επιτρέπουν οι εντολές του Θεού να επιβάλλονται ανάμεσα στους φτωχούς και να λένε: «Ο Θεός το διέταξε. Ου κλέψεις», αλλά αυτή η εντολή δεν ισχύει για τους ίδιους, εφόσον καταπιέζουν όλους τους ανθρώπους –τους φτωχούς αγρότες, τους εργατοτεχνίτες και όλους όσοι είναι πετσοκομμένοι και γδαρμένοι. Αλλά μόλις κάποιος κλέψει, ακόμα και το μικρότερο αντικείμενο, πρέπει να κρεμαστεί. Και σε αυτό ο Δόκτωρ Ψεύτης λέει «Αμήν». Οι άρχοντες οι ίδιοι είναι υπεύθυνοι που έκαναν τους φτωχούς ανθρώπους εχθρούς τους. Δεν θέλουν να εξαλείψουν την αιτία της εξέγερσης, πως λοιπόν τότε, μακροπρόθεσμα, θα βελτιωθούν τα πράγματα; Το λέω αυτό δημόσια και ανοικτά, και γι' αυτό ο Λούθηρος πιστεύει ότι είμαι ένας εξεγερμένος. Ας είναι!

Τόμας Μίντσερ,
Μια οφειλόμενη υπεράσπιση

Ο ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ FIREBRAND ΥΠΟΔΑΥΛΙΣΗ, 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2021 / Σελ. 197

Firebrand-ed@protonmail.com

Κεντρική διάθεση Αλφειός

Το βιβλίο ***ΤΟΜΑΣ ΜΙΝΤΣΕΡ Ο ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ*** χωρίζεται σε οκτώ κεφάλαια.

Πρόκειται για μια μελέτη επάνω στον στοχασμό και στο έργο του γερμανού παπά και θεολόγου Τόμας Μίντσερ, που διψούσε να αναβιώσει τις ριζοσπαστικές πρακτικές των πρώτων χριστιανικών κομμούνων. Η εξεγερμένη θεολογία του είχε έναν δυναμικό ρεαλισμό, ο οποίος τρεφόταν από την παρουσία του Αγίου Πνεύματος και τον μαρτυρικό δρόμο του σταυρωμένου Χριστού.

Ο Μίντσερ επαινέθηκε ως ο επαναστατικός ήρωας των ποδοπατημένων μαζών, ο προάγγελος μιας σύγχρονης αντιεξουσίας και αδιαμφισβήτητα, ο κατεξοχήν επαναστάτης, ο οποίος εξισώνει τους εκλεκτούς πληρέστερα με εκείνους μεταξύ των κοινών ανθρώπων, που έχουν υποστεί τη δοκιμασία μιας προσωπικής ερήμου και την επίπονη διαδικασία της ανάβασης στο όρος της δοκιμασμένης πίστης.

Αυτός ήταν ο πραγματικός ηγέτης της εξέγερσης των χωρικών, καθοδηγώντας και κατευθύνοντας τα διάφορα τμήματά της μέσω μιας τεράστιας συνωμοσίας.

Κήρυξε έναν «πικρό» Χριστό, σαν τα χόρτα που έφαγαν οι Ισραηλίτες λίγο πριν από την έξοδό τους από την Αίγυπτο, που απαιτούσε από τους μαθητές του να περπατήσουν στα χνάρια Του. Δεν επιδίωκε να γίνει απλώς ένας επιδιορθωτής χαλασμάτων σε ένα παλιό οικοδόμημα, ήθελε να χτίσει ένα καινούργιο σπίτι. Όπως εξηγεί ο συγγραφέας του βιβλίου, ο Μίντσερ δεν επιθυμούσε μια νέα κοινωνική τάξη, αλλά πρωτίστως μια νέα Εκκλησία που χρειαζόταν αυτή την κοινωνική τάξη για να αναζωπυρωθεί. Αυτή η νέα κοινωνική τάξη, τόσο απαραίτητη για την Εκκλησία, είχε επιπτώσεις που ήταν πραγματικά επαναστατικές για την κοινωνία στην εποχή του.

Υπηρετούσε τη δικαιοσύνη του Θεού και ήταν ο «άγγελος» (ο προφήτης) που έφερνε τη δίκαιη οργή στο προσκήνιο της ιστορικής αδικίας. Η ελπίδα των ταξικών προφητών για εξατομικευμένη ανάσταση ήταν το συστατικό στοιχείο για μια απελευθερωτικού τύπου γενικευμένη καθολική ανάσταση και ο Μίντσερ ήταν εκείνος ο «εν εσχάτοις χρόνοις» εξεγερμένος προφήτης, που βάδισε στα χνάρια των αρχαίων ταξικών προφητών.

*«Ο **ΤΟΜΑΣ ΜΙΝΤΣΕΡ** είναι ο άνθρωπος που έσπειρε τη θεολογία των μυστικών στους μητροπολιτικούς αγρούς. Συσπείρωσε τους φτωχούς των πόλεων, τους εργατοτεχνίτες και τους χωρικούς σε ένα κοινωνικό σώμα εκλεκτών. Εκείνους που θα εργάζονταν για τη σωτηρία της κοινότητας και για τη δικαιοσύνη του κόσμου. Έθεσε ως κριτήριο και προϋπόθεση το βάπτισμα του αίματος, το ποτήρι των θλίψεων και την εμπειρία της προσωπικής ερήμου. Προέτρεπε τους αγράμματους σε μια αυτομορφωτική σπουδή έτσι ώστε να ισοπεδωθεί η άγνοια. Κήρυξε τον χαρισματικό βιβλικό φόβο του Θεού της δικαιοσύνης ενάντια στο φόβο κάθε εξουσίας. Με πρότυπο τους ταξικούς προφήτες του Ισραήλ και τον ρεαλισμό των αποστόλων, έστησε τις χαρισματικές εστίες των εξεγερμένων. Σε κάθε εκστρατευτική πορεία, τοποθετούσε στην κεφαλή της έναν κατακόκκινο εσταυρωμένο. Η ποιμαντική και προφητική του κρίση, μέσα σ' ένα μαφινέστο, άνοιξε τον δρόμο για τις μεταγενέστερες αστικές εξεγέρσεις και το μαρτύριό του μνημονεύεται αιώνια από όλους της γης τους ριζοσπάστες».*

(Από το οπισθόφυλλο της έκδοσης)

Ο Λούθηρος, αυτός ο κακομοίρης κόλακας, θέλει να κρυφτεί πίσω από μια ψευδή καλοσύνη του Χριστού που είναι αντίθετη στα γραπτά του Παύλου. Λέει στο βιβλιαράκι του για το εμπόριο ότι οι ηγεμόνες σιμο αίματος των κοινών ανθρώπων για χάρη των προσωπικών απολαύσεων –το οποίο ο Θεός σίγουρα δεν σκόπευε να το κάνει. Ιδού, η βασική πηγή της τοκογλυφίας, της κλοπής και της ληστείας είναι οι εξουσιαστές και οι ηγεμόνες μας, που θεωρούν όλα τα πλάσματα προσωπική τους ιδιοκτησία. Τα ψάρια στο νερό, τα πουλιά στον αέρα και τα ζώα της γης πρέπει όλα να είναι ιδιοκτησία τους. Και μετά, επιτρέπουν οι εντολές του Θεού να επιβάλλονται ανάμεσα στους φτωχούς και να λένε: «Ο Θεός το διέταξε. Ου κλέψεις», αλλά αυτή η εντολή δεν ισχύει για τους ίδιους, εφόσον καταπιέζουν όλους τους ανθρώπους –τους φτωχούς αγρότες, τους εργατοτεχνίτες και όλους όσοι είναι πετσοκομμένοι και γδαρμένοι. Αλλά μόλις κάποιος κλέψει, ακόμα και το μικρότερο αντικείμενο, πρέπει να κρεμαστεί. Και σε αυτό ο Δόκτωρ Ψεύτης λέει «Αμήν». Οι άρχοντες οι ίδιοι είναι υπεύθυνοι που έκαναν τους φτωχούς ανθρώπους εχθρούς τους. Δεν θέλουν να εξαλείψουν την αιτία της εξέγερσης, πως λοιπόν τότε, μακροπρόθεσμα, θα βελτιωθούν τα πράγματα; Το λέω αυτό δημόσια και ανοικτά, και γι' αυτό ο Λούθηρος πιστεύει ότι είμαι ένας εξεγερμένος. Ας είναι!

Τόμας Μίντσερ,
Μια οφειλόμενη υπεράσπιση

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:
Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2021 / Σελ. 197
Firebrand-ed@protonmail.com
Κεντρική διάθεση Αλφειός

Το βιβλίο ***ΤΟΜΑΣ ΜΙΝΤΣΕΡ Ο ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ*** χωρίζεται σε οκτώ κεφάλαια.

Πρόκειται για μια μελέτη επάνω στον στοχασμό και στο έργο του γερμανού παπά και θεολόγου Τόμας Μίντσερ, που διψούσε να αναβιώσει τις ριζοσπαστικές πρακτικές των πρώτων χριστιανικών κομμούνων. Η εξεγερμένη θεολογία του είχε έναν δυναμικό ρεαλισμό, ο οποίος τρεφόταν από την παρουσία του Αγίου Πνεύματος και τον μαρτυρικό δρόμο του σταυρωμένου Χριστού.

Ο Μίντσερ επαινέθηκε ως ο επαναστατικός ήρωας των ποδοπατημένων μαζών, ο προάγγελος μιας σύγχρονης αντιεξουσίας και αδιαμφισβήτητα, ο κατεξοχήν επαναστάτης, ο οποίος εξισώνει τους εκλεκτούς πρωτίστως μια νέα Εκκλησία που χρειαζόταν αυτή την κοινωνική τάξη για να αναζωπυρωθεί. Αυτή η νέα κοινωνική τάξη, τόσο απαραίτητη για την Εκκλησία, είχε επιπτώσεις που ήταν πραγματικά επαναστατικές για την κοινωνία στην εποχή του.

Υπηρετούσε τη δικαιοσύνη του Θεού και ήταν ο «άγγελος» (ο προφήτης) που έφερνε τη δίκαιη οργή στο προσκήνιο της ιστορικής αδικίας. Η ελπίδα των ταξικών προφητών για εξατομικευμένη ανάσταση ήταν το συστατικό στοιχείο για μια απελευθερωτικού τύπου γενικευμένη καθολική ανάσταση και ο Μίντσερ ήταν εκείνος ο «εν εσχάτοις χρόνοις» εξεγερμένος προφήτης, που βάδισε στα χνάρια των αρχαίων ταξικών προφητών.

*«Ο **ΤΟΜΑΣ ΜΙΝΤΣΕΡ** είναι ο άνθρωπος που έσπειρε τη θεολογία των μυστικών στους μητροπολιτικούς αγρούς. Συσπείρωσε τους φτωχούς των πόλεων, τους εργατοτεχνίτες και τους χωρικούς σε ένα μνημονεύεται αιώνια από όλους της γης τους ριζοσπάστες».*

(Από το οπισθόφυλλο της έκδοσης)

Ο Λούθηρος, αυτός ο κακομοίρης κόλακας, θέλει να κρυφτεί πίσω από μια ψευδή καλοσύνη του Χριστού που είναι αντίθετη στα γραπτά του Παύλου. Λέει στο βιβλιαράκι του για το εμπόριο ότι οι ηγεμόνες εξαλείψουν την αιτία της εξέγερσης, πως λοιπόν τότε, μακροπρόθεσμα, θα βελτιωθούν τα πράγματα; Το λέω αυτό δημόσια και ανοικτά, και γι' αυτό ο Λούθηρος πιστεύει ότι είμαι ένας εξεγερμένος. Ας είναι!

Τόμας Μίντσερ,
Μια οφειλόμενη υπεράσπιση

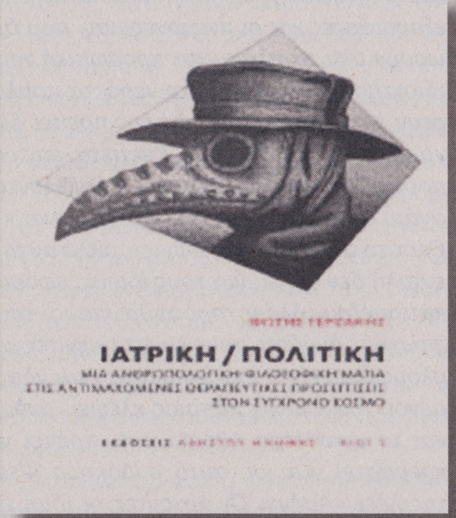
ΣΗΜΕΙΩΣΗ:
Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο. Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό και την ανάπτυξη και εξέλιξη των απελευθερωτικών ιδεών. Είναι προφανές ότι τα βιβλία αυτά μπορεί να τα προμηθεύεται κάποιος, εφ' όσον το επιθυμεί, από τους εκδοτικούς οίκους και τα βιβλιοπωλεία και ΟΧΙ από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ, όπου διατίθενται ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ.

ΙΑΤΡΙΚΗ/ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΜΙΑ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΚΗ-ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΜΑΤΙΑ ΣΤΙΣ ΑΝΤΙΜΑΧΟΜΕΝΕΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΕΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΣΜΟ

ΦΩΤΗΣ ΤΕΡΖΑΚΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΛΗΣΤΟΥ ΜΝΗΜΗΣ ΒΙΟΣ 2
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2021

Με όσα λέω εδώ για τον κατασταλτικό ρόλο τής ιατρικής δεν αντιτίθεμαι στην «πολιτικοποίηση της ιατρικής» γενικώς, αλλά σε μια ορισμένη πειθαρχική πολιτική της λειτουργία· και πιστεύω ακράδαντα την ίδια στιγμή ότι αν μια ιατρική είναι όντως θεραπευτική, ενέχει κατ' ανάγκη μια ορισμένη πολιτική διάσταση, χειραφετησιακή και απελευθερωτική. Το πρόβλημα δεν είναι οι πολιτικές χρήσεις τής ιατρικής, ως εάν η ίδια ήταν ένα ουδέτερο εργαλείο που μπορεί να χρησιμοποιηθεί με καλό ή με κακό τρόπο, για καλούς είτε για κακούς σκοπούς. Οι πολιτικές σημασίες

μαστε υποχρεωμένοι να διαλέξουμε χρειαζόμαστε ένα κριτήριο. Και το κριτήριο αυτό είναι κατ' ανάγκη πολιτικό, με την ευρύτερη δυνατή έννοια του όρου: αφορά σε τελευταία ανάλυση την πολιτική έναντι της φύσης που είμαστε διατεθειμένοι ν' ασκήσουμε, συνυπολογίζοντας και όλες τις επιπτώσεις της στον ατομικό και συλλογικό βίο. Θα μπορούσαμε να μιλήσουμε συνεπώς για μια θεραπευτική συναρμόσιμη με μια ριζοσπαστική οικολογική σκοπιά· και μοντέλα μιας τέτοιας θεραπευτικής μάς προσφέρουν πολλές από τις λεγάμενες (ελλείψει καλύτερου όρου) «εναλλακτικές θεραπείες» που διεκδικούν μεγάλο μερίδιο δημοτικότητας στις μέρες μας - στις οποίες περιλαμβάνω την ψυχανάλυση, για λόγους που θα προσπαθήσω να εξηγήσω.

(Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΣΦΑΤΑ «ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ» ΜΙΑΣ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΟΦΥΛΑΚΗΣ...

Λίγο πριν ξεκινήσει η εκδήλωση των εκδόσεων *Αλήστου Μνήμης* στο Αυτοδιαχειριζόμενο Κυλικείο Νομικής στις 27/2 με θέμα το βιβλίο του *Φώτη Τερζάκη* για τις «*Αντιμαχόμενες θεραπευτικές αντιλήψεις στον σύγχρονο κόσμο*», 20 περίπου άτομα με καλυμμένα χαρακτηριστικά αποπειράθηκαν να ματαιώσουν την βιβλιοπαρουσίαση, προπηλάκισαν τον ίδιο τον συγγραφέα με την πρόφαση ότι κάνουν «*παρέμβαση στην εκδήλωση της Contra Dystopia*» ως θεματοφύλακες του «αναρχικού κινήματος» και της «τάξης» τους (τρομάρα τους)!!!

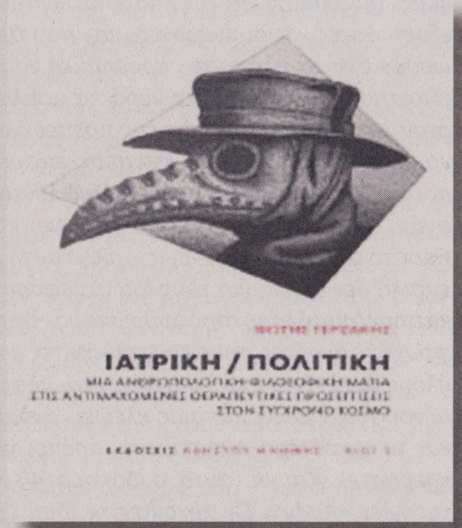
Σ' άλλη περίπτωση δεν θα ασχολούμασταν στο ελάχιστο με τους εν λόγω Κλουζώ της νεοσυσταθείσας (;) υγειονομικής πολιτοφυλακής, ούτε με το κείμενο της «παρέμβασης» τους. Είναι λάθος όμως, να θεωρούνται απλά μικρόνοες, ή χρήσιμοι ηλίθιοι που πληθαίνουν σε περιόδους βαθιάς κινηματικής παρακμής. Θα θυμίσουμε ότι ο συγγραφέας του βιβλίου *Φώτης Τερζάκης*, καθώς και μέλη της *Contra Dystopia* εκδιώχθηκαν και χτυπήθηκαν στο συλλαλητήριο της 14-7-2021 στο Σύνταγμα από μέλη φασιστικής ομάδας, ακριβώς για τους ίδιους λόγους, δηλαδή επειδή υπήρχε πρόθεση να εξαλειφθεί η άποψή τους.

Η ταύτιση των εν λόγω πρακτικών δεν είναι τυχαία, ανεξαρτήτως του ιδεολογικού προσήμου, που επικαλούνται οι μεν και οι δε, για τον απλούστατο λόγο ότι αποσκοπούν αμφότεροι στην εξάλειψη της αντίθετης άποψης. Μια άποψης, που αντιπαλεύει το κρατικό αφήγημα, είτε αυτό εμφανίζεται με δεξιό είτε με αριστερό μανδύα.

Είναι αλήθεια ότι οι φανατικοί (σταλινικοί ή φασίστες) χειραγωγούνται ευκολότερα και είναι χρήσιμοι σε κάθε εξουσία. Ενώ οι απόψεις τους, συνήθως αποτελούν ένα «πασάλειμμα», έχουν πεισθεί για το επαναστατικό μεσσιανικό καθήκον, που τους έχει ανατεθεί και την κινηματική αποστολή, που οφείλουν να φέρουν εις πέρας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΛΗΣΤΟΥ ΜΝΗΜΗΣ ΒΙΟΣ 2
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2021

Με όσα λέω εδώ για τον κατασταλτικό ρόλο τής ιατρικής δεν αντιτίθεμαι στην «πολιτικοποίηση της ιατρικής» γενικώς, αλλά σε μια ορισμένη πειθαρχική πολιτική της λειτουργία· και πιστεύω ακράδαντα την ίδια στιγμή ότι αν μια ιατρική είναι όντως θεραπευτική, ενέχει κατ' ανάγκη μια ορισμένη πολιτική διάσταση, χειραφετησιακή και απελευθερωτική. Το πρόβλημα δεν είναι οι πολιτικές χρήσεις τής ιατρικής, ως εάν η ίδια ήταν ένα ουδέτερο εργαλείο που μπορεί να χρησιμοποιηθεί με καλό ή με κακό τρόπο, για καλούς είτε για κακούς σκοπούς. Οι πολιτικές σημασίες για τις οποίες μιλώ και οι οποίες διακυβεύονται στην άσκηση τής ιατρικής δεν ανάγονται κατ' αρχήν σε προθέσεις αλλά είναι ενθηκευμένες στο ίδιο το επιστημολογικό μοντέλο, δηλαδή στη μορφή τής εκάστοτε ιατρικής. Η συζήτηση που αναλαμβάνω αφορά πρωτίστως αυτό το βαθύτερο επίπεδο, τα ιατρικά μοντέλα και τις πολιτικές σημασίες που είναι εγγεγραμμένες στη δομή τους, τις οποίες προσπαθώ να φέρω στο φως και να καταστήσω ρητές - και μόνο δευτερευόντως, εν είδει προέκτασης

μαστε υποχρεωμένοι να διαλέξουμε χρειαζόμαστε ένα κριτήριο. Και το κριτήριο αυτό είναι κατ' ανάγκη πολιτικό, με την ευρύτερη δυνατή έννοια του όρου: αφορά σε τελευταία ανάλυση την πολιτική έναντι της φύσης που είμαστε διατεθειμένοι ν' ασκήσουμε, συνυπολογίζοντας και όλες τις επιπτώσεις της στον ατομικό και συλλογικό βίο. Θα μπορούσαμε να μιλήσουμε συνεπώς για μια θεραπευτική συναρμόσιμη με μια ριζοσπαστική οικολογική σκοπιά· και μοντέλα μιας τέτοιας θεραπευτικής μάς προσφέρουν πολλές από τις λεγάμενες (ελλείψει καλύτερου όρου) «εναλλακτικές θεραπείες» που διεκδικούν μεγάλο μερίδιο δημοτικότητας στις μέρες μας - στις οποίες περιλαμβάνω την ψυχανάλυση, για λόγους που θα προσπαθήσω να εξηγήσω.

(Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΣΦΑΤΑ «ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ» ΜΙΑΣ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΟΦΥΛΑΚΗΣ...

Λίγο πριν ξεκινήσει η εκδήλωση των εκδόσεων *Αλήστου Μνήμης* στο Αυτοδιαχειριζόμενο Κυλικείο Νομικής στις 27/2 με θέμα το βιβλίο του *Φώτη Τερζάκη* για τις «*Αντιμαχόμενες θεραπευτικές αντιλήψεις στον σύγχρονο κόσμο*», 20 περίπου άτομα με καλυμμένα χαρακτηριστικά αποπειράθηκαν να ματαιώσουν την βιβλιοπαρουσίαση, προπηλάκισαν τον ίδιο τον συγγραφέα με την πρόφαση ότι κάνουν «*παρέμβαση στην εκδήλωση της Contra Dystopia*» ως θεματοφύλακες του «αναρχικού κινήματος» και της «τάξης» τους (τρομάρα τους)!!!

Σ' άλλη περίπτωση δεν θα ασχολούμασταν στο ελάχιστο με τους εν λόγω Κλουζώ της νεοσυσταθείσας (;) υγειονομικής πολιτοφυλακής, ούτε με το κείμενο της «παρέμβασης» τους. Είναι λάθος όμως, να θεωρούνται απλά μικρόνοες, ή χρήσιμοι ηλίθιοι που πληθαίνουν σε περιόδους βαθιάς κινηματικής παρακμής. Θα θυμίσουμε ότι ο συγγραφέας του βιβλίου *Φώτης Τερζάκης*, καθώς και μέλη της *Contra Dystopia* εκδιώχθηκαν και χτυπήθηκαν στο συλλαλητήριο της 14-7-2021 στο Σύνταγμα από μέλη φασιστικής ομάδας, ακριβώς για τους ίδιους λόγους, δηλαδή επειδή υπήρχε πρόθεση να εξαλειφθεί η άποψή τους.

Η ταύτιση των εν λόγω πρακτικών δεν είναι τυχαία, ανεξαρτήτως του ιδεολογικού προσήμου, που επικαλούνται οι μεν και οι δε, για τον απλούστατο λόγο ότι αποσκοπούν αμφότεροι στην εξάλειψη της αντίθετης άποψης. Μια άποψης, που αντιπαλεύει το κρατικό αφήγημα, είτε αυτό εμφανίζεται με δεξιό είτε με αριστερό μανδύα.

Είναι αλήθεια ότι οι φανατικοί (σταλινικοί ή φασίστες) χειραγωγούνται ευκολότερα και είναι χρήσιμοι σε κάθε εξουσία. Ενώ οι απόψεις τους, συνήθως αποτελούν ένα «πασάλειμμα», έχουν πεισθεί για το επαναστατικό μεσσιανικό καθήκον, που τους έχει ανατεθεί και την κινηματική αποστολή, που οφείλουν να φέρουν εις πέρας.

Έτσι, όταν τους υποδεικνύεται κάποιος ως «*εχθρός του λαού*» ή του «*κινήματος*» ή της «τάξης», εθνικοσοσιαλιστικής ή άλλης τον στοχοποιούν δίχως άλλη σκέψη. Γι' αυτό είναι πολύ σημαντικό να μην σκέφτονται. Γι' αυτό μοιάζουν με μικρόνοες, γι' αυτό τα λεγόμενα τους αποτελούν τραγέλαφο.

Οι φανατικοί εμμένουν στην ορθότητα απόψεων ή στόχων ακόμα και όταν η ίδια τους η εμπειρία τούς προσανατολίζει σε διαφορετικές κατευθύνσεις. Πρόκειται, σαφώς, για μια προσήλωση θρησκευτικού χαρακτήρα, που συναντούμε σε βαθιά χειραγωγούμενους ανθρώπους, παρ' ότι τις τάξεις των φανατικών πυκνώνουν κοινοί απατεώνες

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΛΗΣΤΟΥ ΜΝΗΜΗΣ ΒΙΟΣ 2
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2021

Με όσα λέω εδώ για τον κατασταλτικό ρόλο τής ιατρικής δεν αντιτίθεμαι στην «πολιτικοποίηση της ιατρικής» γενικώς, αλλά σε μια ορισμένη πειθαρχική πολιτική της λειτουργία· και πιστεύω ακράδαντα την ίδια στιγμή ότι αν μια ιατρική είναι όντως θεραπευτική, ενέχει κατ' ανάγκη μια ορισμένη πολιτική διάσταση, χειραφετησιακή και απελευθερωτική. Το πρόβλημα δεν είναι οι πολιτικές χρήσεις τής ιατρικής, ως εάν η ίδια ήταν ένα ουδέτερο εργαλείο που μπορεί να χρησιμοποιηθεί με καλό ή με κακό τρόπο, για καλούς είτε για κακούς σκοπούς. Οι πολιτικές σημασίες για τις οποίες μιλώ και οι οποίες διακυβεύονται στην άσκηση της ιατρικής δεν ανάγονται κατ' αρχήν σε προθέσεις αλλά είναι ενθηκευμένες στο ίδιο το επιστημολογικό μοντέλο, δηλαδή στη μορφή τής εκάστοτε ιατρικής. Η συζήτηση που αναλαμβάνω αφορά πρωτίστως αυτό το βαθύτερο επίπεδο, τα ιατρικά μοντέλα και τις πολιτικές σημασίες που είναι εγγεγραμμένες στη δομή τους, τις οποίες προσπαθώ να φέρω στο φως και να καταστήσω ρητές - και μόνο δευτερευόντως, εν είδει προέκτασης των πρώτων, τις πολιτικές χρήσεις της ιατρικής και τον εγκληματικά κερδοσκοπικό χαρακτήρα των φαρμακευτικού καρτέλ και της βιομηχανίας υγείας.

Η καρδιά της αντιμαχίας των θεραπευτικών προσεγγίσεων στον σύγχρονο κόσμο έγκειται στο πώς θα σηματοδοτηθεί κεντρικά η αρρώστια: εξωγενής εισβολή ή κατάρρευση της έμφυτης ανοσοποιητικής ικανότητας; Η βαρύτητα της απάντησης είναι τεράστια, διότι από την οπτική που θα υιοθετηθεί απορρέουν άκρως διαφορετικές, και δραματικά αποκλίνουσες, θεραπευτικές στρατηγικές, με ανυπολόγιστες συνέπειες τόσο στη ζωή τού ατόμου όσο και στην οργάνωση της κοινωνίας. Αν εί- [illegible] να εξηγήσω.

(Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

περιόδους βαθιάς κινηματικής παρακμής. Θα θυμίσουμε ότι ο συγγραφέας του βιβλίου *Φώτης Τερζάκης*, καθώς και μέλη της *Contra Dystopia* εκδιώχθηκαν και χτυπήθηκαν στο συλλαλητήριο της 14-7-2021 στο Σύνταγμα από μέλη φασιστικής ομάδας, ακριβώς για τους ίδιους λόγους, δηλαδή επειδή υπήρχε πρόθεση να εξαλειφθεί η άποψή τους.

Η ταύτιση των εν λόγω πρακτικών δεν είναι τυχαία, ανεξαρτήτως του ιδεολογικού προσήμου, που επικαλούνται οι μεν και οι δε, για τον απλούστατο λόγο ότι αποσκοπούν αμφότεροι στην εξάλειψη της αντίθετης άποψης. Μια άποψης, που αντιπαλεύει το κρατικό αφήγημα, είτε αυτό εμφανίζεται με δεξιό είτε με αριστερό μανδύα.

Είναι αλήθεια ότι οι φανατικοί (σταλινικοί ή φασίστες) χειραγωγούνται ευκολότερα και είναι χρήσιμοι σε κάθε εξουσία. Ενώ οι απόψεις τους, συνήθως αποτελούν ένα «πασάλειμμα», έχουν πεισθεί για το επαναστατικό μεσσιανικό καθήκον, που τους έχει ανατεθεί και την κινηματική αποστολή, που οφείλουν να φέρουν εις πέρας.

Έτσι, όταν τους υποδεικνύεται κάποιος ως «*εχθρός του λαού*» ή του «*κινήματος*» ή της «τάξης», εθνικοσοσιαλιστικής ή άλλης τον στοχοποιούν δίχως άλλη σκέψη. Γι' αυτό είναι πολύ σημαντικό να μην σκέφτονται. Γι' αυτό μοιάζουν με μικρόνοες, γι' αυτό τα λεγόμενα τους αποτελούν τραγέλαφο.

Οι φανατικοί εμμένουν στην ορθότητα απόψεων ή στόχων ακόμα και όταν η ίδια τους η εμπειρία τούς προσανατολίζει σε διαφορετικές κατευθύνσεις. Πρόκειται, σαφώς, για μια προσήλωση θρησκευτικού χαρακτήρα, που συναντούμε σε βαθιά χειραγωγούμενους ανθρώπους, παρ' ότι τις τάξεις των φανατικών πυκνώνουν κοινοί απατεώνες και τυχοδιώκτες.

Οι τελευταίοι είναι και οι πλέον αδίστακτοι, καθώς επιδεικνύουν την μεγαλύτερη προθυμία να φέρουν εις πέρας την «βρώμικη» δουλειά. Βαθιά σκοταδιστές οι ίδιοι, εμφανίζονται ως πολέμιοι του «σκοταδισμού», ακραιφνείς εξουσιαστές παρά τις αντίθετες διαβεβαιώσεις τους προσπαθούν να επιβληθούν υποχρεώνοντας σε σιωπή την αντίθετη άποψη.

Είναι βαθιά νυχτωμένοι, αν νομίζουν ότι θα τα καταφέρουν. Εδώ δεν το κατόρθωσαν διαχρονικά οι πλέον επιτήδειοι εντολοδόχοι παρόμοιων σχεδιασμών.

Και μην ξεχνάμε «*σύντροφοι*», ο «*Λαός σώζει τον Λαό*»....

2-3-2022
Συσπείρωση Αναρχικών

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΚΙΝΗΜΑΤΙΚΗΣ ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

Την Κυριακή 27/2 πραγματοποιείται «παρέμβαση» ομάδας περίπου 20 ατόμων, με σκοπό την ματαίωση βιβλιοπαρουσίασης του βιβλίου του *Φώτη Τερζάκη «Αντιμαχόμενες θεραπευτικές αντιλήψεις στον σύγχρονο κόσμο»*, που διοργάνωσαν οι ***εκδόσεις Αλήστου Μνήμης*** στο ***Αυτοδιαχειριζόμενο Κυλικείο Νομικής*** (ΑΚΝ). Η εν λόγω εκδήλωση, η ματαίωση της οποίας δεν ευοδώθηκε, διοργανώθηκε ύστερα από συνεννόηση με την συνδιαχειριστική ομάδα του κατειλημμένου αυτού χώρου, που φιλοξενεί εκδηλώσεις και συζητήσεις πλήθους ομάδων και συλλογικοτήτων. Τα άτομα αυτά, που δεν διστάζουν να αυτοκαλούνται και να υπογράφουν ως «αναρχικοί», κινήθηκαν ως εισβολείς στο ΑΚΝ εν είδει υγειονομικής πολιτοφυλακής, κρυμμένοι πίσω από εγκεκριμένες μάσκες, προσπάθησαν να τρομοκρατήσουν τους περίπου 8-9 παρευρισκόμενους την στιγμή της εφόδου, με προσβολές, ακόμη και με απειλή χρήσης βίας και προπηλάκισαν τον ίδιο τον συγγραφέα με την πρόφαση ότι πραγματοποιούν «*παρέμβαση στην εκδήλωση της Contra Dystopia*», η οποία, απλώς, είχε δημοσιοποιήσει την εν λόγω εκδήλωση!

Το γεγονός αυτό αποδεικνύει περίτρανα και την πρόθεση της άμεσης προσβολής του ΑΚΝ, της επιβολής με το έτσι θέλω όρων λειτουργίας του και εν τέλει της καταστολής του ίδιου του εγχειρήματος, τη στιγμή μάλιστα που ο κατειλημμένος αυτός χώρος απειλείται ευθέως από το κράτος. Υπενθυμίζουμε, σ' όσους σκοπίμως υποκρίνονται ότι το αγνοούν, ότι ο συγγραφέας του βιβλίου Φώτης Τερζάκης, καθώς και μέλη της Contra Dystopia όχι μόνο δεν συνεργάστηκαν αλλά ήρθαν σε αντιπαράθεση φωνάζοντας αντιφασιστικά συνθήματα και τελικά χτυπήθηκαν από μέλη φασιστικής ομάδας κατά το συλλαλητήριο της 14-7-2021 στο Σύνταγμα.

Σε αντίθεση με τα παραμύθια τους οι εισβολείς του ΑΚΝ «ενοχλήθηκαν» γιατί το βιβλίο του Τερζάκη αποκλίνει από το κυρίαρχο κρατικό υγειονομικό αφήγημα, γεγονός που καταδεικνύει τον απύθμενο κινηματικό βούρκο στον οποίο μας οδηγούν τέτοιες πρακτικές. Η ταύτιση, λοιπόν, των εισβολέων με το κρατικό υγειονομικό αφήγημα είναι παραπάνω από εμφανής στην κατεύθυνση πάταξης κάθε κινηματικής «παρέκκλισης» και κανένα «αναρχικό»

ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ, ΓΥΡΩ ΜΑΣ ΜΑΙΝΕΤΑΙ Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΑΝΕΣΤΑΛΜΕΝΩΝ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΩΝ – ΝΙΚΗ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ 6 ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ ΤΟΥΣ

7.500 χιλιάδες εργαζόμενοι στη βιομηχανία της υγείας που δεν επέλεξαν να υποκύψουν στο κρατικό πρόγραμμα υποχρεωτικού εμβολιασμού καταδικάζονται σε εξόντωση με την παράταση της αναστολής εργασίας μέχρι τις 31 Δεκέμβρη 2022, με τροπολογία που εισάγει η κυβέρνηση τις επόμενες μέρες σε άσχετο νομοσχέδιο. Η παράταση της απλήρωτης αναστολής εργασίας ισοδυναμεί με απόλυση, ενώ παράλληλα τους απαγορεύει τη δυνατότητα να βρουν αλλού δουλειά. Στη διετή συνθήκη πολέμου υποτίθεται εναντίον του «αόρατου εχθρού» κι ενώ το κράτος μιλά για προστασία της ανθρώπινης ζωής, ο μόνος πόλεμος που διεξάγει είναι ενάντια στους αναλώσιμους στους χώρους εργασίας υπηκόους του με την απαξίωση των δομών υγείας και τη συνεπαγόμενη υποβάθμιση ή εξαφάνιση των παρεχόμενων υπηρεσιών υγείας. Παράλληλα, έχοντας στο μεταξύ περάσει πλήθος «αναδιαρθρωτικών» νόμων για την υγεία, την παιδεία και την εργασία, με τη προσφιλή του μέθοδο διαίρει και βασίλευε και ενώ ήδη έχουν ιδιαίτερα πληγεί ομάδες πληθυσμών, όπως μετανάστες, Ρομ, φυλακισμένες, εργαζόμενοι με «μαύρη» εργασία, εντατικοποιεί εδώ και 9 μήνες τους διαχωρισμούς με όπλο τον καθολικό εμβολιασμό, υποβαθμίζει ακόμα περισσότερο τη ζωή των υποτελών με πρόστιμα, διαχωρισμούς, αναστολές και απολύσεις, ελέγχους και check points και έντεχνα διαχωρίζει τους ανθρώπους σε κοινωνικά «υπεύθυνους» και «ανεύθυνους». Οι απείθαρχοι ανεμβολίαστοι στοχοποιούνται ως «επικίνδυνοι», «ψυχικά ανισόρροποι», «ανορθολογιστές», «αντικοινωνικοί». Ταυτόχρονα, το μακρύ και χρήσιμο χέρι του κράτους, ο ακροδεξιός-εθνικιστικός

εν λόγω εκδήλωση, η ματαίωση της οποίας δεν ευοδώθηκε, διοργανώθηκε ύστερα από συνεννόηση με την συνδιαχειριστική ομάδα του κατειλημμένου αυτού χώρου, που φιλοξενεί εκδηλώσεις και συζητήσεις πλήθους ομάδων και συλλογικοτήτων. Τα άτομα αυτά, που δεν διστάζουν να αυτοκαλούνται και να υπογράφουν ως «αναρχικοί», κινήθηκαν ως εισβολείς στο ΑΚΝ εν είδει υγειονομικής πολιτοφυλακής, κρυμμένοι πίσω από εγκεκριμένες μάσκες, προσπάθησαν να τρομοκρατήσουν τους περίπου 8-9 παρευρισκόμενους την στιγμή της εφόδου, με προσβολές, ακόμη και με απειλή χρήσης βίας και προπηλάκισαν τον ίδιο τον συγγραφέα με την πρόφαση ότι πραγματοποιούν «*παρέμβαση στην εκδήλωση της Contra Dystopia*», η οποία, απλώς, είχε δημοσιοποιήσει την εν λόγω εκδήλωση!

Το γεγονός αυτό αποδεικνύει περίτρανα και την πρόθεση της άμεσης προσβολής του ΑΚΝ, της επιβολής με το έτσι θέλω όρων λειτουργίας του και εν τέλει της καταστολής του ίδιου του εγχειρήματος, τη στιγμή μάλιστα που ο κατειλημμένος αυτός χώρος απειλείται ευθέως από το κράτος. Υπενθυμίζουμε, σ' όσους σκοπίμως υποκρίνονται ότι το αγνοούν, ότι ο συγγραφέας του βιβλίου Φώτης Τερζάκης, καθώς και μέλη της Contra Dystopia όχι μόνο δεν συνεργάστηκαν αλλά ήρθαν σε αντιπαράθεση φωνάζοντας αντιφασιστικά συνθήματα και τελικά χτυπήθηκαν από μέλη φασιστικής ομάδας κατά το συλλαλητήριο της 14-7-2021 στο Σύνταγμα.

Σε αντίθεση με τα παραμύθια τους οι εισβολείς του ΑΚΝ «ενοχλήθηκαν» γιατί το βιβλίο του Τερζάκη αποκλίνει από το κυρίαρχο κρατικό υγειονομικό αφήγημα, γεγονός που καταδεικνύει τον απύθμενο κινηματικό βούρκο στον οποίο μας οδηγούν τέτοιες πρακτικές. Η ταύτιση, λοιπόν, των εισβολέων με το κρατικό υγειονομικό αφήγημα είναι παραπάνω από εμφανής στην κατεύθυνση πάταξης κάθε κινηματικής «παρέκκλισης» και, κανένα «αναρχικό» άλλοθι, δεν μπορεί να συγκαλύψει τον πραγματικό στόχο της συγκεκριμένης κίνησης, ειδικά όσο τα επιχειρήματά τους αντλούνται απευθείας από το κρατικό υγειονομικό οπλοστάσιο μέχρις υιοθέτησης της αποκρουστικής ρητορικής περί «υγειονομικής βόμβας».

Ως *Πρωτοβουλία Ενάντια στο Υγειονομικό Απαρτχάιντ* στεκόμαστε απέναντι σε οποιαδήποτε αυταρχική αντίληψη και πρακτική σκοπεύει στη συμμόρφωση της αντίθετης άποψης. Δηλώνουμε πως θα συνεχίσουμε να δρούμε και να πράττουμε παρά τις απειλές, και ενάντια σε κάθε επιβολή, κρατική ή μη. Στεκόμαστε αλληλέγγυες και έτοιμοι να υπερασπιστούμε τους χώρους και τις συλλογικότητες που δέχονται επιθέσεις.

Πρωτοβουλία Ενάντια στο Υγειονομικό Απαρτχάιντ

ΤΩΝ ΑΝΕΣΤΑΛΜΕΝΩΝ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΩΝ – ΝΙΚΗ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ 6 ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ ΤΟΥΣ

7.500 χιλιάδες εργαζόμενοι στη βιομηχανία της υγείας που δεν επέλεξαν να υποκύψουν στο κρατικό πρόγραμμα υποχρεωτικού εμβολιασμού καταδικάζονται σε εξόντωση με την παράταση της αναστολής εργασίας μέχρι τις 31 Δεκέμβρη 2022, με τροπολογία που εισάγει η κυβέρνηση τις επόμενες μέρες σε άσχετο νομοσχέδιο. Η παράταση της απλήρωτης αναστολής εργασίας ισοδυναμεί με απόλυση, ενώ παράλληλα τους απαγορεύει τη δυνατότητα να βρουν αλλού δουλειά. Στη διετή συνθήκη πολέμου υποτίθεται εναντίον του «αόρατου εχθρού» κι ενώ το κράτος μιλά για προστασία της ανθρώπινης ζωής, ο μόνος πόλεμος που διεξάγει είναι ενάντια στους αναλώσιμους στους χώρους εργασίας υπηκόους του με την απαξίωση των δομών υγείας και τη συνεπαγόμενη υποβάθμιση ή εξαφάνιση των παρεχόμενων υπηρεσιών υγείας. Παράλληλα, έχοντας στο μεταξύ περάσει πλήθος «αναδιαρθρωτικών» νόμων για την υγεία, την παιδεία και την εργασία, με τη προσφιλή του μέθοδο διαίρει και βασίλευε και ενώ ήδη έχουν ιδιαίτερα πληγεί ομάδες πληθυσμών, όπως μετανάστες, Ρομ, φυλακισμένες, εργαζόμενοι με «μαύρη» εργασία, εντατικοποιεί εδώ και 9 μήνες τους διαχωρισμούς με όπλο τον καθολικό εμβολιασμό, υποβαθμίζει ακόμα περισσότερο τη ζωή των υποτελών με πρόστιμα, διαχωρισμούς, αναστολές και απολύσεις, ελέγχους και check points και έντεχνα διαχωρίζει τους ανθρώπους σε κοινωνικά «υπεύθυνους» και «ανεύθυνους». Οι απείθαρχοι ανεμβολίαστοι στοχοποιούνται ως «επικίνδυνοι», «ψυχικά ανισόρροποι», «ανορθολογιστές», «αντικοινωνικοί». Ταυτόχρονα, το μακρύ και χρήσιμο χέρι του κράτους, ο ακροδεξιός-εθνικιστικός εσμός έχει καταχωρηθεί, με το βολικό κρατικό τσουβάλιασμα με την οποιαδήποτε αντίσταση στον άμεσα ή έμμεσα υποχρεωτικό εμβολιασμό.

Από τη Δευτέρα 21 Μάρτη και ενώ εδώ και πάνω από ενάμιση μήνα υγειονομικοί σε αναστολή βρίσκονται μπροστά από το Υπουργείο Υγείας, 5 συνάδελφοί τους έχουν αρχίσει απεργία πείνας και ήδη βρίσκονται στην 7η ημέρα λαμβάνοντας μόνο υγρά όπως τσάι και λίγο χυμό πορτοκάλι για την πρόσληψη σακχάρων, με αίτημα την επιστροφή στις θέσεις τους και την κατάργηση του υποχρεωτικού εμβολιασμού, ενώ από την Κυριακή 27 Μάρτη άλλη μια συνάδελφος τους ξεκίνησε την απεργία πείνας. Η αφωνία των συνήθων «προστατών» της εργατικής τάξης μπροστά στις μαζικές απολύσεις, τους διαχωρισμούς και τους αποκλεισμούς είναι φανερό δείγμα σύμπλευσης με τις κρατικές/κυβερνητικές πολιτικές. Η εποχή του υγειινισμού, όπου τα σώματά μας

λειτουργίας του και εν τέλει της καταστολής του ίδιου του εγχειρήματος, τη στιγμή μάλιστα που ο κατειλημμένος αυτός χώρος απειλείται ευθέως από το κράτος. Υπενθυμίζουμε, σ' όσους σκοπίμως υποκρίνονται ότι το αγνοούν, ότι ο συγγραφέας του βιβλίου Φώτης Τερζάκης, καθώς και μέλη της Contra Dystopia όχι μόνο δεν συνεργάστηκαν αλλά ήρθαν σε αντιπαράθεση φωνάζοντας αντιφασιστικά συνθήματα και τελικά χτυπήθηκαν από μέλη φασιστικής ομάδας κατά το συλλαλητήριο της 14-7-2021 στο Σύνταγμα.

Σε αντίθεση με τα παραμύθια τους οι εισβολείς του ΑΚΝ «ενοχλήθηκαν» γιατί το βιβλίο του Τερζάκη αποκλίνει από το κυρίαρχο κρατικό υγειονομικό αφήγημα, γεγονός που καταδεικνύει τον απύθμενο κινηματικό βούρκο στον οποίο μας οδηγούν τέτοιες πρακτικές. Η ταύτιση, λοιπόν, των εισβολέων με το κρατικό υγειονομικό αφήγημα είναι παραπάνω από εμφανής στην κατεύθυνση πάταξης κάθε κινηματικής «παρέκκλισης» και, κανένα «αναρχικό» άλλοθι, δεν μπορεί να συγκαλύψει τον πραγματικό στόχο της συγκεκριμένης κίνησης, ειδικά όσο τα επιχειρήματά τους αντλούνται απευθείας από το κρατικό υγειονομικό οπλοστάσιο μέχρις υιοθέτησης της αποκρουστικής ρητορικής περί «υγειονομικής βόμβας».

Ως *Πρωτοβουλία Ενάντια στο Υγειονομικό Απαρτχάιντ* στεκόμαστε απέναντι σε οποιαδήποτε αυταρχική αντίληψη και πρακτική σκοπεύει στη συμμόρφωση της αντίθετης άποψης. Δηλώνουμε πως θα συνεχίσουμε να δρούμε και να πράττουμε παρά τις απειλές, και ενάντια σε κάθε επιβολή, κρατική ή μη. Στεκόμαστε αλληλέγγυες και έτοιμοι να υπερασπιστούμε τους χώρους και τις συλλογικότητες που δέχονται επιθέσεις.

Πρωτοβουλία Ενάντια στο Υγειονομικό Απαρτχάιντ

«Καταδικάζουμε την "παρέμβαση" που έγινε την Κυριακή 27/2 στο Αυτοδιαχειριζόμενο Κυλικείο Νομικής κατά την διάρκεια της εκδήλωσης των εκδόσεων Αλήστου Μνήμης με θέμα το βιβλίο του Φ. Τερζάκη "Αντιμαχόμενες θεραπευτικές αντιλήψεις στον σύγχρονο κόσμο". Τη θεωρούμε επίθεση στο χώρο της κατάληψης και στα παρευρισκόμενα άτομα της εκδήλωσης. Θα ακολουθήσει εκτενέστερο κείμενο».

Συνδιαχειριστική του ΑΚΝ

πόλεμος που διεξάγει είναι ενάντια στους αναλώσιμους στους χώρους εργασίας υπηκόους του με την απαξίωση των δομών υγείας και τη συνεπαγόμενη υποβάθμιση ή εξαφάνιση των παρεχόμενων υπηρεσιών υγείας. Παράλληλα, έχοντας στο μεταξύ περάσει πλήθος «αναδιαρθρωτικών» νόμων για την υγεία, την παιδεία και την εργασία, με τη προσφιλή του μέθοδο διαίρει και βασίλευε και ενώ ήδη έχουν ιδιαίτερα πληγεί ομάδες πληθυσμών, όπως μετανάστες, Ρομ, φυλακισμένες, εργαζόμενοι με «μαύρη» εργασία, εντατικοποιεί εδώ και 9 μήνες τους διαχωρισμούς με όπλο τον καθολικό εμβολιασμό, υποβαθμίζει ακόμα περισσότερο τη ζωή των υποτελών με πρόστιμα, διαχωρισμούς, αναστολές και απολύσεις, ελέγχους και check points και έντεχνα διαχωρίζει τους ανθρώπους σε κοινωνικά «υπεύθυνους» και «ανεύθυνους». Οι απείθαρχοι ανεμβολίαστοι στοχοποιούνται ως «επικίνδυνοι», «ψυχικά ανισόρροποι», «ανορθολογιστές», «αντικοινωνικοί». Ταυτόχρονα, το μακρύ και χρήσιμο χέρι του κράτους, ο ακροδεξιός-εθνικιστικός εσμός έχει καταχωρηθεί, με το βολικό κρατικό τσουβάλιασμα με την οποιαδήποτε αντίσταση στον άμεσα ή έμμεσα υποχρεωτικό εμβολιασμό.

Από τη Δευτέρα 21 Μάρτη και ενώ εδώ και πάνω από ενάμιση μήνα υγειονομικοί σε αναστολή βρίσκονται μπροστά από το Υπουργείο Υγείας, 5 συνάδελφοί τους έχουν αρχίσει απεργία πείνας και ήδη βρίσκονται στην 7η ημέρα λαμβάνοντας μόνο υγρά όπως τσάι και λίγο χυμό πορτοκάλι για την πρόσληψη σακχάρων, με αίτημα την επιστροφή στις θέσεις τους και την κατάργηση του υποχρεωτικού εμβολιασμού, ενώ από την Κυριακή 27 Μάρτη άλλη μια συνάδελφος τους ξεκίνησε την απεργία πείνας. Η αφωνία των συνήθων «προστατών» της εργατικής τάξης μπροστά στις μαζικές απολύσεις, τους διαχωρισμούς και τους αποκλεισμούς είναι φανερό δείγμα σύμπλευσης με τις κρατικές/κυβερνητικές πολιτικές. Η εποχή του υγειινισμού, όπου τα σώματά μας είναι πράγματα-εμπορεύματα προς λεηλάτηση, όπως η γη, ο αέρας και το νερό, οι έλεγχοι και η περαιτέρω απαξίωση της ζωής μας ήρθαν για να μείνουν.

Αρνούμαστε τις υγειονομικές πιστοποιήσεις, τα πρόστιμα και τους αποκλεισμούς, στεκόμαστε η μια δίπλα στον άλλον. Δημιουργούμε κοινούς τόπους αντιστάσεων, φροντίδας και αλληλεγγύης.

Πρωτοβουλία ενάντια στο υγειονομικό απαρτχάιντ

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΙΣ 19/3 ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ

Με την συμμετοχή εκατοντάδων διαδηλωτών πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στο Μοναστηράκι και ακολούθως πορεία στην πλατεία Συντάγματος ενάντια στις κρατικές υποχρεωτικότητες, τις πιστοποιήσεις φρονημάτων, τις απολύσεις, αναστολές και εκβιασμούς υγειονομικών, στην υγειονομική διαστρωμάτωση των εργαζομένων με κριτήρια συμμόρφωσης στην «βιομηχανία της υγείας», ενάντια στα πρόστιμα, τους διαχωρισμούς και στην κατάσταση εξαίρεσης, ύστερα από κάλεσμα της Πρωτοβουλίας ενάντια στο Υγειονομικό Απαρτχάιντ, των *Outsiders*, και των Κόκκινων Μαντηλιών.

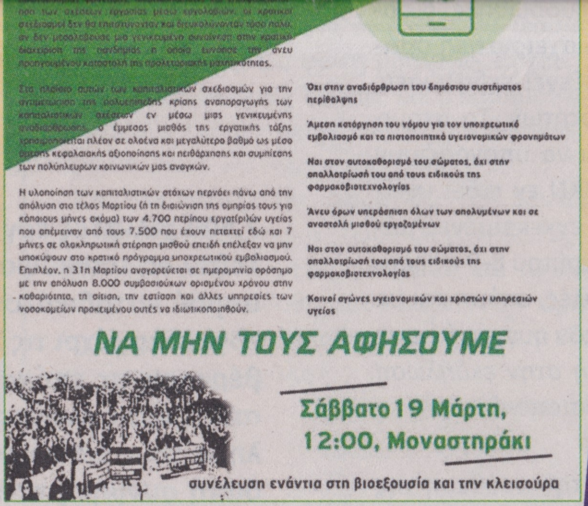
Οι διαδηλωτές αντιμετωπίσαμε απρόκλητες επιθέσεις από τις κατασταλτικές δυνάμεις στην οδό Αθηνάς, και εντονότερα στην οδό Σταδίου με αποτέλεσμα τον ελαφρύ τραυματισμό ορισμένων συντροφισσών και συντρόφων, αλλά παρ' όλα αυτά ολοκληρώσαμε την πορεία μας διαλυόμενοι στην πλατεία Συντάγματος.

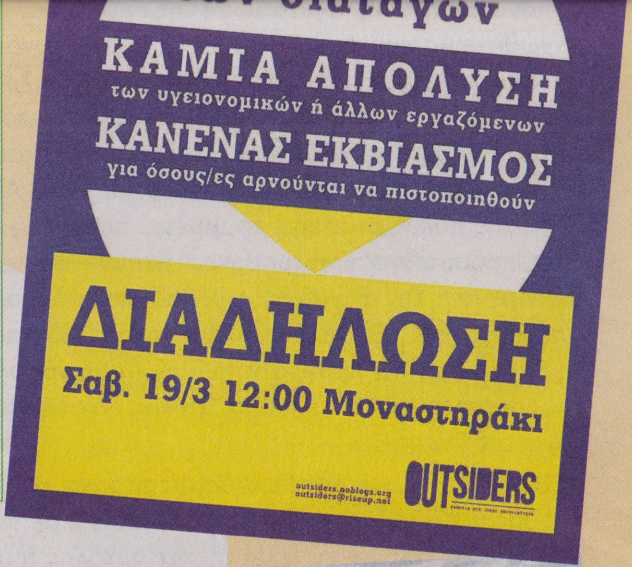
Θα υπενθυμίσουμε ότι στις 11 Μαρτίου πραγματοποιήθηκε με επιτυχία στην Γεωπονική Σχολή παρά τις αντίξοες καιρικές συνθήκες, η προγραμματισμένη από την Πρωτοβουλία ενάντια στο Υγειονομικό Απαρτχάιντ και τους Μουσικούς ενάντια στους Αποκλεισμούς, Συναυλία Αλληλεγγύης και οικονομικής ενίσχυσης των υγειονομικών που βρίσκονται σε αναστολή.

ενάντια σε εξαναγκασμούς, πιστοποιήσεις φρονημάτων, επιτήρηση, πρόστιμα, αναστολές και στο

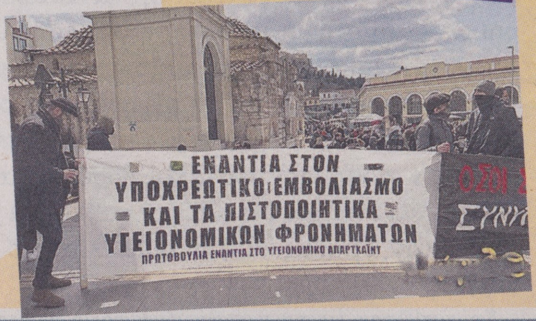

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΙΣ 19/3 ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ

Με την συμμετοχή εκατοντάδων διαδηλωτών πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στο Μοναστηράκι και ακολούθως πορεία στην πλατεία Συντάγματος ενάντια στις κρατικές υποχρεωτικότητες, τις πιστοποιήσεις φρονημάτων, τις απολύσεις, αναστολές και εκβιασμούς υγειονομικών, στην υγειονομική διαστρωμάτωση των εργαζομένων με κριτήρια συμμόρφωσης στην «βιομηχανία της υγείας», ενάντια στα πρόστιμα, τους διαχωρισμούς και στην κατάσταση εξαίρεσης, ύστερα από κάλεσμα της Πρωτοβουλίας ενάντια στο Υγειονομικό Απαρτχάιντ, των *Outsiders*, και των Κόκκινων Μαντηλιών.

Οι διαδηλωτές αντιμετωπίσαμε απρόκλητες επιθέσεις από τις κατασταλτικές δυνάμεις στην οδό Αθηνάς, και εντονότερα στην οδό Σταδίου με αποτέλεσμα τον ελαφρύ τραυματισμό ορισμένων συντροφισσών και συντρόφων, αλλά παρ' όλα αυτά ολοκληρώσαμε την πορεία μας διαλυόμενοι στην πλατεία Συντάγματος.

Θα υπενθυμίσουμε ότι στις 11 Μαρτίου πραγματοποιήθηκε με επιτυχία στην Γεωπονική Σχολή παρά τις αντίξοες καιρικές συνθήκες, η προγραμματισμένη από την Πρωτοβουλία ενάντια στο Υγειονομικό Απαρτχάιντ και τους Μουσικούς ενάντια στους Αποκλεισμούς, Συναυλία Αλληλεγγύης και οικονομικής ενίσχυσης των υγειονομικών που βρίσκονται σε αναστολή.

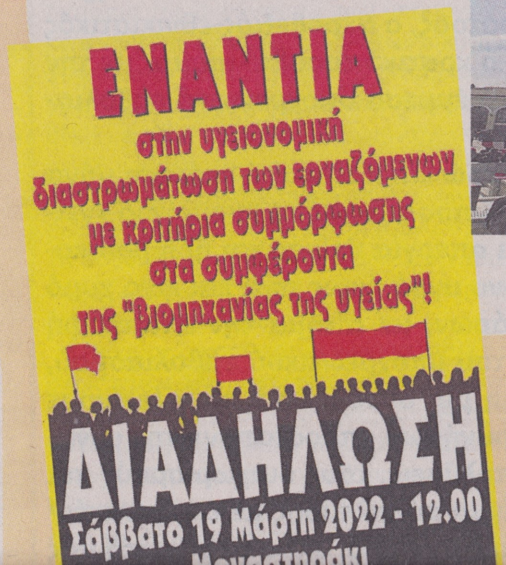

ενάντια σε εξαναγκασμούς, πιστοποιήσεις φρονημάτων, επιτήρηση, πρόστιμα, αναστολές και στο κράτος έκτακτης ανάγκης

Φαίνεται πως το αφήγημα της πανδημίας έκανε τον κύκλο του. Και είναι κατανοητό και ανθρώπινο να θέλουμε να το αφήσουμε πίσω μας σαν μια κακή παρένθεση που μας ζόρισε δύο χρόνια αλλά τώρα πάει, *πέρασε*.

Ας μη γελιόμαστε όμως, η πανδημία δεν ήταν παρά το όχημα για την επιβολή της κατάστασης εξαίρεσης – και αν η τρομοϋστερία καταλαγιάζει, τα πιστοποιητικά και οι συνεχείς έλεγχοι, η επιβολή της γενετικής μηχανικής στα σώματά μας και οι υποχρεωτικές ιατρικές πράξεις (τεστ, γονιδιακές θεραπείες - «εμβόλια» και προσεχώς «παραδοσιακά» εμβόλια), οι αναστολές, οι απολύσεις και τα πρόστιμα, και οι διαχωρισμοί μεταξύ «προνομιούχων» (σε διαρκή όμως επισφάλεια) και αποκλεισμένων παραμένουν σε ισχύ. Όσο για άλλες τεχνικές, όπως τα lockdown, οι εκκενώσεις, η απαγόρευση κυκλοφορίας και το σύμβολο υπενθύμισης της κατάστασης εξαίρεσης, η μάσκα, θα βγαίνουν από το συρτάρι όποτε χρειάζεται. Κανένα κράτος δεν πρόκειται άλλωστε να παραιτηθεί από τέτοιες τεχνικές ολοκληρωτικής διακυβέρνησης, όταν έχει καταφέρει να τις κατοχυρώσει.

Με άλλα λόγια, την ωμή κρατική βία που βιώσαμε στο πετσί μας δύο χρόνια τώρα, θα την ξαναβρούμε μπροστά μας προκειμένου να συνεχίσουμε να πειθαρχούμε στις ανάγκες της νέας κανονικότητας. Είτε με το ίδιο όχημα (για την καινούργια παραλλαγή covid, για το AIDS, ή για κάποιον εντελώς νέο ιό), είτε με κάποιο νέο: επισιτιστική κρίση, ενεργειακή κρίση, κλιματική κρίση ή βεβαίως πολεμική κρίση. Εξάλλου, ήδη κάποιες από τις τεχνικές που δοκιμάστηκαν πάνω μας αυτά τα δύο χρόνια επιστρατεύονται και στην περίπτωση του πολέμου στην Ουκρανία: προπαγανδιστικό blitzkrieg και μονοκρατορία ειδικών στον δημόσιο λόγο που σαρώνουν τα πάντα, λογοκρισία και αποκλεισμός ολόκληρων

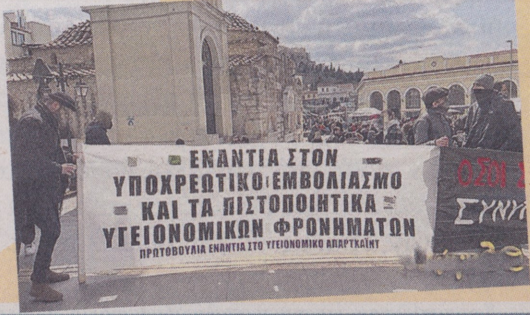

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΙΣ 19/3 ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ

Με την συμμετοχή εκατοντάδων διαδηλωτών πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στο Μοναστηράκι και ακολούθως πορεία στην πλατεία Συντάγματος ενάντια στις κρατικές υποχρεωτικότητες, τις πιστοποιήσεις φρονημάτων, τις απολύσεις, αναστολές και εκβιασμούς υγειονομικών, στην υγειονομική διαστρωμάτωση των εργαζομένων με κριτήρια συμμόρφωσης στην «βιομηχανία της υγείας», ενάντια στα πρόστιμα, τους διαχωρισμούς και στην κατάσταση εξαίρεσης, ύστερα από κάλεσμα της Πρωτοβουλίας ενάντια στο Υγειονομικό Απαρτχάιντ, των *Outsiders*, και των Κόκκινων Μαντηλιών.

Οι διαδηλωτές αντιμετωπίσαμε απρόκλητες επιθέσεις από τις κατασταλτικές δυνάμεις στην οδό Αθηνάς, και εντονότερα στην οδό Σταδίου με αποτέλεσμα τον ελαφρύ τραυματισμό ορισμένων συντροφισσών και συντρόφων, αλλά παρ' όλα αυτά ολοκληρώσαμε την πορεία μας διαλυόμενοι στην πλατεία Συντάγματος.

Θα υπενθυμίσουμε ότι στις 11 Μαρτίου πραγματοποιήθηκε με επιτυχία στην Γεωπονική Σχολή παρά τις αντίξοες καιρικές συνθήκες, η προγραμματισμένη από την Πρωτοβουλία ενάντια στο Υγειονομικό Απαρτχάιντ και τους Μουσικούς ενάντια στους Αποκλεισμούς, Συναυλία Αλληλεγγύης και οικονομικής ενίσχυσης των υγειονομικών που βρίσκονται σε αναστολή.

ενάντια σε εξαναγκασμούς, πιστοποιήσεις φρονημάτων, επιτήρηση, πρόστιμα, αναστολές και στο κράτος έκτακτης ανάγκης

Φαίνεται πως το αφήγημα της πανδημίας έκανε τον κύκλο του. Και είναι κατανοητό και ανθρώπινο να θέλουμε να το αφήσουμε πίσω μας σαν μια κακή παρένθεση που μας ζόρισε δύο χρόνια αλλά τώρα πάει *πέρασε*.

Ας μη γελιόμαστε όμως, η πανδημία δεν ήταν παρά το όχημα για την επιβολή της κατάστασης εξαίρεσης – και αν η τρομοϋστερία καταλαγιάζει, τα πιστοποιητικά και οι συνεχείς έλεγχοι, η επιβολή της γενετικής μηχανικής στα σώματά μας και οι υποχρεωτικές ιατρικές πράξεις (τεστ, γονιδιακές θεραπείες - «εμβόλια» και προσεχώς «παραδοσιακά» εμβόλια), οι αναστολές, οι απολύσεις και τα πρόστιμα, και οι διαχωρισμοί μεταξύ «προνομιούχων» (σε διαρκή όμως επισφάλεια) και αποκλεισμένων παραμένουν σε ισχύ. Όσο για άλλες τεχνικές, όπως τα lockdown, οι εκκενώσεις, η απαγόρευση κυκλοφορίας και το σύμβολο υπενθύμισης της κατάστασης εξαίρεσης, η μάσκα, θα βγαίνουν από το συρτάρι όποτε χρειάζεται. Κανένα κράτος δεν πρόκειται άλλωστε να παραιτηθεί απο τέτοιες τεχνικές ολοκληρωτικής διακυβέρνησης, όταν έχει καταφέρει να τις κατοχυρώσει.

Με άλλα λόγια, την ωμή κρατική βία που βιώσαμε στο πετσί μας δύο χρόνια τώρα, θα την ξαναβρούμε μπροστά μας προκειμένου να συνεχίσουμε να πειθαρχούμε στις ανάγκες της νέας κανονικότητας. Είτε με το ίδιο όχημα (για την καινούργια παραλλαγή covid, για το AIDS, ή για κάποιον εντελώς νέο ιό), είτε με κάποιο νέο: επισιτιστική κρίση, ενεργειακή κρίση, κλιματική κρίση ή βεβαίως πολεμική κρίση. Εξάλλου, ήδη κάποιες από τις τεχνικές που δοκιμάστηκαν πάνω μας αυτά τα δύο χρόνια επιστρατεύονται και στην περίπτωση του πολέμου στην Ουκρανία: προπαγανδιστικό blitzkrieg και μονοκρατορία ειδικών στον δημόσιο λόγο που σαρώνουν τα πάντα, λογοκρισία και αποκλεισμός ολόκληρων ειδησεογραφικών οργανισμών, απόλυτος εχθρός -ορατός αυτήν τη φορά- έναντι του οποίου καλούμαστε να συσπειρωθούμε, ακραία πόλωση και διαχωρισμοί, παράταση κατάστασης έκτακτης ανάγκης.

Να μην ξεχάσουμε, να μην εφησυχάσουμε.

Πορεία
Μοναστηράκι
Σάββατο 19/3
12:00

λέσχη ανειδίκευτων